

Giới thiệu Mùa Mận Xanh Rụng

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, tình yêu buồn, gương vỡ lại lành, một tình yêu trọn đời.

Convert + Edit: Cỏ Chymte

Độ dài: 44 chương + 3 ngoại truyện

Giữa phố xá huyền ảo, trong quán cà phê, Mai Lạc vừa liếc một cái đã thấy được bóng hình mà cả đời này cô chẳng thể nào quên.

Cố Tử Thanh vẫn luôn như vậy, anh vẫn luôn nổi bật giữa dòng người.

Mà cô thì vẫn thế, dễ dàng bị vùi lấp giữa chốn đông người.

Một năm trước, anh trở về thành phố S từ Manchester City của nước Mĩ, Mai Lạc vừa mới trở lại từ Luân Đôn của nước Anh.

Là duyên phận hay chính là sự trùng hợp đã đưa hai người đến với nhau.

Từ quá khứ tới hiện tại, đồ lên những tháng năm hoang vắng.

Thần số phận đã lặng lẽ đưa họ đến bên nhau một lần nữa, nhưng liệu có kết quả như mong muốn?

Bọn họ ở bên nhau bốn năm, cô khoa Trung Văn, anh ngành kiến trúc.

Bọn họ xa cách năm năm, cô ở nước Anh, anh ở nước Mĩ.

Tương lai dài như vậy, anh và cô sẽ như thế nào?

Cuối cùng bướm bướm có thể bay qua Thượng Hải hay không?

Cô nói

Ai nói trông chờ tình yêu, thế nào cũng không phải chịu bị kịch.

Tôi một mực không tin.

Anh nói

Bởi vì không thể không đếm xỉa đến, cho nên chỉ có thể bó chân trong khung cảnh nhỏ hẹp, ở đây chờ em trở lại.

Cảnh báo: Cốt truyện có phần giống "*Bên nhau trọn đời*" của Cố Mạn, truyện được viết dựa trên cảm hứng từ bộ tiểu thuyết này, ai không thể chấp nhận mời Click back.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Vui vẻ gặp lại

Convert + Edit: Cỏ Chymte

Beta: Cỏ Chymte

Tác giả có chuyện muốn nói:

Trước khi đọc truyện, Lam có chuyện muốn nói rõ với mọi người, cuốn tiểu thuyết này là do Lam đã đọc “Bên nhau trọn đời” rất nhiều lần mới có cảm hứng để viết. Tôi luôn muốn viết một câu chuyện về chủ đề này, đúng lúc có cảm hứng, liền viết nên câu chuyện này, nhân vật trong truyện cũng không phải là không thể chạm tới, có thể là bạn, cũng có thể là tôi. Chúng ta có thể tìm thấy một chút điểm giống ở trong đó. Vì người khổ sở kiên trì trong thế giới tình yêu rất nhiều. Kết quả của sự kiên trì cũng không giống nhau. Tôi chỉ là người bình thường, cũng không thể khiến tất cả tình yêu đều có kết cục mỹ mãn, tôi chỉ có thể chia sẻ suy nghĩ của tôi về câu chuyện cho các bạn thân mến thôi..

“Cô à, trà sữa của cô.” Nhân viên phục vụ nhiệt tình đưa trà sữa vừa mới gói lại cho Mai Lạc.

“Cảm ơn.” Cô nhận trà sữa xong, đáp lại bằng một nụ cười đẹp ngọt ngào.

Mai Lạc cầm trà sữa trong tay, hòa vào dòng người đông đúc. Hôm nay là chủ nhật, mấy hôm trước phòng vẫn công việc biên tập tại toà soạn tạp chí “Fashion”, vừa mới nhận được thông báo, ngày mai cô có thể đi làm ngay. Nói thật, cô có chút không ngờ rằng bản thân có thể nhận được công việc này, bởi vì “Fashion” được xem là tạp chí khá nổi tiếng trong nước, mà mình lại không nổi bật hơn những người cùng xin việc, nhưng có lẽ bối cảnh du học nước Anh của cô khiến người ta ấn tượng sâu hơn, tóm lại nhận được công việc này, khiến Mai Lạc cực kỳ vui sướng.

Hòa vào dòng người, đi lang thang không mục đích.

Thành phố này thay đổi nhiều hơn Mai Lạc dự tính, nhưng có chút chuyện vẫn như trước không đổi. Cái gọi là cảnh còn người mất, đại khái chính là như vậy.

Mai Lạc vô tình đi đến tiệm cà phê ở góc đường, vừa ngược mắt lên, bóng dáng cao lớn rần ròi ở bên kia vạch kẻ đường, qua năm năm, lại xuất hiện chói lọi trong tầm nhìn của cô một lần nữa. Anh luôn dễ thấy như vậy, giống như anh đi đến đâu, nơi đó liền trở thành trung tâm của sân khấu. Trái tim cô đập loạn từng chút từng chút một, dường như mỗi lần đập đều có thể dẫn đến cơn đau cực lớn.

Cuối cùng ánh mắt Mai Lạc chuyển từ trên người anh sang Trịnh Vũ Yên đang kéo Cổ Tử Thanh. Vẻ mặt hạnh phúc cùng nụ cười ngọt ngào của cô đúng lúc rạng rỡ hơn vẻ mặt hiện có chút tái nhợt của Mai Lạc.

Năm năm, cuối cùng bọn họ đang ở bên nhau rồi. Mai Lạc nghĩ như vậy, cảm giác mất mát ừ ừ kéo tới.

Đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, bọn họ bước từng bước một gần về phía cô. Cuối cùng Mai Lạc vẫn phải bước đi, mỗi một bước đều cảm thấy cực kỳ nặng nề.

Một bước, hai bước, ba bước... Rốt cuộc vẫn là lướt qua nhau...

Ngay tại khoảnh khắc lướt qua, Mai Lạc thoắt mái nở nụ cười, cuối cùng họ cũng không nhận ra cô.

Vài năm nay cô có rất nhiều thay đổi, mái tóc ngắn gọn gàng trước đây đã trở thành tóc dài hơi xoăn tự nhiên, bởi vì cô còn nhớ có người từng nói hi vọng cô có thể để tóc dài, cô trước kia luôn thích mặc T-SHIRT trắng, quần bò màu lam nhạt cùng giày thể thao nay lại mặc trang phục công sở chuyên nghiệp, cô thật sự đã thay đổi quá nhiều, điều duy nhất không thay đổi chính là cô vẫn rất bình thường, rất dễ bị vui lấp trong biển người.

“Tử Thanh, anh đang nhìn gì vậy?” Trịnh Vũ Yên nhìn Cổ Tử Thanh đang say sưa nhìn chằm chằm con phố phía trước, không khỏi nghi hoặc cắt ngang suy nghĩ của anh.

Cổ Tử Thanh nhìn bóng dáng nhỏ xinh đang dần biến mất ở góc đường đối diện, vẻ mặt bình tĩnh, sóng dữ không kinh sợ. Nhưng mà lòng anh đang bỗng bề dậy sóng, cô gái nhấm tâm kia cuối cùng cũng chịu trở lại.

“Không có gì, đi thôi.” Anh thu ánh mắt lại, lạnh nhạt nói, giọng nói trầm thấp cực kỳ êm tai như tiếng đàn vi-ô-lông.

Trịnh Vũ Yên về mặt vô tội đi sau Cổ Tử Thanh, theo tới nơi liền vươn tay, thân thiết kéo anh.

Mai Lạc cũng không quay đầu, lại chen vào biển người một lần nữa, nhưng trong lòng lại càng hiu quạnh. Lần này trở về cô chưa từng nghĩ thật sự có thể gặp lại anh, mặc dù có chút chờ mong, nhưng mà không dám gặp lại.

Nhưng tại khoảnh khắc tình cờ gặp anh kia, cô chợt hiểu rõ bản thân muốn quay trở lại nơi này, chính là vì anh. Tuy rằng anh đã không còn thuộc về cô, nhưng mà, vẫn muốn nhìn anh một chút, nhìn một chút là tốt rồi.

Cô cứ lặng lẽ đứng ở góc khuất thuộc về mình, nhìn anh từ xa là được, sẽ không tới quấy rầy nữa.

Bởi vì không có cô, anh sẽ sống tốt hơn.

Áo anh xanh xanh, lòng em bồi hồi, chỉ vì anh, do dự đến nay. [1]

Trong văn phòng, tổng biên tập Tiểu Ngưu Doanh Doanh: “Lạc Lạc, sau này em ngồi ở chỗ này, mấy ngày nay em làm quen với môi trường một chút, đây là mấy kì “Fashion” mới nhất, em xem thử đi, công việc của em chủ yếu phụ trách mục lục tiếng anh của tạp chí và các bài viết tiếng anh quan trọng, tóm tắt và chỉnh sửa bản dịch. Có điều qua một thời gian nữa có thể chị sẽ sắp xếp em đi theo các cô ấy làm chút việc xét duyệt hoặc phỏng vấn.”

Sau khi câu nói liên tục của chị cuối cùng cũng kết thúc, Mai Lạc nhìn tổng biên tập hóa ái dễ gần trước mặt, không ngừng gật đầu.

Cuối cùng cũng ngồi xuống vị trí làm việc từ nay về sau này, Mai Lạc hít sâu một hơi, bắt đầu lật xem tạp chí, đôi mắt đẹp đảo quanh, xem một kì “Fashion” nào đó của năm trước. Trang một của cuốn tạp chí kia là tin kiến trúc sư nổi tiếng Cổ Tử Thanh từ bỏ chức vụ lương cao ở nước Mỹ, kiên quyết trở về nước mở công ty riêng.

Cố Tử thanh trên trang bìa mắt sáng như sao, ngũ quan như khắc, cộng thêm bộ vest trắng thủ công, càng lộ rõ phong thái hiên ngang. Mặc dù trên mặt anh không hề có nét cười, nhưng vẫn đẹp trai khác thường.

Nhưng vì sao cứ thấy anh như vậy, lòng của cô lại nhói đau như thế, thì ra những tổn thương ấy chưa hề đóng vảy, chỉ là bên ngoài nhìn như bình thường, thật ra bên trong đã sớm rỉ máu, sa vào, sa vào nơi cô không thể thấy được.

Thì ra cô vẫn nhớ những kỉ niệm về anh, nhớ bản thân hồn nhiên thời gian trước.

“Lạc Lạc, lúc trước ở nước Anh cô làm gì?” Sau thời gian rồi rã buổi trưa, Mai Lạc tụ tập nói chuyện phiếm cùng các đồng nghiệp mới quen.

“Cũng làm chân chạy ở một tòa soạn báo thôi.” Mai Lạc cười, trả lời rất bình tĩnh.

“Vậy vì sao lại chọn về nước?” Lão Tôn, một đồng nghiệp nam lớn tuổi hỏi.

“Đúng đó, tôi thật hâm mộ cô, từng sang nước Anh du học.” Kỷ San San xấp xỉ tuổi Mai Lạc mang về mặt sùng bái nhìn cô.

Mai Lạc cười mỉm, thông thả mở miệng: “Thật ra mấy năm nay trong nước phát triển rất nhanh, về nước mới là xu hướng phát triển chung, tôi chỉ là nước chảy bèo trôi thôi.”

Sao cô có thể nói cho họ biết, mặt trái của du học nước Anh, là mỗi ngày làm thêm kiếm tiền học phí và sinh hoạt.

Sao cô có thể nói cho họ biết, cô trở về, là vì nghe nói người kia đã trở lại, cô muốn trở về nhìn anh một chút, cho dù liếc mắt một cái cũng được.

Năm đó anh cắt đứt quan hệ rồi sang nước Mỹ, mà Mai Lạc cũng quyết định rời khỏi thành phố này, cô chọn sang nước Anh. Bởi vì trên bản đồ, nước Mỹ ở phía đông Trung Quốc, nước Anh ở phía tây Trung Quốc, cô đi ngược hướng anh đi, cô nghĩ rằng làm như vậy, khoảng cách giữa họ sẽ ngày càng xa hơn.

Nhưng cô đã không xét đến việc trái đất hình tròn, khoảng cách giữa bọn họ chỉ là một Đại Tây Dương mà thôi.

Bây giờ quanh đi quẩn lại, bọn họ lại về đến điểm bắt đầu.

Chúng ta từng yêu nhau, nhớ lại liền đau lòng. “Đau lòng”

(

=====

Chú thích

[1] Áo anh xanh xanh, lòng em bồi hồi, chỉ vì anh, do dự đến nay: Bốn câu trong bài “Đoàn Ca Hành Ký 1” do Tào Tháo viết đêm trước khi lâm trận Xích Bích. Nguyên văn là “Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm, dân vi quân cố, trầm ngâm chí kim”. Khi edit đoạn này, mình có tham khảo bản dịch của các dịch giả trên mạng, chỉ chỉnh sửa một chút cho hợp với hoàn cảnh chuyện của Mai Lạc và Tử Thanh.

=====

Lời Editor: Mình đã đề ở giới thiệu rồi nhưng sợ mọi người không để ý nên cũng xin nhắc lại: Cốt truyện có phần giống “Bên nhau trọn đời” của Cố Mạn, truyện được viết dựa trên cảm hứng từ bộ tiểu thuyết này, ai không thể chấp nhận mời Click back, đừng đọc xong rồi ném đá, trái tym Chymte nhỏ bé của bạn Te chịu không nổi~~

Ngoài ra cũng xin cảm ơn Bi Ngáo đã des bìa giúp Te *gửi ngàn nụ hôn gió*

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thanh thanh mạn

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

Tác giả có lời muốn nói:

Thật ra, mở đầu này, gặp nhau như vậy, tôi vẫn luôn muốn viết vào tiểu thuyết, bởi vì tôi rất thích bài hát “Đã lâu không gặp” của Trần Dịch Tấn, anh thật sự muốn gặp được em, ở quán cà phê nơi góc phố, anh sẽ vui mừng vẫy tay chào hỏi, tán gẫu cùng em, nói với em một câu, chỉ một câu, đã lâu không gặp. Gần đây thấy một câu trên Weibo, thành phố Luân Đôn này chính là “Đã lâu không gặp” của Trần Dịch Tấn, phía dưới còn có hình minh họa, rất

có tình.

Từ sau khi gặp anh tại ngã rẽ kia, Mai Lạc thường vô tình đi đến con phố đó, sau đó đi vào tiệm cà phê, gọi một ly cà phê đen đắng đến nỗi có thể khiến người ta rơi nước mắt.

Nâng cằm, hờ hững nhìn người đến người đi bên ngoài cửa sổ, nhưng bóng dáng kia vẫn chưa từng xuất hiện.

Tiệm cà phê này tên là “đã lâu không gặp”, Mai Lạc rất thích tên cửa tiệm này, bởi vì anh và cô quả thực đã lâu không gặp.

Lại là một buổi chiều lười biếng, Mai Lạc ngồi bên cửa sổ tiệm cà phê, ngồi thật lâu, cuối cùng vẫn đứng dậy, khẽ đẩy cửa tiệm cà phê, lại đi đến trước vạch kẻ đường một lần nữa, lại gặp đèn đỏ một lần nữa.

Đôi mắt đẹp đảo quanh, hướng về một đôi mắt sâu thẳm quen thuộc mà xa lạ. Cổ Tử Thanh đứng ngay tại vị trí lần trước, anh vẫn dễ thấy như vậy, vẫn thực sự khiến người ta không thể không chú ý, chỉ có điều lần này anh đi một mình, bên cạnh không có người đẹp đi cùng.

Hai người cứ lẳng lặng đứng im như vậy, nhìn nhau chăm chú, tựa như lần dừng chân này, đã trải qua mấy thế kỉ dài đằng đẵng.

Còn đang ngẩn ngơ, Cổ Tử Thanh đã đứng bên Mai Lạc. Mắt như hàn băng, môi mông như khắc, âu phục màu xám tôn lên dáng người cao lớn rắn rỏi của anh, vẫn ung dung tuấn nhã như trước, nhưng trên trán đã có thêm vài phần trầm ổn.

Khí chất của anh lớn mạnh như vậy, Mai Lạc hoàn toàn không nói nên lời. Chỉ lẳng lặng đứng yên, theo quán tính ngẩng đầu híп mắt nhìn anh.

“Lạc Lạc, sao em cứ luôn híп mắt nhìn anh?” Trong kí ức, khi bọn họ quen nhau, anh từng bắt mắп hỏi cô như vậy.

“Bởi vì anh là mặt trời của em, hào quang của anh quá sáng chói, nên khiến em không thể mở mắt.” Anh vẫn ưu tú như thế. “Anh nói xem anh không có việc gì sao lại ưu tú như vậy, phát nhiều ánh sáng và hơi nóng, không ngừng trêu hoa ghẹo nguyệt.” Lạc Lạc không tìm không phổi cười.

Khỏe môi Cổ Tử Thanh hơi cong lên, giọng nói dễ nghe cất lên trong gió, “Chỉ khi anh phát ra hào quang, con bướm ngốc nghếch em đây mới có thể tìm ra nơi có anh, sau đó bay đến bên cạnh anh.” Khi đó, Cổ Tử Thanh nói xong câu này đã ôm thiên hạ dễ thương trước mặt vào trong lòng.

Mà Bây giờ về mặt Cổ Tử Thanh điềm tĩnh, bình tĩnh gậп đầu hỏi thăm Mai Lạc. “Mai Lạc, đã lâu không gặp.”

“Ừm... Đã lâu không gặp.” Nghe thấy anh gọi cô là Mai Lạc, cơ thể mai Lạc bỗng run rẩy, tim đập rất nhanh, giống như không cẩn thận tim sẽ nhảy phóc ra vậy.

Em dùng thời gian năm năm, cuối cùng đổi lại câu đã lâu không gặp này của anh.

“Trở về khi nào vậy?” Hai hàng lông mày của anh nhíu lại, giọng nói lộ vẻ lạnh lùng xa cách.

“Hai tuần trước.” Giọng nói của Mai Lạc nhỏ đến nỗi chính cô cũng không chắc vừa rồi cô có trả lời câu hỏi của anh hay không.

“Danh thiếp đâu?” Cổ Tử Thanh tỏ vẻ thờ ơ, mắt nhìn về phía trước, lạnh nhạt nói.

Mai Lạc nhanh chóng tìm ra danh thiếp mới in xong từ trong túi đeo vai màu đen, cúi đầu, chậm rãi đưa cho anh. Đối với giọng nói trầm thấp lại mang theo chút khàn khàn của anh, Mai Lạc luôn không cách nào chống lại.

Mãi đến khi Cổ Tử Thanh nhận danh thiếp, Mai Lạc mới hồi phục tinh thần, ngẩng đầu, hỏi: “Cần danh thiếp làm gì?”

Cổ Tử Thanh không trả lời, chỉ lạnh lùng cười. “Điện thoại.”

Mai Lạc lại ngoan ngoãn lấy điện thoại mình mới mua ra, Cổ Tử Thanh nhận lấy, nhanh chóng nhập số điện thoại của mình vào trong điện thoại của cô, đề tên là “người tôi đã phụ lòng”.

“Tạm biệt.” Nói xong Cổ Tử Thanh liền ung dung tao nhả rời khỏi, dường như chẳng muốn quay đầu liếc nhìn cô một cái.

Mai Lạc nhìn dãy số đã gọi trên màn hình điện thoại, Cổ Tử Thanh nhập vào “người tôi đã phụ lòng”, không nén nổi nước mắt rơi như mưa.

Tình yêu, trước giờ không sợ để vuột mất, chỉ sợ phụ lòng.

Mấy năm nay cô cho rằng bản thân đã học được nhanh trí và biết suy nghĩ, nhưng gặp anh một lần, cô mới phát hiện thì ra bản thân vẫn chậm chạp như thế.

Ngơ ngác đứng một chỗ, nhìn bóng dáng anh biến mất giữa biển người mênh mông, những ký ức khắc sâu trong lòng lại bắt đầu chiếm đoạt từng tế bào trong cơ thể cô.

Mai Lạc và vì ba được chuyển công tác tới thành phố S, cho nên năm cô học lớp mười, cả nhà chuyển từ thành phố Z tới thành phố S.

Còn nhớ ngày hôm đó, bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời rực rỡ.

Mai Lạc vừa đi vào phòng học kia, ánh mắt đã bị nam sinh ngồi hàng ghế cuối sát cửa sổ hấp dẫn, bộ dáng anh vô cùng ưa nhìn, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mang theo vẻ u buồn nhàn nhạt, ánh mặt trời êm dịu vừa vịn chiếu lên người anh, một giây ấy anh rất giống thiên sứ rơi xuống nhân gian.

Khi đó Mai Lạc đang mê bộ phim “Thành phố thiên sứ”, thiên sứ phải lưu lạc trong năm tháng dài đằng đẵng, bọn họ cũng sẽ cô đơn, cho nên có một ngày, thiên sứ Trại Tư yêu nữ bác sĩ người phạm, vì cô, anh nguyện trở thành con người, nhưng mà, những gì tốt đẹp luôn ngăn ngại và dễ vuột mất. Cuối cùng Mã Cơ chết vì tai nạn giao thông, giây cuối cùng Mã Cơ mới đuổi tới. Mã Cơ dịu dàng tựa vào trong lòng Tái Tư, đôi mắt đẹp nhìn bầu trời xanh thẳm nói, em thấy bọn họ rồi. Một giây đó, cô đã thấy thiên sứ thật sự.

Khi thiên sứ mang linh hồn mọi người đi, sẽ hỏi bọn họ thích cái gì nhất. Mã Cơ nói với Tái Tư, nếu được hỏi, cô nhất định trả lời: Là anh. Mà Tái Tư, cũng từng nói ra lời giống vậy.

Ngay tại ngày hôm đó, nơi đó, Mai Lạc đã cho rằng nam sinh này còn thích hợp diễn thiên sứ hơn cả Nicolas Cage, có lẽ bắt đầu từ giây phút ấy, anh đã là thiên sứ độc nhất vô nhị trong lòng cô.

“Các bạn học sinh, đây là bạn học Mai Lạc mới chuyển tới. Mọi người chào đón.” Nghe theo lời giới thiệu của thầy Lý, tất cả mọi người đều vỗ tay sôi nổi, ngoại trừ nam sinh ngồi ở góc vắng thờ ơ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn gương mặt khôi ngô như Trương Mạc kia, trong lòng Mai Lạc lên ra một quyết định.

Nếu thiên sứ hỏi cô thích nhất cái gì, cô biết mình đã có đáp án.

Anh chỉ vô tình xuất hiện, nhưng lại làm trái tim em rung động sâu sắc. “Beautiful love”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Vịnh rồng nước

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

Không nhớ rõ mình đã vào nhà như thế nào, tùy ý thu dọn một chút, Mai Lạc đi vào phòng tắm, không nhìn được, đứng trước gương, nhìn kỹ cô gái đang đứng đối diện mình. Nếu còn thêm chút hồn nhiên chân chất, nếu còn thêm chút ngây thơ không biết gì, nếu còn thêm dũng khí và sức sống vô tận, mà không phải sự mệt mỏi và yếu đuối như bây giờ, có lẽ cô vẫn là Mai Lạc trước đây.

Nhưng mà ngây thơ luôn cần tiền, cô đã sớm không còn tư cách này rồi.

Đêm khuya yên tĩnh, Mai Lạc trần trọc khó ngủ, những kí ức cùng anh ngày trước không ngừng trở lại từng chút từng chút một, mấy năm nay chính những hồi ức này đã luôn chống đỡ, giúp cô không ngã xuống.

~~~~~.

“Bạn học Cố, chào cậu, nghe nói điểm toán của cậu luôn đạt mức tối đa, cậu có thể dạy mình không?”

“Bạn học Cố, bài này làm như thế nào?”

“Bạn học Cố, bữa trưa bạn muốn ăn gì?”

Bởi vì mới chuyển tới, nên sau khi Mai Lạc khẩn cầu, giáo viên chủ nhiệm đã sắp xếp cô gái vóc dáng nhỏ xinh này ngồi bên cạnh anh. Bởi vì chỗ ngồi của bọn họ đều được tách ra, cho nên cách hành lang, cô có thể thấy rõ sườn mặt anh tuấn của anh.

Mai Lạc bắt đầu chiến thuật quần quýt làm phiền, hỏi câu hỏi của cô. Bởi vì môn toán của cô thực sự kém đến nát bét. Mỗi lần cô ôm đầy niềm mong chờ hỏi câu hỏi đều bị Cố Tử Thanh trừng mắt lại, hoặc anh trực tiếp né tránh. Mặc dù như vậy, Mai Lạc cũng sẽ không nổi giận, có thời gian lại hỏi tiếp.

Lần đầu Cố Tử Thanh nói chuyện với cô là khi nào, Mai Lạc suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng nhớ ra.

Một lần, Mai Lạc muốn hỏi một bài toán, cô thật sự không hiểu, nhưng cô cũng chỉ muốn hỏi một mình anh. Anh vẫn không trả lời như trước, nên cô liền lẻo đẻo đi theo sau lưng anh.

Tại chỗ rẽ hành lang, Cố Tử Thanh đột nhiên dừng lại, khiến Mai Lạc theo sát phía sau, vô thức va vào tấm lưng gầy của anh.

Cố Từ Thanh xoay người, mặt không chút thay đổi hỏi: “Này, cậu có biết nhìn đường không đấy.”

“Xin lỗi. Xin lỗi.” Mai Lạc sờ sờ trán của mình, cúi đầu xin lỗi, hai gò má phồng hồng.

“Sao cậu đi theo tôi?” Cậu rảnh lắm à?” Trong giọng nói đầy vẻ không biết làm sao.

Mai Lạc có vẻ vô tội nói: “Mình muốn hỏi cậu một bài toán.”

Cố Từ Thanh nhún vai, ung dung tùy ý: “Đây là nhà vệ sinh nam.”

“A... A...” Mai Lạc ngẩng đầu, đứng như dự đoán, thiếu chút nữa cô đã theo anh vào nhà vệ sinh nam, mắt mặt chết mắt, vậy nên lần đó cô chạy trời chết, để lại nụ cười không dễ gì thấy được của Cố Từ Thanh.

Rất nhiều cô gái đứng bên cạnh cười cô, Cố Thiệu là nhân vật phong vân trong trường học, ba là người giàu nhất thành phố S, thành tích của anh luôn đạt danh hiệu số một. Anh là bạch mã hoàng tử trong lòng không biết bao nhiêu cô gái, hơn nữa anh còn có thanh mai trúc mã Trịnh Vũ Yên. Con vịt xấu xí diện mạo bình thường cô đây, lại mong có thể trèo cao tới anh sao.

Cố Thiệu sao có thể để mắt tới con vịt xấu xí bình bình thường thường này, xung quanh anh toàn là mỹ nữ đủ loại, mà Trịnh Vũ Yên cũng đã là nhân vật cấp hoa hậu giảng đường rồi.

Nếu là Mai Lạc bây giờ, nhất định sẽ không có dũng khí tiếp cận anh, nhưng lúc ấy cô vẫn là cô gái khờ dại. Thích chính là thích, không gì có thể ngăn cản.

Về sau anh chọn khoa lý, cô chọn khoa văn, nhưng cô vẫn luôn cố ý đi ngang qua phòng học của anh, chỉ cần được đứng ngoài cửa sổ nhìn anh, cô sẽ vui mừng không hiểu nổi.

Thật ra, đêm nay, người trần trọc khó ngủ không chỉ có Mai Lạc, lúc này Cố Từ Thanh đang nằm trên giường lật người, anh chỉ cảm thấy tiếng tim đập trong lồng ngực vẫn trống rỗng như vậy. Nhiều năm như vậy, trái tim anh luôn giống như thiếu một mảnh ghép, nhưng ngay tại khoảnh khắc nhìn thấy Mai Lạc kia, anh nhận ra, mảnh ghép còn thiếu của anh cuối cùng cũng trở lại.

Những năm đó, cô theo đuổi anh, anh trốn tránh cô, triền triền miên miên như gió đuổi mây, tựa như một trò chơi không có điểm dừng. Nhưng dần dần anh phát hiện, bị cô theo đuổi, cũng không khó chịu như vậy.

Nhưng ngày đó của năm năm trước, cô đã tự tay giết chết tình yêu này, khi đó anh oán cô, hận cô, nhưng mãi đến sau khi anh rời khỏi mới hiểu được, anh vẫn không ngừng nghĩ tới cô như trước, nhớ cô, yêu cô. Vậy nên bây giờ anh nhất định sẽ không để cô lại rời khỏi thế giới của anh một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 4: Bàn ngọc xanh

Edit: Thổ Lạt

Lầu Thiên Ngoại là trung tâm giải trí do hội viên quản lý lớn nhất thành phố S, tập trung nhiều thương nhân giàu có nổi tiếng. Hơn nữa vì môi trường ở đây thanh tịnh đẹp đẽ và tao nhã, phong cách lại khá gọn gàng, cho nên đề giá cao khiến người ta không nói nên lời. Nổi tiếng nhất ở lầu Thiên Ngoại chính là trà xanh chính tông hiếm có của nơi này, cho nên những người có thể ra vào lầu Thiên Ngoại thưởng thức trà, đại đa số đều là những nhân vật lịch sự không phú cũng quý.

Mà lúc này, tại một phòng bao sang trọng trên lầu sáu, một đám người đang bàn bạc chuyện gì đó rất sôi nổi, chỉ có một mình Cố Từ Thanh đứng lặng trước cửa sổ, ánh mắt lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời chiều bên ngoài rất đẹp, tựa như nụ cười của cô.

“Cố Thiệu, Sở Thiệu, Trịnh Thiệu, Chu Thiệu...” Quản lý phòng bao đương nhiên biết thân phận địa vị của nhóm người này, tự mình đến châm trà rót nước.

“Từ Thanh, vụ hôm nay, cậu thật sự không nhận sao?” Người đang nói là Sở Trung Thiên, một năm trước anh về nước cùng Cố Từ Thanh, hợp tác mở công ty kiến trúc Thanh Thiên. Từ trước đến nay luôn là Cố Từ Thanh thiết kế, Sở Trung Thiên phụ trách việc giao tiếp. Nhưng lần này Cố Từ Thanh lại chủ động từ chối thiết kế tòa cao ốc mới cho tập đoàn Dương Thị, khiến anh cảm thấy bất ngờ.

“Ừ, không nhận.” Cố Từ Thanh chậm rãi đi về chỗ ngồi, trong bốn người, anh luôn luôn kiệm lời.

Tuy không hiểu, Sở Trung Thiên vẫn thờ ơ nhún vai, hai tay giơ lên tỏ ý đầu hàng, anh biết chuyện Cố Từ Thanh đã quyết, sẽ luôn không thay đổi.

Ngồi bên cạnh Sở Trung Thiên là Trịnh Vũ Hạo, anh là anh của Trịnh Vũ Yên, luôn lịch sự tao nhã, trên mặt mang theo nụ cười thân thiện, anh chỉ ngồi một bên nghe hai người nói chuyện, không chen miệng vào, mà vị Chu Mộ Hải còn lại đang bận nói chuyện điện thoại với bảo bối của anh, anh rất xứng với biệt danh công tử phong lưu.

Thật ra bốn người này đã chơi cùng nhau từ nhỏ đến lớn, bởi vì cùng lớn lên trong một khu nhỏ, nên quan hệ rất thân thiết. Đương nhiên, những người ở trong khu nhà xa hoa bọn họ đều là những nhân vật có máu mặt trong thành phố S.

Trịnh Quốc Hạo lớn tuổi nhất, hơn nữa anh đã sang nước Anh du học từ cấp ba, mà Chu Mộ Hải nhỏ nhất, lại không học cùng trường với Cố Tử Thanh và Sở Trung Thiên. Nên hai người họ chỉ được nghe nói sơ qua một chút về chuyện của Cố Tử Thanh và Mai Lạc. Chỉ có Sở Trung Thiên biết rõ chuyện của Cố Tử Thanh và Mai Lạc. Vì Sở Trung Thiên và Cố Tử Thanh bằng tuổi, hai người cũng luôn học cùng nhau.

“Mai Lạc trở lại rồi.” Cố Tử Thanh cầm thuốc á, phun ra một luồng khói, khói lan ra, không thấy rõ về mặt, giọng điệu vẫn mộc mạc không hề lên xuống.

“Hà...?” Sở Trung Thiên cả kinh, ly trà cầm trong tay cũng bắt gặp ánh sáng ra một chút, nhưng lại nhanh chóng khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt. Mấy năm nay, đây cũng là lần đầu tiên Trịnh Vũ Hạo và Chu Mộ Hải nghe thấy tên cô gái này từ miệng Cố Tử Thanh.

“Chính là cô gái đã bỏ rơi cậu?” Chu Mộ Hải vừa nghe, liền kích động hỏi, hoàn toàn không để ý đến Sở Trung Thiên bên cạnh đang liên tục nháy mắt ra hiệu với anh.

Cố Tử Thanh cũng không trả lời, chỉ cầm lấy áo vest bên cạnh, mặt không cảm xúc, lạnh nhạt nói: “Tôi đi trước, chột nhớ ra có chút việc.”

“Cố Tử Thanh đi rồi, Chu Mộ Hải liền tò vò về tò mò, bắt đầu nhiều chuyện với Sở Trung Thiên: “Anh Thiên, Mai Lạc kia rốt cuộc trông thế nào? Tới cùng là người đẹp khuynh quốc khuynh thành nào lại dám bỏ rơi anh Thanh của chúng ta? Chi bằng để em đi xem thử cô ta.” Dứt lời, Chu Mộ Hải liền tò vò nóng lòng muốn thử.

Sở Trung Thiên nghe xong, hung hăng trợn mắt nhìn anh, nói “Cậu đừng nghĩ tới chuyện đó, nếu không muốn chết, cách cô ấy càng xa càng tốt?”

“Nói vậy là sao?” Trái lại, Chu Mộ Hải càng tò mò hơn, sao Sở Trung Thiên lại nói như nếu anh và cô có quan hệ, liền chết không có chỗ chôn.

“Tin tôi đi, nếu cậu dám động vào Lạc Lạc, Tử Thanh nhất định sẽ giết chết cậu.” Sở Trung Thiên lười biếng tựa vào ghế sofa, nói nửa đùa nửa thật, nhưng vẻ mặt lại khiến người ta không thể không tin là sự thật.

Chu Mộ Hải nghe vậy, huyết sáo, trên mặt mang theo nụ cười phóng đảng ngang ngạnh, nói: “Bảo bối của em nhiều như vậy, em đã bận không đi nói rồi?”

Sở Trung Thiên nghe xong, chỉ cười nhẹ. Kỳ thật Sở Trung Thiên cũng không thể chắc chắn quan hệ giữa Mai Lạc và Cố Tử Thanh là gì, nhưng anh biết rõ chỉ cần liên quan đến chuyện của Mai Lạc, Cố Tử Thanh sẽ mất đi sự tỉnh táo tự chủ vốn có.

Nếu Cố Tử Thanh là một khối băng lạnh, vậy thì Mai Lạc chính là một ngọn lửa ẩn giấu trong tim băng.

Trịnh Vũ Hạo nghe hai người nói chuyện xong, thở dài, có vẻ dăm chiêu, sau đó liền mỉm cười nói: “Anh cũng có chuyện đi trước đây.”

Sở Trung Thiên và Chu Mộ Hải chỉ đành gật gật đầu, nhưng mà xem ra cuộc họp mặt này không thể tiếp tục kéo dài rồi.

Khi Trịnh Vũ Hạo đi ra cửa, anh lại lấy lại giọng nói nặng nề lạnh lùng nghiêm nghị, hoàn toàn khác khi nãy: “Cô ta thật sự trở lại rồi.” Cái tên Mai Lạc này, thật sự anh đã nghe rất nhiều lần rồi.

Nếu không có em, không có quá khứ, anh sẽ không phải đau lòng. “Nếu không có em”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 5: Bò Tát man

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

Toà án hôn tình mệnh, một ngày bận rộn trong văn phòng tòa soạn đã kết thúc.

Mai Lạc ngồi trên ghế, lười biếng duỗi lưng mỏi, một ngày làm việc bận rộn cuối cùng cũng chấm hết, nghĩ đến mai là thứ bảy, khoe miệng Mai Lạc hơi cong lên.

Cô và đám người San San cùng chậm rãi rời khỏi cao ốc công ty.

“Lạc Lạc, cô chắc chắn ngày mai sẽ không đi tương thân [1] cùng chúng tôi sao, nghe nói có rất nhiều thanh niên ưu tú đó...” Cả ngày hôm nay, San San vừa làm việc vừa lải nhải bên tai Mai Lạc.

“Đúng đó, đúng đó, Mai Lạc, cô đi cùng chúng tôi đi, chẳng lẽ cô vẫn muốn làm gái ế sao.” Lâm Đạt cũng phụ họa.

Đôi mi thanh tú của Mai Lạc nhú lại, tuy không đành lòng cự tuyệt ý tốt của các cô gái, nhưng cô thực sự không hề có hứng thú với việc tương thân, hơn nữa cô đã sắp xếp xong hành trình ngày mai. Trở về lâu như vậy, cũng nên đi gặp ba mẹ mình rồi.

Cô mỉm cười, giọng điệu vẫn dịu dàng, “Ngày mai tôi thật sự có việc, thật ngại quá, tôi sẽ thăm cầu nguyện cho các cô thuận lợi tìm được bạch mã hoàng tử của mình.” Nhưng khi cô vừa mới nói xong câu này, đôi mắt đẹp đảo quanh, cô liền thấy bóng dáng mảnh khảnh đẹp trai đang dựa vào cửa xe Bentley màu trắng cách đó không xa.

Rất nhiều cô gái đi qua bên cạnh anh, đều đứng ở nơi cách anh không xa, vụng trộm nhìn xung quanh anh, cả đám đều như hận không thể nhào lên vậy. Kể cả đồng nghiệp San

San và Lâm Đạt đang đứng bên Mai Lạc, trong mắt các cô nàng đều là hoa đào. Đối với chuyện này, Mai Lạc đã sớm tập thành thói quen, nơi Cổ Từ Thanh đến, luôn trở thành điểm tập trung.

Khi bị San San và Lâm Đạt kéo qua bên người anh, Mai Lạc không ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng nghĩ rằng nhất định không phải anh đến tìm mình.

“Mai Lạc.” Cổ Từ Thanh mang theo chút tức giận gọi tên cô. Ánh mắt anh lạnh lùng nghiêm nghị, cô lại coi như không có sự tồn tại của anh, cứ đi qua anh như không có gì như thế.

Nghe thấy anh gọi tên cô, Mai Lạc mới tỏ vẻ khó tìm, quay đầu, nhìn vào đôi mắt sắc bén của anh, chỉ nghe thấy anh lạnh lùng nói một câu: “Lên xe.”

“Lạc Lạc, tình huống gì vậy?”

“Anh đẹp trai cao cấp này có quan hệ gì với cô.”

Mai Lạc đang rối như tơ vò không hề trả lời câu hỏi của bọn họ, sau khi tạm biệt San San và Lâm Đạt đang tỏ vẻ hâm mộ lại khó hiểu, liền lên xe của Cổ Từ Thanh.

Dọc đường hai người không ngừng im lặng, mắt anh nhìn phía trước, sắc mặt bình tĩnh, nhưng xe lại chạy rất nhanh. Hai tay Mai Lạc nắm chặt túi của mình, sắc mặt tái nhợt.

Mãi đến khi xe đột ngột dừng lại. “Từ Thanh” cái tên cô đã từng đọc nhiều lần trong mộng, hay mỗi khi cô nhớ anh, lúc này cô kêu lên lại có chút không quen và mệt mỏi. “Em có chút khó chịu.” Nói xong, cô nhanh chóng mở cửa xuống xe.

Xe vừa chạy nhanh, khiến cơ thể vốn đã không thoải mái của cô có chút không chịu nổi.

Cổ Từ Thanh nghiêm mặt, cô cũng biết khó chịu sao? Cô có biết năm năm nay, người đau lòng đến chết chính là anh?

Đi đến bên thùng rác, nôn khan, Mai Lạc dần cảm thấy tốt hơn một chút. Cổ Từ Thanh xuống xe thấy cô gầy yếu như vậy, nỗi đau lòng chợt lóe lên trong mắt.

“Sao lại trở về?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng mà lưu loát không mang theo chút nhiệt độ nào.

“Vậy còn anh?” Đương nhiên Mai Lạc sẽ không nói với anh là vì điên cuồng nhớ anh.

Cổ Từ Thanh không trả lời, chỉ đi nhanh về phía trước, Mai Lạc nhìn hướng anh đi, mới phát hiện anh lại đưa mình tới Trường trung học số năm, thật ra nơi này cách chỗ làm việc của cô quả thật không xa, nhưng cô chưa từng trở về.

Rất lâu rất lâu chưa trở về nơi này, nhưng vì những kỉ niệm đã ghi lòng tạc dạ, không ngừng xuất hiện trong đầu, bây giờ thăm lại chốn cũ, cảm thấy vẫn quen thuộc như xưa.

Chính tại ngôi trường Trung học số năm xinh đẹp này, cô của tuổi trẻ đã theo đuổi anh ròng rã ba năm.

Vô tình, Cổ Từ Thanh đưa Mai Lạc đến sân thể dục có rất nhiều kỉ niệm của hai người.

Đang là chập tối mùa hè, trong không khí tràn ngập hương vị ẩm áp, tiếng ve kêu tình cờ truyền đến cũng có cảm giác khác.

Bởi vì nghỉ hè, lúc này, trong sân trường không có ai.

Hai người lẳng lặng đi trên đường chạy đỏ bằng nhựa, nhớ lại khi bọn họ cùng đi qua.

~~~~~  
Năm lớp mười.

“Cố Từ Thanh, cậu có phiền nếu mình làm bạn gái cậu không?” Mai Lạc ngẩng đầu, mang theo chút khó xử hỏi.

Thật ra Cố Từ Thanh có sùng sốt một chút, tuy những cô gái xung quanh theo đuổi anh rất nhiều, nhưng không ai hỏi thẳng giống cô.

“Phiền.” Rất lâu sau, anh mới trả lời hai chữ này.

“Tại sao?” Nghe được câu trả lời từ chối, trên gương mặt xinh đẹp dường như không có chút dấu tích mất mát.

“Tôi không định yêu sớm.” Có trời mới biết khi ấy làm sao anh có thể nghĩ đến chuyện lấy cái cô này.

“À..., không sao, mình có thể đợi cậu.” Anh không từ chối thẳng, nói tôi không thích cậu, khiến Mai Lạc có thêm chút tự tin.

Ánh mắt tràn đầy tự tin của cô, khiến anh không nói nên lời.

Năm lớp mười một.

“Cố Từ Thanh, phải làm sao thì cậu mới chịu cười với mình?” Mai Lạc nói với Cố Từ Thanh đang chuẩn bị sân chạy hai ngàn mét cho đại hội thể dục thể thao.

“Nếu lần này cậu tham gia cuộc thi chạy tám trăm mét, nếu đạt giải nhất, tôi có thể cân nhắc.” Cố Từ Thanh nhún vai, giọng điệu hoàn toàn là đang nói đùa. Bọn họ cùng học lớp thể dục, sao anh lại không biết cô chạy tám trăm mét yếu nhất, luôn chạy chậm.

Nhưng Mai Lạc trước mặt không những không cảm thấy khó khăn xin anh đổi yêu cầu khác như anh dự đoán, mà lại sáng rực hai mắt, mỉm cười. Burong bình ngẩng đầu nói: “Một lời đã định.”

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Mai Lạc vì lời hứa này, ngày nào cũng đến sân thể dục tập chạy bộ từ sáng sớm, nhưng một hôm cô phát hiện Cố Từ Thanh cũng tới rất sớm để chạy bộ buổi sáng.

Anh luôn chạy rất nhanh, có thể nhanh chóng vượt trước cô một vòng.

Khi đó Mai Lạc sẽ thở hổn hển hô to: “Cố Từ Thanh, cậu chạy nhanh như vậy, mình đuổi theo rất mệt.”

Mỗi lần như vậy, Cố Từ Thanh sẽ dừng lại chờ cô, sau đó tỏ vẻ oán trách: “Mai Lạc, sao lúc nào cậu cũng chậm như vậy, để tôi phải chờ lâu như vậy.”

Lời oán trách của anh chỉ đổi lấy nụ cười ngây ngô của Mai Lạc, sau đó có chút xấu xa nói: “Cảm ơn cậu đã bằng lòng chờ mình.”

Mặc kệ bạn có tin hay không, trên thế giới này nhất định có một người đang chờ bạn tại góc nào đó, chỉ phải xem bạn có bằng lòng xuất hiện hay không thôi.

Lần đó, tại đại hội thể dục thể thao, không biết ai chọc ghẹo Mai Lạc, gắn thủy tinh vỡ vào giày của cô, Mai Lạc luôn không cẩn thận khi bắt đầu chạy không hề phát hiện.

Khi súng lệnh vang lên, Mai Lạc tiến lên vị trí số một như có kì tích, nhưng dần phát hiện chân đau như kim châm muối xát, máu nhuộm đỏ hết giày thể thao trắng, qua một vòng, những người phía sau từng người từng người vượt qua cô, cô không thể cứ từ bỏ như vậy, ngay khi cô chuẩn bị ra sức tiến lên, đau đen 719 kịch liệt đến từ dưới chân khiến cô mất cân bằng.

Khi sắp ngã xuống, một người ôm ngang cô với lực nhanh như chớp, sau đó chạy về phòng y tế nhanh như chớp. Mà người nọ, lại là Cố Từ Thanh.

Cô còn nhớ trong lúc mơ màng anh nói với cô: “Đừng sợ, có tôi ở đây.”

Lần thi chạy tám trăm mét đó, cô không chạy đến giải nhất, nhưng lại chạy đến trong lòng anh.

Đó là lần đầu tiên Mai Lạc dựa vào anh gần như vậy, nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ có lực của anh, cảm nhận được hơi thở của anh, say sưa trong lòng anh.

“Cố Từ Thanh, cảm ơn cậu.” Mai Lạc liú ríu trong lòng anh, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

~~~~~

Năm lớp mười hai.

Trước giờ tự học muộn, bạn học trong phòng thừa thớt. Mai Lạc đi đến bên cửa sổ phòng học của Cố Từ Thanh, cuối tuần này đúng lúc đến phiên Cố Từ Thanh ngồi cạnh cửa sổ này.

“Có phải năm nay tốt nghiệp, mình có thể làm bạn gái cậu không?” Mai Lạc ghé vào cửa sổ, mắt to chớp chớp nhìn chằm chằm người ngồi cạnh cửa sổ, Cố Từ Thanh đang cúi đầu đọc sách.

Ánh mắt Cố Từ Thanh vẫn dừng trên trang sách, có vẻ thờ ơ nói ra một câu, “Nếu cậu thi được đại học G.” Đại học G là đại học danh tiếng nhất thành phố S, thậm chí là cả nước, đặc biệt nổi tiếng về ngành kiến trúc.

“Vậy cậu giúp mình ôn toán, được không?” Thành tích ngữ văn và tiếng anh của Mai Lạc cực kì tốt, nhưng toán học thì nát bét.

“Ừ.” Sau này Cố Từ Thanh không tài nào nhớ nổi vì sao lúc ấy mình lại đồng ý, nhưng anh đã làm như vậy, và rất vui về.

“Yay!” Mai Lạc như chim sẻ nhỏ vui vẻ, nhảy cẫng lên, hăng hái về chỗ cố gắng học tập.

Kế tiếp chính là những ngày trà trộn trong thư viện không ngừng nghỉ, khi dạy cô anh luôn kiên nhẫn đến không ngờ.

Dưới sự kèm cặp một đối một của anh, thành tích môn toán của Mai Lạc đột nhiên tiến bộ vượt bậc.

Sau khi thi đại học, cuối cùng bọn họ cũng cùng vào đại học G, Cố Từ Thanh ra sức học ngành kiến trúc, còn Mai Lạc chọn khoa Trung Văn.

“Lạc Lạc, sao em muốn học khoa Trung Văn?” Tại đại học G, có một lần, Cố Từ Thanh nhìn chằm chằm Mai Lạc của mình mà hỏi.

“Bởi vì khoa Trung Văn không có môn toán.”

Tính toán và tính kế đôi khi thật sự rất giống, người sống trên đời hồ đồ một chút không phải cũng rất tốt sao, cần gì phải tính toán chi li mọi thứ. Cô ghét tính toán, càng ghét chuyện tính kế.

Đáp án này khi đó luôn bị Cố Từ Thanh lấy ra làm trò cười, rảnh rồi không có việc gì làm lại mượn đề trêu chọc Lạc Lạc của anh. “Đốt môn tự nhiên như vậy mà còn ghét môn toán, khó trách lại ngốc như vậy.”

Năm tháng trôi qua như cát chảy, không cách nào tìm về

Em và anh cắt đứt liên lạc, cũng không có nghĩa là em không nhớ đến anh, đi đến đâu cũng vẫn nhớ nhưng... “Không còn liên lạc”

==

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chuông mưa

Edit: Thổ Lật

Thật sự không ngờ người mà ngay cả chạy tám trăm mét cũng ngã, năm đó lại theo đuổi tôi.” Lời nói bất ngờ của Cố Từ Thanh khiến trái tim Mai Lạc bên cạnh căng thẳng.

“Bởi vì khi đó anh luôn bằng lòng dừng lại chờ em.” Hơn nữa khi em sắp ngã xuống, là anh bảo vệ em. Mai Lạc nói đến đây, nước mắt trong hốc mắt có phần không nghe lời.

“Vậy em có biết năm nay tôi cũng đang chờ không?” Cố Từ Thanh mặt không biểu tình, lạnh lùng nói ra những lời này.

“Nhưng anh đã nói anh vĩnh viễn không muốn gặp em.” Gương mặt tiêu tụy của Mai Lạc lộ vẻ cô đơn, nói cũng nói rất nhẹ rất nhẹ.

“Tôi đâu có nói tôi đang đợi em.” Anh cao ngạo ngẩng đầu, nhìn trời sao, nhưng trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Mai Lạc, anh rất hi vọng thời gian năm nay này, thật sự không phải mình đang đợi em.

Nhưng thế giới của anh, trừ em ra, sẽ không thể có người khác nữa.

“À.” Mai Lạc nghe xong, không dám ngẩng đầu nhìn anh. Là cô đang tự mình đa tình. “Nếu đã đến đây rồi, em đi chạy bộ một lát.” Giống như năm đó, nửa câu sau này, cô do dự một hồi, cuối cùng vẫn không nói ra.

Từ Thanh, chúng ta đã không thể trở lại năm ấy rồi, đúng không?

Có lẽ em nên sớm tỉnh táo nhận ra điểm này, từ khi chia tay vào năm năm trước, toàn bộ đều đã không có cách nào tìm lại nữa.

Mai Lạc cời giấy cao gót, đi chân trần chậm rãi chạy trên đường bằng màu đỏ quen thuộc mà lại có chút xa lạ, mà Cố Từ Thanh đứng yên bên bồn hoa bên cạnh, lúc này hoa hạ nở rực rỡ, trong không khí phảng phất hương hoa bay theo gió, rất thơm. Khiến người ta cảm thấy ấm lòng.

Anh tao nhả châm thuốc, mắt chìm ung chăm chú tập trung vào thiên hạ gầy yếu nhưng vẫn bướng bỉnh như trước.

Chạy chậm một vòng, Mai Lạc thực sự không chịu nổi nữa, chân còn hơi đau, cô chậm rãi đi đến cạnh anh, ngồi xuống, cúi người lấy khăn giấy trong túi, lau bụi dính vào lòng bàn chân, vẫn đi chân trần ngồi lên bồn hoa bên cạnh.

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng cô thông thả mở miệng, “Trước kia anh không hút thuốc lá.”

“Em cũng nói là trước đây.” Giọng nói trong trẻo của anh như kim châm vào lòng cô.

“Nhưng em chỉ nhớ anh của trước kia.” Yêu đuối, bất an.

Lại im lặng một hồi, Cố Từ Thanh cúi người, một tay cầm giày cao gót của cô, một tay nắm mắt cá chân mảnh khảnh của cô, dịu dàng giúp cô mang giày vào.

Hình ảnh đẹp như vậy, cẩn thận dịu dàng giống như hoàng tử cuối cùng cũng tìm được cô bé lọ lem rời khỏi lúc mười hai giờ đêm, giúp cô mang giày thủy tinh vào.

Lòng Mai Lạc lúc này có trăm cảm xúc ngổn ngang, sương mù trước mắt chậm rãi ngưng tụ lại.

Cố Từ Thanh từ từ đứng dậy, nhưng lại dùng giọng ra lệnh nói, “Đi thôi. Em đứng đó, tôi đưa em về.”

Mai Lạc cũng đứng dậy, nói địa chỉ cho Cố Từ Thanh, sau đó một trước một sau đi về bãi đỗ xe.

Trên đường về nhà, Cố Từ Thanh không chạy nhanh. Mai Lạc lẳng lặng nhìn phong cảnh di chuyển bên ngoài cửa sổ, lúc này đèn hoa vừa lên, ánh đèn mờ ảo bao trùm cả thành phố.

“Anh muốn lên ngồi một chút không?” Nói xong câu này, dường như Mai Lạc cảm thấy mọi thứ quá bất ngờ, lại mỉm cười, nói thêm: “Ý em là cảm ơn anh đã đưa em về, về tình về lý, em cũng nên giữ anh lại ăn cơm tối.”

“Ừ.” Vẽn vẹn một chữ ngắn gọn như vậy.

Nhìn bóng dáng nhỏ xinh bận rộn trong phòng bếp, khoe miệng Cố Từ Thanh bất giác cong lên thành một đường cung đẹp mắt, cô thật sự trở lại rồi.

“Em có rượu không?”

“Hình như có mấy chai rượu vang, có điều cũng không phải rượu tốt, chỉ sợ anh uống không quen.” Mai Lạc có chút xấu hổ trả lời.

“Có rượu là được.” Giọng nói trong trẻo truyền đến tai cô, thật cao Cố Thiếu chỉ khi ở bên cô, mới không quan tâm rượu gì.

Mai Lạc ở nhà trọ mới thuê không lâu, tại tầng 10, không lớn, lại bởi vì mới dọn đến, nên đồ đạc trong nhà cũng ít đến thảm thương, chỉ có chút vật dụng đơn giản.

Chỉ một lúc trên bàn đã bày đầy thức ăn phong phú, thịt bò kho tàu, trứng chiên cà chua, cải thìa nấm hương, canh bí đao hầm xương, một bàn đầy đồ ăn, Cố Từ Thanh uống rượu vang một mình, Mai Lạc không hề uống.

“Học nấu ăn từ khi nào?” Trong ấn tượng Mai Lạc luôn nói với anh cô không biết nấu ăn, anh có phần không thể tin được nhưng món đủ sắc đủ hương trước mắt được làm ra từ tay Lạc Lạc ngọt ngào.

“À, thời gian đầu ở Luân Đôn không quen đồ ăn bên đó. Nên tự học làm.” Nói một câu qua loa cho xong chuyện, sao cô có thể nói ban đầu vụng về sượng sùng nửa đốt cháy kí túc xá sinh viên chứ. “Hương vị có được không?” Mai Lạc dè dặt hỏi, cô không chắc liệu anh có thích mùi vị những món ăn này hay không.

Cố Từ Thanh nhún vai, uống một ngụm rượu, yếu ớt phun ra hai chữ “tạm được”. Thật ra chỉ cần là cô làm, anh đều cảm thấy son hào hải vị cũng không bằng.

Mai Lạc mỉm cười, trong lòng cô hai chữ này đã là đánh giá rất cao rồi.

Ăn cơm xong, hai người đều đứng dậy, khoảng cách giữa họ rõ ràng chỉ là vài bước, nhưng lại như cách xa ngăm nhau từ hai bên bờ.

Mai Lạc thử phá tan sự im lặng nặng nề khiến người ta ngạt thở này “Anh uống rượu, hay là gọi điện để người khác đến chở đi...” Lời còn chưa dứt, Mai Lạc đã bị anh dồn từng bước lui đến chân tường, một tay Cố Từ Thanh chống lên tường, một tay vờ quanh vòng eo mảnh khảnh của cô. Mai Lạc còn chưa kịp phản ứng, đôi môi mềm mại đã bị môi anh bao phủ.

Anh không chút lưu tình lưu luyến bờ môi cô hết lần này đến lần khác hôn kịch liệt, hơi thở mãnh liệt xâm chiếm cô từng chút, từng chút một.

Cơ thể Mai Lạc khẽ run rẩy, mà Cố Từ Thanh nhận thấy sự sợ hãi của cô, nhưng anh không hề muốn dừng lại chút nào, giờ phút này dường như anh muốn trút hết nỗi tuyệt vọng của năm năm đợi chờ và nỗi nhớ vô bờ bến xuống. Anh như đang trả thù cô, lại cũng như đang trả thù chính bản thân anh.

Không khí mờ ám từ từ dâng lên trong hơi rượu, dưới ánh đèn mờ nhạt vẫn luôn yên tĩnh như vậy, mà hai người đang kề chặt nhau bên tường lại như sóng gợn trên mặt biển tĩnh lặng, chỉ cần một trận gió biển, cũng có thể dâng lên cơn sóng động trời.

Cuối cùng cô vẫn dùng hết khí lực toàn thân đẩy anh ra, bờ môi còn lưu lại vị rượu vang anh vừa uống, cô giống đứa trẻ bị bắt nạt, cúi đầu, nước nỏ như con mèo nhỏ, “Từ Thanh, anh say rồi.”

Cố Từ Thanh tuyệt vọng nhìn chằm chằm cô, cười khổ, “Tôi cũng rất hi vọng rằng tôi say rồi.” Anh nói xong không hề quay đầu rời khỏi nhà cô.

Cô chỉ nghe thấy tiếng cửa bị đóng thật mạnh, có lẽ cánh cửa này không chỉ ngăn cách cô và anh, mà còn cả trái tim và tình yêu chân thực giữa họ.

Cánh cửa này, có lẽ không nên có tên là cửa, có lẽ tên của nó là thời gian, cũng có lẽ nó có cái tên khác, ví dụ như tự ti, xa cách, ngửa mặt nhìn lên, không gian, đợi chờ, tuyệt vọng.. Cánh cửa này không chỉ ngăn cách anh và cô, còn có ngàn ngàn vạn vạn người yêu nhau..

Mai Lạc vẫn chưa hồi phục tinh thần từ vụ ý loạn tình mê vừa rồi, nhưng nước mắt sớm đã không nghe lời mà rơi xuống.

Cô toàn thân vô lực ngồi sững trên nền đất, hai tay ôm gối, nước mắt lã chã rơi, nặng nề vỡ tan trên đầu gối, tê tim liệt phổi thì thầm: “Em thấy đau... rất đau lòng...”

Ba mẹ, hai người có khỏe không, có nhớ Lạc Lạc không?” Hôm sau trời âm u, bởi vì không phải tiết thanh minh, nên người trên núi Nghiêu Phong thừa thốt. Trước khi Mai Lạc sang Anh, sau khi thu xếp xong cho ba mẹ, chưa từng quay lại nơi này. Cho nên cạnh bia mộ cô đã mọc dài, cô nhỏ cô xong, mới lẳng lặng ngồi bên bia mộ.

“Xin lỗi, Lạc Lạc không phải đứa bé ngoan, lâu như vậy không đến thăm hai người. Đều do Lạc Lạc quá yếu đuối, thật sự không có dũng khí trở về.” Mai Lạc nói xong, mắt sớm đã phủ một tầng sương mù.

Cô lấy khăn giấy trong túi ra, nhẹ nhàng lau ảnh của ba ba, “Ba ba, ba đáng ghét, rõ ràng từng nói Lạc Lạc là công chúa nhỏ, ba sẽ không để con chịu chút uất ức nào, nhưng uất ức của Lạc Lạc đều là do ba mang tới cho con.” Lạc Lạc làm nũng với người đàn ông trên ảnh, giống hệt như trước đây.

“Mẹ, Lạc Lạc cũng không thích mẹ, sao mẹ có thể gạt con bệnh tình của mẹ chứ?” Lạc Lạc vừa lau ảnh của mẹ vừa bĩu môi oán giận.

Lạc Lạc nhìn cả mẹ cười rạn rờ trên ảnh, ôm bia mộ, lệ rơi đầy mặt: “Ba mẹ, sao hai người đều không quan tâm Lạc Lạc, Lạc Lạc không có hơi ấm của ba mẹ, Lạc Lạc rất cô đơn, Lạc Lạc rất nhớ hai người.”

Bia mộ lạnh lẽo, không có một chút nhiệt độ, mai Lạc đợi thật lâu, đương nhiên không có ai trả lời, một lát sau, thấp giọng lầm bầm tự nói: “Không sao, năm năm, Lạc Lạc đã quen một mình rồi.”

Con luôn cô đơn quen sống một mình.

Cô lau khô nước mắt, đứng dậy, miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, “Ba, mẹ, nhất định ba mẹ còn nhớ người con yêu nhất trước kia con và hai người từng nói, Cố Từ Thanh cũng trở lại rồi. Nhưng con không có tư cách đứng cạnh anh ấy, phải không? Anh ấy luôn xuất sắc như thế, luôn rạng rỡ như thế, luôn khiến người ta yêu thích như thế, hơn nữa bây giờ có lẽ anh ấy đang ở bên Trịnh Vũ Yên rồi. Nhưng làm sao bây giờ? Hình như Lạc Lạc vẫn rất thích anh ấy.”

Nói đến đây cuối cùng Mai Lạc cũng không nói được nữa, cứ lẳng lặng đứng vậy thật lâu. “Con sẽ tốt thôi, hai người không cần lo lắng cho con.” Mai Lạc cúi người hôn bia mộ lạnh lẽo kia, nhẹ nhàng nói: “Con phải đi rồi, ba mẹ. Con sẽ còn đến gặp hai người. Không được chê Lạc Lạc phiền đó...”

Chỉ mong sau vầng mây trắng, thật sự có thiên đường xinh đẹp, nơi đó không có bệnh tật, không có khổ đau. Không có bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Lựa Hoán Khê

Thứ hai Mai Lạc vừa đến văn phòng, đã bị San San và Lynda kéo sang một bên, hỏi đủ kiểu.

"Lạc Lạc, người lần trước là kiến trúc sư nổi tiếng Cố Từ Thanh, phải không?"

"Thảo nào không đi xem mắt cùng bọn mình. Thì ra đã tìm được một soái ca cao cấp như vậy, hai người quen nhau thế nào? Thành thật khai báo đi." San San và Lynda thấy trai đẹp liền sáng mắt, hỏi rất nhiệt tình.

Mai Lạc chỉ có thể cười cười nói bọn họ là bạn học cũ, tình cờ gặp mặt mà thôi. San San và Lynda nửa tin nửa ngờ, Mai Lạc cũng không muốn giải thích thêm.

"Các cậu xem mắt sao rồi?" Cô lập tức nói sang chuyện khác. Chiêu này của nhiên hữu dụng. Đôi má San San phủ một tầng đỏ ửng chỉ trong nháy mắt, Lynda đứng bên cạnh trêu ghẹo: "Mình thì không gặp được ai ưng ý, còn San San thì gặp được một giảng viên đại học tên là Đào Nhiên, cũng không tệ lắm."

"Hả, đại học nào?" Mai Lạc cười mỉm, hào hứng hỏi.

"Giảng viên khoa vật lý đại học G, vừa tốt nghiệp đã được giữ lại trường để giảng dạy." San San trả lời có vẻ rất hài lòng.

Nghe đến đại học G, Mai Lạc ngẩn người, tại sao những nơi cô từng đi qua có liên quan đến cô lại từng bước từng bước quay lại thế giới của cô, không thể kháng cự.

"Đại học danh tiếng, ài." Lynda đứng bên cạnh thêm mắm dặm muối, San San chọc chọc cô, hai người cứ cậu một câu mình một câu, vô cùng náo nhiệt. Còn Mai Lạc thì chỉ cười mỉm xem hai người đùa giỡn, không nói gì.

Cuối cùng cũng đến giờ nghỉ trưa, Mai Lạc mang theo túi giấy trong tay, chờ ở cửa văn phòng Cố Từ Thanh thật lâu. Cô thật sự đã do dự rất lâu, lòng muốn gặp anh và vượt qua toàn bộ rào cản tâm lý, thôi thúc cô mở cửa.

"Xin chào, tôi tìm Cố Từ Thanh." Mai Lạc khẽ cười nói với cô gái ngồi trước bàn.

"Cô tìm Cố Thiếu, có hẹn trước không?" Cô gái trước bàn đang sửa đồ, tỏ vẻ xa cách.

"Không có." Mai Lạc cúi đầu, trả lời có chút vô lực.

"À, không hẹn trước, thì không thể gặp Cố Thiếu, hay bây giờ cô có thể hẹn giờ, có điều lịch của Cố Thiếu rất kín, cô nhìn xem, người bên kia đều đến để gặp Cố Thiếu."

Mai Lạc nhìn theo ánh mắt của tiếp tân, quả nhiên, cạnh ghế sofa có đủ các cô gái, tất cả nhìn qua đều không phải người thường, chỉ sợ những cô gái như vậy đến tìm Cố Từ Thanh quá nhiều, tiếp tân đã sớm coi như không thấy gì.

"À, không cần đâu." Mai Lạc có chút cô đơn nói. "Phiền cô chuyển gói đồ này giúp tôi..."

Còn chưa nói xong, đã nghe những cô gái này xôn xao.

Mai Lạc vừa ngẩng mặt, liền thấy Trịnh Vũ Yên đang kéo tay Cố Từ Thanh ra khỏi văn phòng của anh.

"Từ Thanh, hôm nay chúng ta đi ăn món Pháp, được không?" Trịnh Vũ Yên đang hứng trí bồng bồng hỏi. Mới phát hiện Cố Từ Thanh đang nhìn chằm chằm vào Mai Lạc mang về mặt cô đơn và bất an ở bên kia.

Mai Lạc đang định xoay người chạy, thì nghe thấy Cố Từ Thanh lớn tiếng gọi tên mình: "Mai Lạc." Hai chữ rõ ràng này bay và tai cô.

Cô mệt mỏi xoay người, đi đến bên cạnh bọn họ, vì cúi đầu, nên cô thấy được tay ngọc thon thon đang kéo tay Cố Từ Thanh, vẫn cố nặn ra nụ cười: "Vũ Yên, đã lâu không gặp."

Trịnh Vũ Yên phục hồi từ nỗi kinh ngạc vì thấy cô, "Mai Lạc, sao cô lại ở đây?"

"Ừ, đồ của anh, đã đem giặt rồi." Mai Lạc không trả lời câu hỏi của Trịnh Vũ Yên, mà đưa túi giấy cho Cố Từ Thanh, tối đó anh đi quá vội, đã quên áo vest tại nhà cô.

Cố Từ Thanh không nhận lấy, nhưng mặt không đổi sắc nhìn cô, Trịnh Vũ Yên lại nhận túi giấy, thắc mắc: "Sao đồ của Từ Thanh lại ở chỗ cô."

"Tôi để quên ở nhà cô ấy." Không đợi Mai Lạc trả lời, Cố Từ Thanh đã nói. Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng không hề dập tắt sự nhiệt tình của các cô gái bên cạnh, đám người lập tức bàn tán xôn xao. Thật ra Mai Lạc cũng không ngờ anh sẽ trả lời như vậy, tuy đây là sự thật, trung trả lời như vậy dễ khiến người ta liên tưởng đến chuyện khác, không phải sao.

"Em đến là vì cái này?" Cố Từ Thanh có vẻ xem nhẹ và khinh thường.

"Mai Lạc gạt đầu, cô đi đường xa như vậy, là để trả áo vest lại, nhân tiện nhìn anh mà thôi, đúng, chính là như vậy."

"Tôi muốn hỏi sao lại náo nhiệt như vậy, thì ra là Lạc Lạc đến." Sở Trung Thiên theo tiếng mà đến thấy cô gái ngay thẳng đứng bên kia, mở miệng hóa giải hoàn cảnh có chút xấu hổ này.

"Trung Thiên, đã lâu không gặp." Mai Lạc chào hỏi rất tự nhiên, những người từng xuất hiện trong sinh mệnh của cô này đã lâu không gặp lại.

"Đã lâu không gặp, em thay đổi nhiều thật, tóc cũng để dài rồi." Nói xong câu này, Sở Trung Thiên vô tình nhìn thoáng qua Cố Từ Thanh, cái tên này trước kia vẫn thường oán giận Lạc Lạc ngốc nghếch nhà cậu ta không chịu để tóc dài. Anh nghiêng đầu tỉ mỉ đánh giá vẻ mặt Cố Từ Thanh, nhưng

không tìm ra bất cứ dấu vết gì.

"Phải đó, bỗng một ngày cảm thấy tóc dài cũng không tệ." Mai Lạc cười xinh đẹp. Cô của hiện tại, kỳ thật lạnh nhạt và dung dung hơn trước đây một chút. Có lẽ do trưởng thành, khi giờ tay nhắc chân cũng tỏa ra khí chất tao nhã.

"Vây cùng ăn trưa đi." Sở Trung Thiên mời khách sáo. Cố Tử Thanh bên cạnh có vẻ trầm tĩnh, không biết đang nghĩ gì, còn Trịnh Vũ Yên nghe xong câu "Tôi quên ở nhà cô ấy" vẫn dùng ánh mắt phần hân nhìn chăm chăm Mai Lạc.

"À, không cần đâu, em ăn rồi, còn phải về làm việc, nên không thể ở lâu. Vây không quấy rầy mọi người ăn trưa nữa. Tạm biệt." Mai Lạc nói một mạch, không có dừng khí đưa mắt nhìn Cố Tử Thanh.

Cô mỉm cười xoay người rời khỏi, ở lại nữa, cô sợ nước mắt sẽ không nén được mà tuôn rơi.

Mai Lạc, thừa nhận đi, cô đã khác trước đây rồi.

Trước kia cô tuyệt đối sẽ không lùi bước như vậy. Thời trung học mặc kệ Cố Tử Thanh lạnh nhạt với cô bao nhiêu, tránh người bao nhiêu, cô vẫn có thể mang khuôn mặt tươi tắn đến gần, bây giờ chỉ mới nói hai câu, đã không còn dũng khí đối diện với anh.

"Cô ấy thực sự đã thay đổi rất nhiều." Sở Trung Thiên không thể không xúc động, trước kia Mai Lạc luôn có thể cười ngây ngô, tức giận hay không vui luôn biểu hiện rõ trên mặt, tuyệt đối không cười trái với lòng như vừa rồi. Nói thật, tuy ban đầu anh không hiểu sao Cố Tử Thanh lại bị cô gái Mai Lạc bình thường này hấp dẫn, nhưng càng về sau, anh cũng càng tán thưởng Mai Lạc. Nhưng sau này cô thật sự đã làm trái tim Tử Thanh bị thương.

"Tử Thanh, chúng ta đi ăn cơm đi, người ta đói bụng." Trịnh Vũ Yên làm nũng, cô ta không hề muốn để Mai Lạc quấy rầy hứng ăn cơm của mình.

Cố Tử Thanh lạnh lùng hất tay Trịnh Vũ Yên ra, nhận lấy túi giấy trong tay cô ta: "Cô và Trung Thiên đi ăn cơm đi, tôi còn có việc bận." Lập tức xoay người, "La Thi, đặt cơm." Sau khi mặt không đổi sắc nói những lời này với tiếp tân, anh chậm rãi quay về văn phòng của mình.

"Vâng." La Thi đã làm tiếp tân được 1 năm, đương nhiên biết Cố Thiếu không ra ngoài ăn cơm sẽ đặt đồ ăn ở tiệm Nhân Nguyệt, vội gọi điện thoại đặt cơm.

Trịnh Vũ Yên ở phía sau tức giận dậm chân, Sở Trung Thiên cười giảng hòa: "Vũ Yên, muốn ăn gì?"

Trịnh Vũ Yên tức giận nhìn đám con gái đang xem kịch vui bên cạnh, nhưng vẫn nghe thấy câu nói của Sở Trung Thiên, liền đi tới.

Mà Sở Trung Thiên đứng lặng, có vẻ đắm chiêu, thông minh như anh, đương nhiên biết Mai Lạc đến sẽ mang tới cho Cố Tử Thanh nhiều chấn động, nhưng rốt cuộc bọn họ phát triển lại thế nào, anh không thể định đoạt. Lại nói ngay cả chuyện của mình anh cũng còn xử lý không tốt, còn có lòng dạ thành thoi đi lo chuyện của người khác, trước mắt anh hiện lên cô gái buộc tóc đuôi ngựa xinh đẹp, ngẩng mặt, lớn tiếng nói với anh: "Sở Trung Thiên, anh nhất định sẽ theo đuổi được anh."

Thành phố như tiểu thuyết vậy, dù thay đổi thế nào, cuối cùng vẫn có hình thức cố định của mình, vậy chuyện của thành phố S từ trước đến nay sẽ kinh tâm động phách như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trăng Tây Giang

Edit: Thổ Lạ

Mai Lạc ủ rũ rời khỏi văn phòng của anh, đi xuống dưới tòa nhà, một người vỗ nhẹ vào vai cô từ phía sau, cô quay đầu đầy vui sướng, "Từ..." Nói được một nửa, quay đầu lại thấy Trịnh Vũ Hạo đứng trước mặt mỉm cười với cô, Mai Lạc có chút thất vọng, nhưng lập tức lấy lại tinh thần "Học trưởng, sao anh lại ở đây."

"Phải là anh hỏi sao em lại ở đây chứ." Trịnh Vũ Hạo có lẽ cũng đoán được nguyên nhân cô đến đây.

"À, em... em tới trả đồ thôi." Mai Lạc cũng không biết sao mặt lại đỏ lên, nhưng lại khổ sở động lòng người.

"Vây có rảnh không, chúng ta nói chuyện một lát." Trịnh Vũ Hạo dịu dàng hỏi.

"Học trưởng, ngại quá, buổi chiều em còn phải đi làm, nơi này cách nơi làm việc của em hơi xa, em còn phải chạy về." Nơi làm việc của cô và văn phòng của anh không phải chỉ hơi xa mà thôi, trước tiên cô phải ngồi xe buýt, sau đó chuyển sang tàu điện ngầm mới có thể đến nơi.

"Anh đưa em đi, dù sao chuyện phải làm cũng xong rồi." Anh vốn hẹn đám người Cố Tử Thanh cùng ăn cơm, anh đợi dưới lầu, Trịnh Vũ Yên lên đón

người, không ngờ lại thấy bóng dáng nhỏ xinh này.

"Được, vậy phải làm phiền anh rồi." Mai Lạc gật đầu.

Thật ra Mai Lạc đã quá quen người đàn ông ôn nhuận như ngọc trước mắt này, luôn ga lăng phong độ.

Lần đầu Mai Lạc gặp Trịnh Vũ Hạo là khi cô ở Luân Đôn, đàn piano tại một nhà hàng, có người khách uống rượu cố ý gây sự, không chỉ ôm ấp áp cô, còn hôn cô, cô liều mạng đẩy ra muốn chạy trốn, nhưng sức không lớn bằng anh ta. Mọi người xung quanh đều xem kịch vui, ngay cả quản lý nhà hàng cũng để khách hàng là thượng đế.

Mai Lạc thật sự vừa bối rối vừa sợ hãi, đi đó là Trịnh Vũ Hạo ra tay giúp đỡ, kéo người đàn ông say rượu kia ra, cũng dẫn cô rời khỏi nhà hàng. Sau khi nói chuyện mới biết thì ra anh cũng là học trưởng của mình tại đại học nghiên cứu Luân Đôn, nên Trịnh Vũ Hạo tốt bụng giúp cô sắp xếp thực tập tại tòa soạn báo, rất chiều cô.

Mai Lạc không biết quan hệ giữa Trịnh Vũ Hạo và đám người Cố Tử Thanh, cô thật lòng cảm kích người đã ra tay giúp đỡ cô trong thời gian đen tối nhất cuộc đời.

"Sao lại muốn về nước rồi?" Trịnh Vũ Hạo giả vờ hỏi không chút quan tâm.

Ai cũng hỏi vì sao mình về nước, Mai Lạc cũng không biết đã trả lời bao nhiêu lần rồi.

"Người luôn phải về nhà." Giọng điệu Mai Lạc như không hề gì, nhưng lại để lộ ra chút chua xót. Cô đã sớm không có nhà để về. "Không phải anh cũng về sao, sớm hơn em ba năm."

Đúng là Trịnh Vũ Hạo về nước ba năm trước, vì ba anh gọi anh về tiếp quản công ty, nhưng anh luôn tranh thủ về Luân Đôn, chỉ để gặp cô. "Vậy không định về Anh à?"

"Có lẽ vậy." Mai Lạc có chút không chắc chắn. "Có phải học trưởng đang trách em về mà không nói cho anh biết phải không?"

"Không trách em, trở về cũng tốt." Trịnh Vũ Hạo cười dịu dàng, anh thực sự nghĩ như vậy. Có một số chuyện anh cũng không muốn giấu diếm nữa.

Ngồi xe riêng rất nhanh, chỉ một lát đã đến dưới lầu công ty của Mai Lạc, anh lưu cách liên lạc của cô, mấy hôm trước cô chưa nói gì với anh đã rời Luân Đôn, anh không tìm thấy cô, căn này cuối cùng vẫn bị anh gặp được.

Vừa đến công ty không lâu, bên ngoài đã bắt đầu tí tách mưa, Mai Lạc đứng trước cửa sổ sát đất, từng giọt từng giọt nước mưa đáp xuống cửa sổ trước mặt cô, thủy tinh cũng biết rơi lệ.

Trời như vậy khiến cô nhớ đến thời tiết nước Anh, ban đầu tới Luân Đôn, cô nghe nói Luân Đôn là xứ sở sương mù, nhưng đi lâu như vậy chưa thấy được mấy lần có sương. Về sau cuối cùng cũng hiểu ra, không phải thành phố thay đổi quá nhanh, là tư tưởng con người thay đổi quá chậm. [1]

"Này."

"Lạc Lạc, anh chợt nhớ ra tối nay anh phải tham gia một bữa tiệc, anh thiếu một bạn gái, em có rảnh không?" Trịnh Vũ Hạo sao có thể thiếu bạn gái cơ chứ, người muốn làm bạn gái anh còn không kể xiết nữa mà.

"Học trưởng, em..." Mai Lạc muốn từ chối, cô luôn không thích những nơi như vậy. Nhưng Trịnh Vũ Hạo đã giúp cô rất nhiều, đây là lần đầu tiên anh yêu cầu cô.

"Được." Mai Lạc gật đầu bất chấp.

"Ngày mai anh đến nhà em đón em." Trịnh Vũ Hạo rất vui vì cô nhận lời mời.

Hôm sau Mai Lạc đến công ty nhận được một bưu kiện, mở ra là một chuỗi ngọc trai trắng Versace, còn có giày cao gót mới nhất của Prada. Vốn đang rầu rĩ về chuyện mặc đồ, Trịnh Vũ Hạo luôn cẩn thận như thế.

Thứ tư tan làm Mai Lạc về nhà trước, trang điểm tinh tế, mặc bộ lễ phục kia vào, nhìn mình trong gương, thật sự càng ngày càng không giống mình.

Mai Lạc luôn không trang điểm, lúc trước là không vui nên tùy tiện thử, về sau không có cái gọi là vui mừng thật sự, nên chuyện vốn không cần thiết trở thành tất yếu.

Bây giờ dù không muốn trang điểm, cũng không thể dọa học trưởng.

Nói điện thoại với học trưởng, biết anh đang ở dưới lầu, Mai Lạc liền vội vàng xuống lầu.

Lần đầu Trịnh Vũ Hạo thấy Mai Lạc trang điểm như vậy, anh phong độ mở cửa giúp cô, Mai Lạc tao nhã ngồi vào xe.

Làm sao mới có thể nhìn thấu lời nói dối sau lớp mặt nạ, đừng khiến tấm lòng em tan thành cát bụi.

Tam Mao nói.

Tôi chỉ trở lại nguyên dạng, cảm thấy, cũng chỉ là sáng sớm tỉnh dậy không còn tính toán và mơ màng như thế.

Tôi không ăn đồ có mỡ, tôi chỉ ăn no, cơ thể này của tôi thanh khiết.

Giấc mộng tôi không thể thực hiện, khiến giấc ngủ tôi an bình.

Tôi không đi giày cao gót hành hạ chân của mình, khiến bước chân tôi thông dong vững chắc hơn.

Tôi không đi theo trào lưu, quần áo của tôi dài mới. Tôi không tránh hoạt động tứ chi, khiến tôi khỏe mạnh và nhanh nhẹn.

Tôi tránh tình hữu nghị thân thiện khi không cần thiết, khiến tôi chịu trách nhiệm và hứa hẹn.

Tôi không nói nhiều lời vô vị, khiến tôi cảm thấy thoải mái.

Tôi cố không nhớ lại chuyện cũ, vì tới đường này đã không thể quay đầu.

Tôi để ý thích người khác, vì có vẻ sẽ không tràn lan.

Khi tôi thích thì sẽ khóc, khi muốn cười thì sẽ cười, chỉ cần tất cả xuất phát từ tự nhiên.

Tôi không cầu khắc sâu, chỉ cầu đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thanh bình vui vẻ

Edit: Thổ Lạ (Cò Chymte)

Nơi đây đèn đuốc sáng trưng, rượu ngon mỹ thực, ngay cả không khí, cũng là hương vị trắng lè.

Xuyên qua cửa sổ kính, có thể thấy mọi người trong vũ hội ăn uống linh đình, nói năng từ tốn.

"Anh em nói muốn đưa bạn gái anh ấy đến." Một nhóm người đang ngồi ở một góc của vũ hội, Trịnh Vũ Yên hưng phấn nói với họ. Cô ta mặc lễ phục màu đỏ thắm, tôn lên vòng eo và đường cong duyên dáng của cô ta, quả thật là mỹ nhân.

Hôm nay là vũ hội của tập đoàn Văn Hải nhà Chu Mộ Hải, Trịnh Vũ Hạo nói với Trịnh Vũ Yên là muốn đưa chị dâu tương lai tới.

"Thật không?" Chu Mộ Hải hai tay đều ôm mỹ nữ, nhưng vẫn không quên bà tám, hôm nay anh là cậu chủ, nhưng vẫn tranh thủ lúc rảnh rỗi đi làm quen với mỹ nữ.

"Ừ, chính miệng anh em đã nói. Hình như bọn họ quen nhau ở Anh, qua lại lâu rồi." Dù Trịnh Vũ Yên đang nói chuyện nhưng ánh mắt vẫn dừng trên Cố Từ Thanh sắc mặt bình tĩnh như nước.

Cố Từ Thanh và Sở Trung Thiên đều không nói tiếng nào, nhìn nhau cười, nhưng trong lòng cũng có chút chờ mong, Trịnh Vũ Hạo luôn ôn nhuận như ngọc, đảm đương vị trí đại ca của mấy người bọn họ, chưa từng nghe anh nhắc có bạn gái.

Từ đám người thân phục và xôn xao, bọn họ thấy Trịnh Vũ Hạo đang kéo Mai Lạc xuất hiện.

Vừa đi vào, Mai Lạc đã thấy không thoải mái. Đưa mắt nhìn, xung quanh đều là vẻ hăng hái. Những người này vừa nhìn đã biết là những người sinh ra đã đứng trên đỉnh kim tự tháp, bây giờ lại đều là nhân vật có tiếng trong các ngành nghề. Mà bản thân, bây giờ cô đang là người ở dưới tận cùng của kim tự tháp. Bây giờ Mai Lạc thật sự hi vọng có thể trốn đi, hoặc khiến bản thân xuống đến chân trời. Nhưng bây giờ cô vẫn đang ở trung tâm ánh sáng, không thể trốn tránh.

Nên cô vẫn tạo nhã phóng khoáng, đi qua con mắt của rất nhiều người. Mãi đến khi đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm kia, cô mới bắt giác dừng lại.

Trịnh Vũ Hạo không hề kinh ngạc khi cô dừng bước, chỉ quay đầu dịu dàng nắm tay cô, chậm rãi tiến về góc kia, Tay cô lạnh lẽo gần như không có nhiệt độ.

"Anh, bạn gái anh là con tiện nhân Mai Lạc này, anh nói đùa à?" Trịnh Vũ Yên đứng dậy bất mãn nói, lúc này cô ta giận đã không còn kiêng kỵ khí chất và thân phận đại tiểu thư nữa.

Nhưng một tiếng "anh" này, đã khiến Mai Lạc chấn động kinh hãi, mắt đẹp nhìn Trịnh Vũ Hạo, "Học trưởng, anh..." Lời đến miệng, lại nuốt xuống. Chưa từng ngờ rằng Trịnh Vũ Hạo lại chính là anh trai của Trịnh Vũ Yên, hết thấy đều nực cười biết bao.

"Không được vô lễ như vậy." Rõ ràng Trịnh Vũ Hạo có chút tức giận vì thái độ của Trịnh Vũ Yên với Mai Lạc. Trịnh Vũ Yên cũng ý thức được rằng mình luống cuống, hậm hực ngồi xuống, kéo cánh tay Cố Từ Thanh bên cạnh, muốn khẳng định chủ quyền với Mai Lạc.

Cố Từ Thanh cũng không từ chối cô ta, ánh mắt Mai Lạc nhìn hai người đầy bi thương, đau lòng không sao hiểu nổi.

Trịnh Vũ Hạo và Mai Lạc ngồi bên Sờ Trung Thiên, sau đó là Cố Từ Thanh và Trịnh Vũ Yên, khi đi qua Chu Mộ Hải và hai vị mỹ nữ, Mai Lạc và Sờ Trung Thiên cùng cười ra hiệu.

Cô ngồi ở sofa cũng không nói thêm gì cả, chỉ nghe tiếng ồn ào xung quanh, cả cuộc trò chuyện của Sờ Trung Thiên và Trịnh Vũ Hạo, cô chỉ cúi đầu, không dám nhìn Cố Từ Thanh.

Lúc này nhạc nhảy vang lên, những người bên cạnh đã bắt đầu nhảy múa.

Cố Từ Thanh từ đầu đến cuối không nói lời nào, chỉ tùy ý ngồi một bên, cốc sứ trắng giữa những ngón tay anh phát ra ánh sáng ôn hoà. Nhưng lúc này anh đột nhiên đứng dậy, vươn tay với Mai Lạc, nhưng nói với Trịnh Vũ Hạo: "Vũ Hạo, em mời bạn gái khiêu vũ, anh nhất định sẽ không từ chối đúng không?"

Trịnh Vũ Hạo sững sốt, anh vốn muốn mời Mai Lạc nhảy một điệu, nhưng lúc này anh vẫn cười dịu dàng, "Tất nhiên rồi."

Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của Mai Lạc đặt lên tay Cố Từ Thanh, cô khẽ bước lên phía trước, dùng nụ cười nhạt che dấu sự căng thẳng, hơi ngẩng đầu lên nhìn anh.

Giây phút ấy dường như quay lại quá khứ, bất cứ lúc nào họ khiêu vũ trong vũ hội của trường, nhảy waltz đến hoa mắt chóng mặt, sau đó anh sẽ hôn cô.

Khi Cố Từ Thanh và Mai Lạc nhảy không ngừng trong sân nhảy, Mai Lạc không phản ứng gì, toàn bộ những gì trước mắt, đều như một giấc mơ, nhưng cơ thể phản ứng nhanh hơn lòng cô, theo bước chân anh, từng bước một, mỗi cái chau mày mỗi nụ cười, giống y như trước.

Còn nhớ bài "Khách sạn California" của nhóm nhạc Lão Ưng có một câu hát thế này, some dance to remember - some dance to forget [1]

Bọn họ như thế, một điệu này. là để ghi nhớ hay để quên đi.

Mai Lạc không hiểu, Cố Từ Thanh như vậy, lúc này anh đang suy nghĩ gì.

"Từ Thanh, em không biết." Cầm trọn vẹn, môi mỏng nhạt, mũi thẳng, lông mày đen dày và cả đôi mắt đen lạnh lùng của Cố Từ Thanh đều hiện lên rõ ràng trước mắt Mai Lạc, cô muốn giải thích.

"Em không biết tôi ở đây, không biết Vũ Hạo là anh trai Vũ Yên, không biết vì sao tôi muốn khiêu vũ cùng em." Cố Từ Thanh chỉ cần liếc mắt đã có thể nhìn thấu suy nghĩ trong đầu cô. Khi nói ra mấy câu đó, vẻ mặt lạnh nhạt thờ ơ, không mang theo chút tình cảm nào.

Mai Lạc chậm rãi ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt sâu thẳm mê người của anh, chỉ cần nhìn một cái, đã đủ khiến cô đắm chìm trong đó, không có cách nào tự thoát khỏi.

Cô bỗng không biết nói gì, Cố Từ Thanh luôn thông minh như thế. "Vâng, anh ấy chỉ là học trưởng của em." Cô trả lời sâu xa.

Câu giải thích này của cô, lại khiến Cố Từ Thanh lộ vẻ mặt giễu cợt, "Chuyện này đâu liên quan đến tôi, không phải sao?"

Anh lạnh lùng lãnh khốc như vậy, khiến Mai Lạc muốn rời khỏi, nhưng lại thấy Cố Từ Thanh càng giữ chặt lấy tay cô, sao anh có thể để cô rời khỏi thế giới của mình lần nữa. Không bao giờ, tư vị này chỉ một lần là đủ rồi, anh sẽ không nếm lần thứ hai nữa.

Anh không phòng bị kiên cố. cũng không có đường để lui.

Tác giả có lời muốn nói: Câu bình luận, câu ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Cát sạch của trời

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

"Đó là Mai Lạc ư?" Chu Mộ Hải tò mò hỏi Sở Trung Thiên, anh không nhảy cùng mỹ nữ bên cạnh, Chu Mộ Hải bề ngoài phong lưu, nhưng ánh mắt rất sắc bén.

Sở Trung Thiên khẽ gật, Chu Mộ Hải lộ vẻ thất vọng, "Vốn tưởng mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành thế nào, nhưng lại chỉ có vậy?"

Sở Trung Thiên chỉ cười không đáp, đây là phản ứng đầu tiên sau khi anh biết Cố Từ Thanh và Mai Lạc bên nhau. Mai Lạc cũng được xem là thanh tú, nhưng đối với những người mà xung quanh toàn trai xinh gái đẹp như họ, cô chỉ như một bông hoa không đáng để mắt tới trong hàng vạn đoá hồng. Nhưng Cố Từ Thanh mắt cao hơn đầu lại qua lại với một bông hoa hồng bình thường, còn luân cần thận che chở. Sau này Sở Trung Thiên cũng từ từ tiếp xúc với Mai Lạc, mới thấy cô thật đáng yêu, cùng với cách cô đối xử với Cố Từ Thanh, anh cũng dần hiểu ra nguyên nhân Cố Từ Thanh chọn Mai Lạc.

Sở Trung Thiên không trả lời, trái lại Trịnh Vũ Hạo đang đứng bên sàn nhảy nhìn Cố Từ Thanh và Mai Lạc đang ôm nhau khiêu vũ lại lên tiếng. "Về đẹp của cô ấy, cậu không hiểu đâu."

Những lời này, rõ ràng đã khiến Sở Trung Thiên, Chu Mộ Hải và Trịnh Vũ Yên đang tức giận sững sờ. Sở Trung Thiên nhìn Trịnh Vũ Hạo đang nhìn chằm chằm Mai Lạc, dường như hiểu ra chuyện gì, không thể không hít một luồng khí lạnh. Chu Mộ Hải còn tỏ vẻ xem kịch vui, mà Trịnh Vũ Yên lại càng tức giận, Cố Từ Thanh vô duyên vô cớ bị cô dụ dỗ, mà ngay cả anh cô ta cũng như thích cô.

Nghĩ đến chuyện anh trai luôn dịu dàng vì Mai Lạc mà nổi nóng với mình, Cố Từ Thanh còn khiêu vũ với cô, Trịnh Vũ Yên vốn khó chịu với Mai Lạc càng thêm giận dữ, ch dù ai đến mời cô ta nhảy, cô ta đều hậm hực từ chối. Thấy đôi trai gái đang thâm tình nhảy múa, cơn giận trong lòng Trịnh Vũ Yên, cuối cùng cũng bạo phát.

Khi khúc nhạc kết thúc, bóng dáng màu đỏ nhanh chóng tiến đến bên người Mai Lạc và Cố Từ Thanh. "Bốp" một bạt tai vang dội, khiến cả hội trường im lặng. Trịnh Vũ Yên khinh thường nhìn chằm chằm Mai Lạc, mà Mai Lạc cũng không phản kháng, chỉ cúi đầu cắn môi.

Làm sao Cố Từ Thanh có thể không biết được, mỗi khi cô cắn môi tức là cô đang bất an và sợ hãi. Nhưng điểm này không giống cô. Nếu là Lạc Lạc trước đây, cô sẽ không chút do dự trả lại cho Trịnh Vũ Yên một bạt tai hoặc dựa vào đạo lý bảo vệ quyền lợi của mình, nhưng lúc này cô lại không hề phản kháng. Là cái gì đã khiến cô thay đổi.

Lúc này Trịnh Vũ Hạo nói với Mai Lạc: "Lạc Lạc, Vũ Yên bị bọn anh làm hư, anh thay nó xin lỗi em."

Mai Lạc ngẩng đầu nhìn anh, không nói gì. Quá thật Trịnh Vũ Yên luôn lớn lên trong vòng tay nâng niu của người khác, như một công chúa nhỏ kiêu ngạo.

Khi tất cả mọi người im lặng, Cố Từ Thanh lạnh lùng phun ra mấy chữ: "Đù chưa, Vũ Yên cô nhớ cho kĩ, người cô vừa đánh là người phụ nữ của tôi." Sau đó anh kéo Mai Lạc rời khỏi.

Mai Lạc chỉ cúi đầu để mặc anh nắm tay cô. Để lại tiếng xì xào bàn tán, Cố Từ Thanh thật sự điên rồi, sao anh cứ phải nhúng tay vào, nhưng mà chết tiệt, anh không ngờ để cô bị tổn thương.

Cố Từ Thanh cảm nhận được lòng bàn tay cô đang lạnh lẽo, con người cũng như động vật, khi gặp nguy hiểm hay sợ hãi, máu sẽ tự động chảy về tim, tay chân sẽ lạnh đi. Khi nào mà Lạc Lạc không sợ trời không sợ đất lại trở nên nhát gan và yếu đuối như vậy.

Trịnh Vũ Yên tiến lên kéo tay Cố Từ Thanh, nghẹn ngào nói: "Từ Thanh, chẳng lẽ anh đã quên cô ta từng vứt bỏ anh, anh đã quên là ai luôn ở bên anh sao."

Cố Từ Thanh đẩy tay Trịnh Vũ Yên ra, "Không cần cô phải nhắc." Nói xong liền dẫn Mai Lạc rời khỏi. Mà Trịnh Vũ Hạo lại lôi kéo Trịnh Vũ Yên: "Hôm nay em hơi quá đáng rồi." Trong lời nói mang theo chút tức giận.

"Anh, em ghét anh." Trịnh Vũ Yên vừa khóc vừa rời khỏi vũ hội.

Chỉ để lại Sở Trung Thiên và Chu Mộ Hải đưa mắt nhìn nhau. Trịnh Vũ Hạo cũng nghĩ lần này có phải mình đã quá nóng vội rồi không, anh vốn không định như thế, không ngờ Trịnh Vũ Yên sẽ phản ứng mạnh như vậy, cũng không ngờ tình cảm Cố Từ Thanh dành cho Mai Lạc dường như không hề phai nhạt.

Nợ cũ của hôm qua, bây giờ từng chút từng chút một tìm về, không ai có thể may mắn tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

Ánh đèn đường màu da cam ở không xa phía trước, dịu dàng trải xuống mặt đất.

Cố Từ Thanh đưa cô về đế cửa nhà, xuống xe đốt một điếu thuốc lá. Thân hình anh thon dài cao thẳng, anh trầm ổn hơn, sự sắc sảo giữ hai hàng lông mày không hề giảm đi chút nào, chỉ nhìn qua một chút, sẽ không có cách nào dò tìm mắt khỏi anh.

"Cảm ơn." Mai Lạc cúi đầu. Năm năm trước, cô đã xuất hiện trong tầm mắt anh, từ từ tiến về phía anh. Mà bây giờ, cô trở nên nhát gan, không còn là Lạc Lạc từng theo đuổi anh nữa rồi.

"Hai chữ này không có giá trị ở chỗ của tôi." Khuôn mặt anh tuấn của anh vẫn không chút biến hoá.

"Xin lỗi." Mai Lạc đối mặt với anh, không biết nên nói gì.

"Mai Lạc, sao hả? Bây giờ em đang giả vờ đáng thương? Hay là giả vờ yếu ớt." Trong ánh mắt Cố Từ Thanh lộ ra vẻ không vui.

"Em không có." Cô vô lực nói ra ba chữ này.

"Em không có, không phải em rất thích đuổi theo tôi sao? Vậy sao lúc trước không đuổi theo tôi đến nước Mỹ, sao lại sang nước Anh một mình, giống như hoàn toàn biến mất, ai cũng không thể liên lạc với em." Cố Từ Thanh giận dữ dập tàn thuốc, nhìn bộ dáng yếu đuối của cô, có chút không khống chế được mà hét lên.

"Bởi vì em mệt mỏi." Giọng nói của Mai Lạc có chút run rẩy, Cố Từ Thanh như vậy khiến cô có chút sợ hãi.

"Được, Mai Lạc, em thật độc ác." Cố Từ Thanh cười, năm năm nay chỉ vì cô nói cô mệt mỏi, đã hành hạ anh như phát điên, trở về từ Mỹ phát hiện cô ra nước ngoài một mình, một năm nay anh tìm từng góc nhỏ của nước Anh, chỉ để thấy được hình bóng của cô, cuối cùng quyết định về nước cũng vì hi vọng cô sẽ trở về.

Mai Lạc nghe những lời này, trong lòng khẽ đau đớn, nhẹ đến không dễ dàng phát hiện, lại tồn tại rất chân thật.

"Vậy bây giờ em đã nghĩ đủ rồi, có thể quay lại rồi." Lúc này Cố Từ Thanh buông bỏ sự kiêu ngạo trước giờ, nói có chút không được tự nhiên.

"Không thể." Mai Lạc ngăn người, nhưng lại trả lời vô lực như vậy.

Anh ưu tú thư thế, em không xứng. Bây giờ em mới phát hiện, ngay cả anh cũng không thể cho em dừng khí, em nên làm gì bây giờ?

"Vậy tại sao lúc trước em lại trêu chọc tôi, trêu chọc được một nửa thì ném tôi đi, chơi như vậy rất vui phải không, Mai Lạc?"

Sắc mặt Cố Từ Thanh trầm xuống, quanh người toả ra hơi thở lạnh lẽ gần như có thể ngưng kết không khí xung quanh thành băng.

Trong lòng có đáp án, lại không sao nói nên lời, "Xin lỗi", Mai Lạc chỉ có thể xin lỗi một lần nữa. Mà Cố Từ Thanh nghe lời giải thích của cô, tuyệt vọng trừng mắt nhìn cô, giống như sẽ vươn tay bóp chết cô bất cứ lúc nào.

Thật lâu sau, cô mới nghe thấy giọng nói lạnh lùng cực độ của anh, "Cô không phải Lạc Lạc, cô trả Lạc Lạc của tôi cho tôi."

Nói xong Cố Từ Thanh lái xe rời khỏi như điên, mãi đến sau khi tiếng xe máy hoàn toàn biến mất khỏi tiểu khu, Mai Lạc mới ngã quỵ xuống mặt đất, nước mắt đầy mặt., lúc này lòng cô đau đến không có cách nào hít thở.

Cố Từ Thanh, phải có một không hai như thế nào, mới có thể xứng với tình sâu như biển của anh.

~~~~~  
Năm năm trước, Cố Từ Thanh đang toàn tâm toàn ý chuẩn bị du học Mỹ cùng Mai Lạc.

Hôm đó bọn họ hẹn nhau dưới gốc cây ngô đồng, ánh mặt trời xuyên qua lá ngô đồng, hạ xuống mặt đất, gió nhẹ thổi vi vu, dường như dưới tàng cây anh càng thêm anh tuấn mê người.

Nhưng khiến Cố Từ Thanh không ngờ là Mai Lạc lại đưa một chàng trai đeo kính, lịch sự, mặt mày thanh tú xuất hiện trước mặt anh, cô và chàng trai kia đan chặt mười ngón tay vào nhau, cười tươi như hoa.

"Cố Từ Thanh, chúng ta chia tay đi, em và Dương Tân đã quyết định đính hôn rồi." Mai Lạc cười tuyên bố với anh, lòng lại đau đớn như sắp chết.

Cố Từ Thanh nghe xong, hai tay nắm chặt, lạnh mặt nhìn chằm chằm cô, không mang theo chút nhiệt độ nào. "Mai Lạc, em đùa gì thế?"

"Không phải đùa, Dương Tân thật sự là chồng sắp cưới của em." Mai Lạc tỏ vẻ kiên định, trên mặt vẫn mang theo nụ cười hạnh phúc.

"Cô cắt cho tôi, tôi vĩnh viễn không muốn nhìn thấy cô." Lúc này Cố Từ Thanh như chú báo nhỏ bị thương, chỉ có thể gào lên bảo vệ sự cao ngạo của bản thân, để che giấu nỗi đau của bản thân.

Mai Lạc vẫn cười anh xong lời anh nói, nói xong cô và Dương Tân cùng rời khỏi, trái tim đã vỡ vụn trên mặt đất.

Nhưng đã đến lúc rời khỏi, dù không tan nát, cũng phải rời khỏi.

Tất cả những gì cô có thể làm chỉ là ní non trong lòng: "Từ Thanh, rời khỏi sự ràng buộc của em, anh sẽ hạnh phúc hơn."

Sự thật chứng minh, Cố Từ Thanh nhanh chóng rời khỏi thành phố S, đi Mỹ cùng Sở Trung Thiên và Trịnh Vũ Yên. Thật ra khi đó anh vẫn ảo tưởng rằng, Lạc Lạc chỉ đùa với anh một chút. Lạc Lạc ngốc nghếch luôn thích bám theo anh sao có thể thích người khác cơ chứ? Cô nhất định sẽ đuổi sang Mỹ, mặt dày bám theo anh, muốn làm lành với anh.

Nhưng anh kiêu ngạo đợi một năm, cô không đến, hai năm, cô vẫn không đến, ba năm, cô vẫn không đến.

Năm năm ấy anh tự mình lĩnh hội, chờ đợi là chuyện khiến người ta tuyệt vọng đến nhường nào.

Cuối cùng anh vẫn buông bỏ sự kiêu ngạo vốn có của mình để trở về tìm cô, nhưng lại biết được cô không đính hôn với Dương Tân, mà đi sang Anh một mình, không ai biết rốt cuộc cô ở đâu, cô mất liên lạc với mọi người. Cô gái luôn ngốc nghếch bám theo anh cứ thế bốc hơi hoàn toàn khỏi thế giới của anh.

Anh đã đến tất cả mọi nơi ở nước Anh, tìm khắp các phố lớn ngõ nhỏ, đi khắp các góc ngách, vẫn không thể tìm thấy bóng dáng nhỏ xinh ấy. Cui cùng năm thứ tư sau khi chia tay, anh quyết định trở lại thành phố S, cô gái vô tình kia, cuối cùng cũng sẽ có ngày phải quay về. Lúc ấy nhất định sẽ gặp được anh. Anh nghĩ vậy.

Mà cô rốt cuộc đã quay về, nhưng lại luôn bối rối tránh né khỏi thế giới của anh. Mai Lạc ngốc nghếch này, rõ ràng đã vứt bỏ anh, lại vẫn xuất hiện trong thế giới của anh điềm đam đáng yêu như thế. Khi anh mở miệng bảo cô quay về bên anh, anh biết mình đã điên rồi, mới có thể dễ dàng buông bỏ kiêu ngạo của mình để cô chà đạp.

Anh từng có được em, thật sự khiến lòng anh chua xót.

Về đến nhà khó mất Mai Lạc vẫn còn ngán ngán lệ, lấy một chai rượu vang từ trong tủ lạnh, uống từng ngụm từng ngụm, nếu không dùng rượu làm mình mất cảm giác, cô thực sự sẽ phát điên.

Cô đau, toàn thân trên dưới đều đau, như búp bê rom đã vỡ nát nhưng vẫn còn trái tim.

Lấy gì giải sầu, chỉ có rượu? Lúc trước mỗi lần đọc câu thơ này luôn cảm thấy khó hiểu? Trong năm năm nay, Mai Lạc đã hiểu rõ ý tứ trong những lời này.

Nhưng nửa đêm ngã xuống giường, Mai Lạc cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi lạnh, mồ hôi nhanh chóng toát đầy trán, cô ôm chặt bụng mình, đau đớn.

Cảm giác như sắp chết. Trong cơn mơ màng cô như thấy được ba mẹ của cô. Họ mỉm cười nhìn cô, vẫy tay với cô. "Ba, mẹ, cuối cùng ba mẹ cũng đến đón Lạc Lạc rồi." Cô thậm chí còn nghĩ, đi thì đi, như vậy tất cả phiền não và sầu khổ đều sẽ tan thành mây khói.

Dù cô rời khỏi, thế giới này cũng sẽ không đau buồn vì cô, bởi vì cô vẫn luôn cô độc.

Nhưng nụ cười của Cố Từ Thanh bỗng xuất hiện trong đầu cô. Cô nhớ anh nói "Vậy bây giờ em đã nghĩ đủ rồi, có thể quay lại rồi", không, ba mẹ, bây giờ con muốn nói một câu tạm biệt với anh ấy, ý thức của Mai Lạc thanh tỉnh hơn một chút, cô chặt vật lấy điện thoại bên cạnh, vô cơ bám dây số lần trước Cố Từ Thanh đã nhập vào máy cô.

"Từ Thanh, Từ Thanh..." Lúc này cô chỉ có thể phát ra tiếng nức nở như một con thú nhỏ.

"Em đang ở đâu?" Cố Từ Thanh vừa nghe thấy giọng cô, nóng lòng muốn chạy ngay đến bên cạnh cô.

"Nhà." Mai Lạc nói xong câu này, cả người hôn mê bất tỉnh.

Giữa lúc mơ màng, nghe thấy tiếng đập cửa, cô lại không có chút sức lực nào, đầu óc hỗn loạn, Mai Lạc cảm thấy mình không hề muốn tỉnh lại chút nào.

Thật ra cô rất ngốc, có nhiều chuyện chúng ta nhớ không rõ lắm, cũng không muốn nhớ lại. Giữa lúc mơ màng cô cảm nhận được một vòng tay ấm áp ôm lấy mình, khiến cô cảm thấy rất nhẹ nhàng, rất thoải mái. Giống như bay lượn giữa đám mây, mềm mại, hạnh phúc, an toàn.

Anh ở sâu trong đầu em, trong mơ của em, trong trái tim em, trong tiếng hát của em.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rụng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 12: Hoa điệp luyện

Tối nay nhà chính của nhà họ Trịnh cũng không yên tĩnh, Trịnh Vũ Yên đang giận dữ, đồ đạc trong căn phòng ngủ như của công chúa của cô ta đều rơi lung tung. Trên mặt đất và cả góc tường đều là một mớ hỗn độn.

Tất cả người giúp việc đều đứng một bên tỏ vẻ rất sợ hãi, không dám tiến lên can ngăn, trong lòng họ đều biết nếu đại tiểu thư nhà họ Trịnh nổi giận thì không ai có thể chọc vào, ngoại trừ hai người, một là Cố Thiếu, hai là Trịnh Vũ Hạo đang chậm rãi bước đến chỗ Trịnh Vũ Yên.

"Ra ngoài hết đi." Hôm nay tâm tình của Trịnh Vũ Hạo cũng không tốt, nhưng vẫn bình tĩnh nói chuyện.

"Vâng, cậu chủ." Nhóm người giúp việc đều cúi đầu lui ra, cũng thở phào nhẹ nhõm, cậu chủ đến đây cuối cùng bọn họ cũng không phải lo lắng nữa rồi. Còn Trịnh Vũ Yên thấy Trịnh Vũ Hạo đến, không ném đồ lung tung nữa mà úp mặt lên giường khóc.

Trịnh Vũ Yên vừa khóc như hoa lê đầm mưa, vừa hét: "Anh, sao anh lại thích Mai Lạc thấp hèn đó."

Trịnh Vũ Hạo nhíu mày, "Vũ Yên, hôm nay em thật sự đã quá phận rồi. Em nghĩ những gì em làm hôm nay sẽ khiến Cố Tử Thanh thích em ư?"

Trịnh Vũ Yên ngồi dậy, nhu nhược nhìn Trịnh Vũ Hạo không nói lời nào, Trịnh Vũ Hạo nói tiếp: "Tốt nhất em đừng đụng tới Mai Lạc, cách cô ấy càng xa càng tốt. Cô ấy là của anh, em cứ quần lấy Cố Tử Thanh của em là được.", mắt anh đen như đầm lầy, anh luôn dịu dàng, nhưng lúc này lại âm trầm khó đoán.

"Anh, không phải anh không biết chuyện giữa nhà chúng ta và nhà của Mai Lạc..." Trịnh Vũ Yên còn chưa nói xong, đã bị Trịnh Vũ Hạo lạnh lùng cắt ngang. "Từ nay không được nhắc đến chuyện này nữa."

Trịnh Vũ Yên nước mắt dần dần, điềm đạm đáng yêu, Trịnh Vũ Hạo vẫn có chút không đành lòng, dịu dàng giúp cô ta lau nước mắt: "Vũ Yên, anh sẽ cho em tất cả những gì em muốn, còn Mai Lạc là điều duy nhất mà anh muốn."

Vũ hội hôm nay có rất nhiều người không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng Cố Tử Thanh đã tuyên bố Mai Lạc là người phụ nữ của anh, đây là điều ngoài dự đoán của mọi người, vì đây vốn là Trịnh Vũ Hạo muốn tuyên bố quyền sở hữu của mình với Mai Lạc.

Nhưng vậy thì có sao, giữa bọn họ có khoảng cách năm năm, năm năm là quãng thời gian không thể nào thay đổi, Trịnh Vũ Hạo nghĩ thế.

"Anh, em sai rồi, nhưng anh phải đảm bảo Tử Thanh là của em." Trịnh Vũ Yên làm nũng với Trịnh Vũ Hạo, đương nhiên cô ta biết rằng chọc giận anh trai, cô ta sẽ không có kết cục tốt. Nhưng nổi oán giận vẫn tích tụ trong lòng, không có cách nào xoa tan.

Trịnh Vũ Hạo gật đầu, "Ba vừa gọi điện thoại tới, nói là đi chơi ở Maldives với đi rất vui." Trịnh Vũ Hạo lại nói sang chuyện khác. Sau khi giao công ty cho Trịnh Vũ Hạo, Trịnh Sâm đã cùng vợ đi du lịch vòng quanh thế giới.

"Bao giờ ba mẹ trở về." Lúc này tâm tình của Trịnh Vũ Yên cũng từ từ bình phục lại.

"Vẫn còn phải mấy tháng nữa." Trịnh Vũ Hạo xoa đầu cô ta nói.

"Anh, anh thích Mai Lạc từ bao giờ?" Trịnh Vũ Yên vẫn không thể hiểu nổi vì sao anh trai luôn lạnh lùng của cô ta cũng thích cô gái Mai Lạc này.

"Rất lâu về trước." Ánh mắt Trịnh Vũ Hạo dừng ở phía trước, không ai đoán được trông đôi mắt đem âm trầm của anh che giấu bao nhiêu bí mật.

Thật ra Trịnh Vũ Hạo và Trịnh Vũ Yên là anh em cùng cha khác mẹ, mẹ Trịnh Vũ Yên là thiên kim đại tiểu thư, là vợ cả của Trịnh Sâm, còn Trịnh Vũ Hạo là con của bạn gái cũ, mẹ anh chỉ là một viên chức quen, nhưng là tình yêu đích thực của Trịnh Sâm, ông bắt đắ dĩ vì lợi ích gia tộc mới lấy mẹ của Trịnh Vũ Yên, nhưng sau này cũng có tình cảm.

Khi Trịnh Vũ Hạo lên tiểu học, mẹ qua đời vì bệnh, anh được nhà họ Trịnh đón về, nhận tổ quy tông.

Sau khi Trịnh Vũ Hạo quay về nhà họ Trịnh bề ngoài là đứa trẻ ngoan hiền, sống chung hoà hợp với mọi người, nhưng trong lòng anh vẫn luôn vương mắc, anh chưa bao giờ hết lòng vì ai, kể cả cha hay em gái ruột. Nhưng anh lại động chân tình với Mai Lạc.

~~~~~  
Khi Mai Lạc mơ mơ màng màng mở mắt ra, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Nghe thấy bác sĩ đang trình bày bệnh tình với Cố Tử Thanh ở bên cạnh: Cố Thiếu, không phải lo lắng, bởi vì trước đây bệnh nhân từng bị loét dạ dày, đột nhiên bị rượu kích thích khiến dạ dày bị xuất huyết, may mà đưa đến kịp thời, đã không còn gì đáng ngại, đợi tình lại là có thể xuất viện, mấy ngày nay ở nhà tĩnh dưỡng cho tốt, ăn đồ ăn lỏng là được."

Cố Tử Thanh gật đầu, bộ dáng có chút mệt mỏi.

Bác sĩ nói xong liền tươi cười rời khỏi. Mai Lạc thì tiếp tục nhắm mắt giả vờ ngủ, cô thực sự không biết phải đối mặt với Cố Từ Thanh như thế nào.

Cố Từ Thanh dịu dàng vuốt ve khuôn mặt xanh xao không chút huyết sắc của cô. "Lạc Lạc ngốc, nói cho anh biết đi, anh nên bắt em làm gì bây giờ, là em cố ý, cố ý khiến anh đau lòng, ý vào anh yêu em, đúng không."

Mai Lạc nhắm mắt, nhưng nước mắt vẫn chảy xuống, anh nói anh yêu cô, cho dù trước đây khi bọn họ hẹn hò, anh rất cưng chiều cô, nhưng anh chưa từng nói ba chữ này.

Cô bắt anh nói rất nhiều lần, làm nũng, giận dỗi, chơi xỏ, anh cũng không chịu mở miệng, cuối cùng cô cũng nghe được anh nói anh yêu cô.

Cố Từ Thanh nói "anh yêu em", là câu nói êm tai nhất trên thế giới này.

Cố Từ Thanh nhẹ nhàng lau nước mắt thay cô, Mai Lạc ổn định tâm tình mới từ từ mở mắt.

Thấy Mai Lạc tỉnh lại, Cố Từ Thanh khôi phục vẻ mặt không chút thay đổi, lạnh nhạt nói: "Mai Lạc, nếu đã vứt bỏ tôi, vậy thì đứng xuất hiện trước mặt tôi với vẻ tội nghiệp như vậy."

Mai Lạc không trả lời, lúc này nhìn khuôn mặt mệt mỏi vì một đêm không ngủ của anh, có chút áy náy nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

"Đã xin nghỉ giúp em rồi, nghỉ một tuần." Thấy cô không nói gì, Cố Từ Thanh nói tiếp.

"Áy, không được, em không sao, bây giờ em muốn đi làm." Không đi làm cô lấy đâu ra tiền thuê nhà và ăn cơm, hơn nữa cô đã cảm thấy không sao nữa rồi. Mai Lạc nói xong liền muốn đứng dậy.

Cố Từ Thanh nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô không nói lời nào, Mai Lạc đành ngoan ngoãn ngậm miệng nằm xuống. Trước giờ chỉ cần Cố Từ Thanh tức giận với Mai Lạc, anh sẽ nhìn cô như vậy, Mai Lạc sẽ lập tức đầu hàng.

Cố Từ Thanh có vẻ rất vừa lòng vì chiều này vẫn còn dùng được, lạnh lùng quay lưng lại, "Ăn xong bữa sáng là xuất viện được rồi."

"À." Mai Lạc nói xong, cũng không động đây, cô không muốn ăn.

"Sao hả, muốn anh đút cho em à?" Cố Từ Thanh yên lặng nhìn cô, sâu xa phun ra mấy chữ này.

Mai Lạc ngoan ngoãn ăn hết bữa sáng dưới ánh mắt chăm chú của anh. Sau đó theo anh xuất viện như cô dâu nhỏ nhu mì hiếu thuận.

"Sao lại bị loét dạ dày." Về trong xe, Cố Từ Thanh lơ đãng hỏi cô.

"Ban đầu là vì ăn không ngon, cũng không có tiền giải quyết ba bữa cơm, sau đó lại mắc chứng kén ăn. Nhưng bây giờ đã ổn hết rồi. Khi đó thật sự phải cảm ơn học trường đã giúp đỡ."

Mai Lạc kể lại cuộc sống đen tối của cô như không có gì xảy ra. Khi đó cô mắc chứng kén ăn, được Trịnh Vũ Hạo đưa đến bệnh viện vẫn không ăn được, vừa ăn đã ói, chỉ có thể bổ sung dinh dưỡng bằng đường đơn. Vốn cô nghĩ cứ vậy mà chết. Dù sao trên đời này cô cũng không còn gì đáng để bận tâm nữa.

Nhưng lại vô tình thấy lễ trao giải trên tivi, thấy Cố Từ Thanh nhận được giải thưởng kiến trúc sư lớn, thấy bộ dáng hăng hái nhận giải của anh, cô bỗng rất muốn sống tiếp, cho dù cứ ngắm nhìn anh như vậy cũng được.

Giây phút ấy cô hiểu ra, Cố Từ Thanh chính là nỗi lo duy nhất của cô trên đời này.

Nhưng anh là mặt trời trên cao, cô chỉ là một gốc cỏ nhỏ bình thường đến không thể bình thường hơn.

"Đúng rồi, Từ Thanh, em có thể mượn anh mười vạn không? Viện phí lúc đó, em muốn trả lại cho học trường. Mãi vẫn chưa trả được, nhưng thật sự không ngờ anh ấy lại là anh trai của Vũ Yên. Em không muốn nợ anh ấy quá nhiều." Mai Lạc rất biết ơn Trịnh Vũ Hạo, trước đây không biết anh là anh trai của Trịnh Vũ Yên thì không sao, bây giờ đã biết, như vậy cô không thể nợ anh thêm nữa.

"Anh sẽ đưa cho anh ấy." Cố Từ Thanh nhìn Mai Lạc đang thoải mái kể chuyện một cách khó hiểu, Lạc Lạc ngốc này sao có thể nghèo túng đến nỗi không có tiền ăn cơm, rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì, còn cả chuyện của Trịnh Vũ Hạo nữa, tất cả đều nói cho Cố Từ Thanh biết nhất định có chuyện kỳ quái.

"Em phải nhớ rõ em đã nợ tiền anh." Anh vẫn tỏ vẻ thoải mái, nhưng tim anh đang thắt lại thật chặt.

"Yên tâm, em sẽ trả." Mai Lạc trả lời rất kiên định.

Cố Từ Thanh sẽ bắt cô trả, nhưng mà không phải trả tiền.

Xa Bentley màu trắng dừng trước cửa nhà Mai Lạc, "Đi thu dọn đồ đạc, mấy ngày nay ở nhà của anh." Giọng điệu của Cố Từ Thanh tuyệt đối không phải đang thương lượng, mà là ra lệnh.

Mai Lạc vội vàng lắc đầu, nói: "Không cần đâu..."

"Hay em muốn anh thu dọn giúp em." Cố Từ Thanh kiên định nhìn Mai Lạc.

"Em sẽ quay lại ngay." Mai Lạc xuống xe, chạy về nhà nhanh như chớp. Cô biết rõ chuyện Cố Từ Thanh đã quyết sẽ không thể thay đổi.

Thật ra Mai Lạc cũng không có đồ đạc gì, chỉ có vài bộ quần áo thường mặc thôi, thu dọn một lát đã xong rồi.

Cố Từ Thanh không ở nhà họ Cố, mà tự mua một căn biệt thự gần phòng làm việc của mình.

"Từ Thanh, chỗ của anh thực sự không có phòng dành cho khách?" Mai Lạc hỏi, hai gò má phồng hồng.

"Em thấy anh là loại người sẽ tiếp khách ở lại nhà mình sao?" Cố Từ Thanh nhún vai, tỏ vẻ đương nhiên.

"Vây, em ngủ sofa là được." Mai Lạc chỉ có thể yếu ớt nói.

"Giường của anh đủ lớn, hai chúng ta cũng không ngủ hết một cái giường." Cố Từ Thanh nhìn chăm chăm vào cô.

Lúc này cả mặt Mai Lạc đã hồng từ đầu đến cổ, Cố Từ Thanh cũng rất hài lòng với phản ứng của cô, cười mỉa hoặc, quả thực có thể dùng "nghe nước nghe thành" để hình dung.

"Anh còn phải đến phòng làm việc, trên tủ lạnh có rất nhiều số điện thoại của các quán ăn, nếu em đói bụng thì cứ gọi đồ ăn bên ngoài."

Mai Lạc gật đầu liên tục, mãi đến khi bóng dáng của Cố Từ Thanh biến mất cùng với tiếng đóng cửa, Mai Lạc mới xác định toàn bộ chuyện này không phải mơ.

Cô đánh giá khắp nơi, căn biệt thự này, giống hệt căn nhà tương lai trước đây cô từng hình dung với Cố Từ Thanh, trong lòng tràn ngập ấm áp và cảm động.

Sau giờ tự học năm ấy, dưới đường mòn yên tĩnh không một bóng người, bầu trời đầy sao, gió đêm đưa nhẹ, tiếng ve kêu râm ran.

"Từ Thanh, sau này chúng ta kết hôn, em nhất định sẽ bố trí nhà của chúng ta thật ấm áp." Mai Lạc cười xinh đẹp nói với Cố Từ Thanh.

"Lạc Lạc, rốt cuộc em có biết xấu hổ không vậy?" Cố Từ Thanh tức giận trả lời, nhưng cũng khó nén vẻ mặt khó xử, nghĩ thầm, cô gái bé nhỏ này nói đến chuyện kết hôn lại không hề thẹn thùng chút nào.

Mai Lạc cũng mặc kệ anh, vẫn chìm đắm trong thế giới giả tưởng của mình. "Rèm cửa màu vàng nhạt, sofa màu trắng gạo, phải có TV thật lớn. Sau đó, thư phòng phải có giá sách thật lớn, một bên là sách kiến trúc của anh, một bên là sách văn học của em. Ha ha... Thật ra chính là rất nhiều rất nhiều tiểu thuyết. Quan trọng nhất, là phòng ngủ phải có cửa sổ sắt đất, buổi sáng vừa rời giường, kéo màn ra là có thể cảm nhận được ánh nắng ấm áp, nhưng mà, thật ra anh chính là mặt trời của em, đã rạng rỡ đến nỗi em không mở mắt nổi rồi..."

Mai Lạc đang nói hăng say không phát hiện Cố Từ Thanh đang từng bước từng bước tiến đến trước mặt cô, sau đó cúi người ấn một nụ hôn nhẹ lên môi cô, sau đó ngày càng sâu hơn. Đây là cách tốt nhất để cô khỏi riu rả riu rít nữa. Mà Mai Lạc cũng thích vậy, nụ hôn của anh hiền dịu và dịu dàng biết bao.

You are my sunshine.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tiên Lâm Giang

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

Mai Lạc tùy ý đi dạo một vòng quanh biệt thự, lầu 1 là phòng khách và phòng bếp, lầu hai là phòng ngủ và thư phòng, cầu thang cũng được bố trí rất lịch sự và tao nhã, trên tường đôi chỗ có tranh thư pháp, hơn nữa mấy câu thơ đều là những câu trước đây Mai Lạc thích nhất. Trong tủ âm tường có đặt một bình lưu ly nho nhỏ, dưới ánh đèn sẽ phát ra ánh sáng màu xanh ngọc. Bên ban công lầu hai là một chiếc dương cầm màu trắng, Mai Lạc nhẹ nhàng đánh vài nốt rồi đóng lại.

Cuối cùng Mai Lạc rón rén bước vào phòng của Cố Từ Thanh. Cô bỗng thấy như đang đi tìm kho báu vậy, bên trong có rất nhiều sách, tuy rất nhiều sách kiến trúc, nhưng trong đó vẫn có những cuốn tiểu thuyết trước đây Mai Lạc rất yêu thích.

Đào mắt nhìn quanh, thấy bìa sơ mi Cổ Từ Thanh hay mang theo thời đại học, còn nhớ những bức tranh trong này đều là bảo bối của anh.

Khi đó Cổ Từ Thanh chuyên tâm học kiến trúc, nên luôn muốn phác hoạ kiến trúc, rất nhiều kiến trúc anh thiết kế thời đại học đã đạt giải toàn quốc. Nhưng mỗi khi Mai Lạc muốn xem bản phác thảo của anh, anh đều không cho. Cuối cùng đều là Mai Lạc bĩu môi, nói: “Keo kiệt.” Dùng bày tỏ đã đầu hàng để kết thúc.

Mai Lạc ngồi xuống ghế của anh, giờ tập tranh ra, cẩn thận mở nắp bìa sơ mi, nghiêm túc như mở một tài liệu lịch sử.

Thấy bức đầu tiên, nước mắt Mai Lạc không kìm được mà chảy xuống. Trong tranh là bộ dáng lần đó cô cắt tóc ngắn. Bên cạnh là lời tâm sự của Cổ Từ Thanh: “Lạc Lạc ngốc, bảo cô ấy để tóc dài, lại cắt ngắn như vậy. Bỏ đi, tôi vẫn thích thì phải làm sao đây.” Chữ của anh mạnh mẽ có lực, phóng khoáng tự nhiên.

Tay Mai Lạc run run mở bức thứ hai. Tầm thứ hai là vẽ cô nằm trên bàn thư viện trước kì thi cuối kì, vì đọc tiểu thuyết mà ngủ thiếp đi, Cổ Từ Thanh còn tỉ mỉ vẽ cả nước miếng của cô, tâm sự: “Lạc Lạc ngốc, rõ ràng nói là muốn ôn tập thật tốt, kết quả lại đọc tiểu thuyết rồi ngủ thiếp đi, còn chảy nước miếng nữa, nhưng mà rất đáng yêu.”

Bức thứ ba là bộ dáng cô tức giận bĩu môi, bởi vì lúc sinh nhật Cổ Từ Thanh, cô không tìm được quà sinh nhật, ầm ứ cả ngày. Lời tâm sự là: “Lạc Lạc ngốc, cô ấy chính là quà sinh nhật tuyệt vời nhất của tôi.”

Bức thứ tư là hình vẽ cô đàn dương cầm, lúc đó là năm hai, Cổ Từ Thanh đang là chủ tịch hội học sinh, trường học có hội diễn văn nghệ. Bộ phận giải trí phát hiện thiếu một tiết mục trước đó một ngày, nên Cổ Từ Thanh kéo mai Lạc cùng biểu diễn, cuối cùng là Cổ Từ Thanh kéo violon, Mai Lạc đàn piano cùng đàn một khúc nhạc thần bí, màn biểu diễn ấy cũng trở thành giai thoại một thời ở đại học G.

Từng giọt nước mắt rơi xuống. Thì ra anh vẫn luôn vẽ cô, thì ra cô là bảo bối của anh sao?

Nhưng có thể không? Có thể trở về bên anh không? Mai Lạc tự hỏi, cô liều mạng lắc đầu, tự nói với mình là không nên không nên. Nhưng lại rất muốn gạt đầu, nói có thể, đau lòng như sắp chết đi vậy.

Giữa trưa, Mai Lạc nhận thất đúng như Cổ Từ Thanh đã nói, trên tủ lạnh đều là điện thoại của tiệm com bên ngoài, nhưng trng tủ lạnh thì trống trơn.

Nhìn quanh phòng bếp, chỉ có cà phê dù loại yên tĩnh nằm đó, máy pha cà phê và vật dụng trong bếp đều rất tinh xảo, vừa thấy đã biết rất đắt rồi.

Vậy nên cô lái xe đi siêu thị, mua về rất nhiều thứ, sữa, hoa quả, sau củ, trứng gà, thịt bò, vân vân. Đặt từng thứ vào tủ lạnh, cả tủ lạnh chẳng mấy chốc đã chật ních, như vậy mới có cảm giác gia đình.

Nghỉ phép một tuần, vậy cô sẽ nghỉ ngơi thật tốt. Trong kí ức, năm năm nay luôn cô độc, giống như kim đồng hồ chưa từng dừng lại, bây giờ có thể dừng lại nghỉ ngơi một chút rồi.

Thời gian chưa bao giờ dừng lại vì ai, đã từng ngừng trôi chiều, nghe sóng vỗ, đều đã bị thời gian vùi lấp, biến thành bọt biển giữa đất trời. Những lắng đọng của đồng hồ cát thời gian không có cách nào trốn chạy, đôi tay kí ức luôn nhặt những nỗi đau tươi đẹp này lên. Chúng ta vội vàng đi qua trên con đường của mỗi người, chưa từng dừng lại, đôi lúc tình cờ gặp nhau ở ngã ba đường, nhẹ nhàng ân cần thăm hỏi, tán gẫu qua loa, sau đó vẫy tay nói lời tạm biệt.

Lúc Cổ Từ Thanh trở về, trong nhà tối đen như mực, TV còn đang mở, cô vẫn đang xem đĩa phim Đại Thoại Tây Du. Người khác xem Đại Thoại Tây Du đều cười, chỉ mình cô xem xong lúc nào cũng bật khóc, nên trước kia Cổ Từ Thanh luôn vì vậy mà cười nhạo cô ngốc.

Cổ Từ Thanh nhìn Mai Lạc đang cuộn mình ngủ ở ghế sofa. Cô cứ thế mặc áo ngủ, ngủ thiếp đi.

Nhẹ nhàng bế cô lên, cô rất nhẹ rất nhẹ, còn gầy yếu hơn trước.

Giờ phút này Mai Lạc ngủ rất say, cọ cọ trong lòng anh, tìm tư thế thoải mái, ngủ tiếp.

Bật cô vào trong chăn, Cổ Từ Thanh vào phòng tắm tắm rửa.

Ra giường trắng như tuyết, Mai Lạc ngủ rất ngoan, tư thế ngủ vẫn giống lúc Cổ Từ Thanh ôm cô vào trong chăn. Không có chút động tĩnh nào, hơi thở cũng nhẹ, Cổ Từ Thanh ngủ bên cạnh cô, lâu lâu sẽ cảm thấy bên cạnh trống không, nên nửa đêm thức giấc việc đầu tiên anh làm đều là tự tay xác định cô có còn ở đó không. Mà Lạc Lạc đang ngủ cảm nhận được hơi ấm từ tay anh, sẽ bắt giấc dựa vào.

Khi ánh nắng đầu tiên chiếu vào phòng, Cổ Từ Thanh quơ tay sang bên cạnh theo bản năng, trống không.

Anh nhanh chóng ngồi dậy, lo lắng đi xuống lầu, cô lại gạt anh bỏ đi, đúng không?

Một lát sau, đã thấy Mai Lạc ra khỏi phòng bếp cười khó xử: “Anh tỉnh rồi, Từ Thanh, Bữa sáng đã xong rồi.”

Cổ Từ Thanh lập tức lấy lại bình tĩnh, không thèm nhìn Mai Lạc, xoay người lên lầu rửa mặt.

Lúc ăn sáng, chuông điện thoại vang lên "Love. To. Be. Love. By. You" do ca sĩ người Mỹ Marc Terenzi biểu diễn. Năm 2005, Marc và ca sĩ người Đức Sarah Connor kết hôn, đã dùng bài hát này làm món quà tình yêu tặng vợ.

Ca khúc Just One Last Dance cũng là bài hát Mai Lạc thích nhất thời đại học. Nhưng sau này Marc và Sarah vẫn ly hôn, khi Mai Lạc nghe tin này đã khóc rất lâu.

Vì sao những người rõ ràng nên bên nhau cuối cùng vẫn lại chia xa. Thì ra muốn hạnh phúc thật lâu thật lâu, là chuyện khó nhất.

Hai người cùng lấy điện thoại ra, bởi vì nhạc chuông của hai người đều là bài hát này.

Lúc đó Mai Lạc thích bài hát này là vì câu hát "Show me how can I show you that I'm blinded by your light - Hãy chỉ em biết làm sao để anh biết rằng em bị chói mắt vì ánh sáng của anh."

Mà câu hát Cổ Từ Thanh thích lại là "I can't believe I'm standing here been waiting for so many years - Anh không thể tin được rằng anh đã đứng đây đợi chờ nhiều năm như vậy."

Là San San gọi điện thoại tới, Cổ Từ Thanh và Mai Lạc cầm điện thoại di động nhìn nhau một hồi, Mai Lạc nhấn nút, nhận điện thoại.

"Lạc Lạc, cậu không sao chứ." Giọng nói thân thiết của San San truyền đến.

"Không sao, bệnh cũ thôi. Nghỉ ngơi một chút là được."

"Vậy cậu nghỉ ngơi đi. Cậu ở đâu? Hay là tan làm mình và Lynda đến gặp cậu?" San San vẫn nhiệt tình với Mai Lạc, tuy cô kém Mai Lạc hai tuổi, nhưng rất biết quan tâm người khác.

"Không cần, thật đấy, cảm ơn ý tốt của các cậu." Mai Lạc dịu dàng từ chối, nếu họ biết cô ở nhà của Cổ Từ Thanh, không biết sẽ hiểu lầm đi đâu nữa?

"Lạc Lạc, cậu biết không, giáo sư đại học lần trước hẹn san San rồi." Bên cạnh truyền đến giọng nói của Lynda.

"A..." Mai Lạc nghe được tin tốt liền vui vẻ, "Hẹn đi đâu?"

San San cười, nói: "Mấy ngày nữa đại học G kỉ niệm một trăm năm thành lập trường, anh ấy hẹn mình đến trường của anh ấy." Trong lời nói mang theo chút khó xử và xấu hổ.

"Wow, San San thế mà lại đồ mặt." Lynda bên cạnh chọc ghẹo.

Ba cô gái lập tức cười ha ha, sau đó lại tán gẫu mấy chuyện không đâu.

Ba cô gái riu rít trò chuyện quá HIGH, khi Mai Lạc cúp máy, phát hiện Cổ Từ Thanh đã đi rồi.

Ai phá cảnh đẹp để trồng hoa. Xuân quanh chân trời, nước quanh chân trời. Cây sớm trong rừng nghiêng nghiêng ngã ngã. Nói là hoa mai, không phải hoa mai.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cát bụi sóng cuốn đi

Edit: Thổ Lạt (Cỏ Chymte)

"Alo" một dãy số xa lạ gọi cho Mai Lạc.

"Tiệm cà phê Tỉnh Quang, hai giờ chiều." Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Trịnh Vũ Yên.

"Được."

Cuộc nói chuyện ngắn gọn, kết thúc đơn giản.

Hôm nay nắng đẹp, dường như có thể xua tan toàn bộ vẻ u ám. Ấm áp, khiến con người ta cũng có cảm giác lười biếng.

Khi Mai Lạc đi vào tiệm cà phê, vừa nhìn đã thấy Trịnh Vũ Yên ngồi trong góc, cô ta mặc chiếc váy mới nhất của nhãn hiệu Channel, phối với chiếc giày cao gót đính pha lê, đi đến đâu chỗ đấy liền trở thành phong cảnh.

Mai Lạc ung dung ngồi xuống vị trí đối diện cô ta, đây là lần gặp mặt riêng lần đầu tiên sau năm năm của hai người họ.

"Mai Lạc, nhiều năm như vậy cô vẫn không thay đổi chút nào." Vẫn là bộ dáng cô ta ghét cay ghét đắng. Trên khuôn mặt xinh đẹp của Trịnh Vũ Yên lộ vẻ châm biếm.

"Cô cũng vậy." Mai Lạc mỉm cười trả lời. Hai tay nắm chặt đặt trên đùi, cô biết cô sắp phải đối mặt với chuyện gì.

"Nhưng hình như cô không nhớ cô đã từng nói gì thì phải?" Cô ta ra vẻ tốt bụng nhắc nhở. Nhưng khoe miệng lại tràn đầy khinh thường và căm hận. Tuy Trịnh Vũ Hạo không cho cô ta tìm Mai Lạc gây sự, nhưng oán giận nhiều năm cô ta không nuốt xuống được.

"Tôi không quên." Mai Lạc lạnh lùng đáp.

"Nhưng cô vẫn quần lấy Từ Thanh, thậm chí còn quần lấy anh tôi, cô thật có bản lĩnh, tôi đã xem nhẹ cô rồi." Trịnh Vũ Yên cười khinh miệt, trong mắt lộ vẻ hèn mọn.

"Tôi không quên, hơn nữa tôi cũng không biết Trịnh Vũ Hạo là anh trai cô. Anh ấy chỉ là học trưởng của tôi." Mai Lạc rất lạnh nhạt, nếu cô đến đây, tức là đã chuẩn bị cho sự chế nhạo của Trịnh Vũ Yên.

"Vậy còn Từ Thanh? Cô không đeo bám anh ấy, đồ của anh ấy sao có thể ở trong nhà cô?" Vì tức giận, khuôn mặt vốn xinh đẹp của Trịnh Vũ Yên trở nên có chút hung dữ. "Đồ tiện nhân nhà cô. Cô chỉ biết liên lụy Từ Thanh. Năm năm nay, Từ Thanh vẫn luôn tìm cô, sao cô không biến mất luôn đi, còn xuất hiện làm gì?" Trịnh Vũ Yên càng nói càng hăng, tính tình đại tiểu thư lại nổi lên.

"Xin hãy chú ý lời nói của cô, cô Trịnh, tôi đến không phải để cãi nhau với cô." Mai Lạc không tức giận, bởi vì giờ phút này cô biết Từ Thanh của cô năm năm nay vẫn luôn chờ cô, nên đã thăm quyết định.

Cô bình tĩnh nói: "Phải, năm năm trước tôi từng nói sẽ rời khỏi Từ Thanh, bởi vì khi đó tôi cảm thấy bản thân không xứng với anh ấy, nhưng tôi đã dùng năm năm để hiểu ra rất nhiều chuyện, một trong số đó là tôi không thể hết yêu anh ấy. Cuối cùng tôi cũng hiểu, thật ra tình yêu không phức tạp như vậy, trong tình yêu mọi người đều như nhau, tôi sẽ cạnh tranh công bằng với cô."

Trịnh Vũ Yên bị Mai Lạc nói, cứng họng, tròng to mắt, mặt cũng phồng hồng. Năm lớp mười, Trịnh Vũ Yên ngang ngược hống hách đi tìm Mai Lạc tranh cãi, bảo cô đừng bám lấy Từ Thanh nữa, rất nhiều cô gái đã bị cô ta ép bỏ đi như vậy, không dám giành Từ Thanh với cô ta. Nhưng Mai Lạc không sợ trời không sợ đất, lại dám nói muốn cạnh tranh công bằng với cô ta.

Năm lớp mười một cô ta bỏ mảnh thủy tinh vào giày của cô để dạy dỗ cô, thấy giày thể thao của cô đỏ máu, cô ta cười không ngớt, nghĩ thầm, rằng đối đầu với cô ta, nhất định sẽ không có kết quả tốt, nhưng lần đó Cố Từ Thanh lại đưa cô vào phòng y tế, từ bỏ cuộc thi 2000 mét, cũng như từ bỏ chức quán quân cuộc thi 2000 mét trong tầm tay.

Khiến cô ta chấn động kinh hãi chính là, thi đại học xong, cố Từ Thanh lại ở bên Mai Lạc. Cô ta không vào được đại học G, còn Mai Lạc thì được, điều này khiến cô ta ghen tị với cô như phát điên. Cô ta hận cô gái trước mặt này, là cô một tay hủy đi giấc mộng từ bé của cô ta.

"Mai Lạc, cô điên rồi. Cô không sợ tôi sẽ nói chuyện của ba cô cho Từ Thanh biết sao." Trịnh Vũ Yên lạnh lùng uy hiếp.

Mai Lạc mỉm cười: "Tôi không sợ, thật ra ban đầu tôi rất hận ba tôi, tôi nghĩ rằng ông hại tôi không thể không rời xa Từ Thanh. Nhưng sau đó tôi nhận ra sao tôi lại có thể giận ba tôi cơ chứ, ông chỉ vì cứu mẹ tôi thôi. Ba tôi là người ba tốt nhất trên thế giới."

"Đù rồi. Mai Lạc. Cô thật sự dày mặt. Tôi nói lần cuối cùng, rời xa Từ Thanh." Sự nhẫn nại của Trịnh Vũ Yên dường như đã lên đến cực hạn, cô ta ra tối hậu thư.

"Không." Trả lời kiên định, đôi mắt đẹp nhìn thẳng Trịnh Vũ Yên, không hề kiêng kị chút nào.

Trịnh Vũ Yên cầm một ly nước lọc trên bàn, hất lên mặt Mai Lạc. Vẫn mang bộ dáng con gái nhà lành.

Mai Lạc chỉ yên lặng lấy khăn giấy trong túi ra lau, cử chỉ tao nhã, cô không còn là Mai Lạc trước đây, thứ cô học được nhiều nhất khi ở Anh chính là lễ nghi. "Trịnh Vũ Yên, cô hãy thôi đi, tôi không hề mắc nợ cô, cô đừng quá đáng. Bây giờ, trừ khi Từ Thanh không cần tôi, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không bỏ đi." Lạnh lùng nói xong, Mai Lạc dứt khoát đứng dậy đi khỏi.

Cô thật sự là mặt dày, nếu không sao có thể theo đuổi Cố Từ Thanh ba năm cơ chứ? Vậy thì cứ để cô dày mặt thêm lần nữa đi, bởi vì cô nghe thấy Cố Từ Thanh nói anh yêu em, cô nhìn thấy Cố Từ Thanh vẽ chân dung cho mình, cô biết rõ người Cố Từ Thanh đợi năm năm là mình. Ngay lúc này, cô quyết định cô muốn theo đuổi Cố Từ Thanh một lần nữa.

"Cô sẽ hối hận." Trịnh Vũ Yên vẫn ngồi đó hét to lên, vẫn là tính cách đại tiểu thư. Khách khứa trong tiệm cà phê đã sớm chú ý đến hai cô gái này, ai cũng nhìn cô gái quần áo xa xỉ, xinh đẹp như hoan nhưng lại gào to rống lớn, không được dạy dỗ này với vẻ khinh miệt.

Mai Lạc vốn cho rằng Cố Từ Thanh không thể cho cô dừng khí, nhưng dần dần cô hiểu ra tình yêu và hồi ức giữa họ sẽ cho cô sức mạnh.

~~~~~

Năm năm trước, cũng tại quán cà phê như vậy, cũng là hai cô gái như thế, nhưng là một ngày đầy mây không có ánh mặt trời.

Một vênh vào tự đắc, một điềm đạm đáng yêu.

"Cô nhất định phải rời khỏi Từ Thanh." Khinh miệt, cao ngạo.

"Không..." Mai Lạc nắm chặt hai tay trả lời thật kiên cường nhưng cũng mang theo chút bối rối.

"Mai Lạc, đừng quên thân phận của cô bây giờ đáng xấu hổ nhường nào? Trước khi Từ Thanh biết tất cả, vứt bỏ cô, hãy rời khỏi Từ Thanh. Đừng thấp hèn như vậy. Cô đã không còn tư cách đứng cạnh anh ấy nữa." Trịnh Vũ Yên cười cao ngạo, ánh mắt như xem hài kịch, đảo qua đảo lại trên người Mai Lạc.

Mai Lạc nghe xong những lời này, cuối cùng vẫn gật đầu, tê tim liệt phổi nói: "Được, tôi sẽ khiến anh ấy chia ta với tôi."

"Vậy thì tốt, cô tiếp tục ở bên Từ Thanh, sẽ chỉ ngáng chân anh ấy." Trịnh Vũ Yên cười thoải mái, cô gái ngu ngốc này cuối cùng cũng bằng lòng không bám lấy Từ Thanh của cô ta nữa.

Mà Mai Lạc đứng dậy, yên lặng nén nước mắt bị thương, rời khỏi tiệm cà phê, cũng quyết tâm rời khỏi Từ Thanh.

Chúng ta chỉ là người thường. Vì còn trẻ, nên tình yêu rất đơn giản yếu đuối, nên không thể chống lại những âm mưu hiểm ác đó.

Năm năm tôi luyện tự nhiên sẽ trưởng thành, trước giờ cô không sợ trời không sợ đất, là vì ba mẹ cưng chiều cô như công chúa nhỏ, cô khờ dại đến nỗi vốn không biết cuộc sống là gì. Chính vào năm năm trước, cô đã bị đưa lên đầu sóng ngọn gió, tất cả mọi người đã cho cô biết tình người ấm lạnh, tất cả mọi người đã cho cô biết thế nào là hiện thực, thế nào là giai cấp, thế nào là khoảng cách xa không thể chạm tới, thế nào là thế sự không ngừng thay đổi.

Những năm tháng ấy cho cô thấy, đang phải tiếp xúc không còn là thế giới đơn thuần trước kia nữa, thế giới kia xa lạ, phức tạp như vậy, lại chân thật, tàn khốc đến thế.

Chỉ trách lúc trước quá dại khờ.

Trước đây cô tin mọi người đều bình đẳng, tin vào nhân chi sơ tính bản thiện, tin rằng xã hội là gia đình lớn có tình thương.

Cô tin chỉ cần cố gắng tiến về phía trước, sẽ đến được tất cả những nơi muốn đến.

Cô tin vào ước mơ, tin vào lời hứa, tin vào trung thành, tin vào lương tâm..

Nhưng chẳng lẽ trưởng thành chính là phá vỡ hết từng thứ tốt đẹp này?

Khi cô lâm vào cảnh khốn cùng, cô chỉ có thể chọn đẩy anh ra, nhưng năm năm, anh trải qua không hề vui vẻ, cô cũng vậy. Thế thì, Mai Lạc quyết định sẽ chỉ nghe theo trái tim mình. Cho dù không thể tin tưởng toàn bộ, Cố Từ Thanh khiến cô hiểu rằng vẫn có thể tin vào tình yêu.

Gặp anh, cô trở nên rất thấp rất thấp, thấp xuống lùm cây, nhưng cô vẫn vui mừng từ tận đáy lòng, nở hoa từ trong bụi rậm, mà tình yêu thì vốn không bàn về tư cách.

Thì ra vẫn luôn cho rằng tình yêu là rắc rối tuần hoàn, trăm mối lo âu, cuối cùng mới biết, tình yêu, thật ra rất đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Phượng trên trâm

Edit: Thỏ Lạ (Cỏ Chymte)

Văn phòng yên tĩnh, ánh nắng chiều, xuyên qua thủy tinh, chiếu lên hai gương mặt anh tuấn.

"Lạc Lạc bảo tôi đưa mười bạn này cho anh." Cố Từ Thanh nói với Trịnh Vũ Hạo đang mang về ôn hoà trước mặt. Trong ánh mắt thâm trầm không lộ ra chút tâm tư nào.

"Trước giờ tôi chưa từng bắt cô ấy trả, cũng không cần cô ấy phải trả." Trịnh Vũ Hạo từ trong ra ngoài đều như một ngọn gió xuân, nhẹ nhàng, rạng rỡ, không có khuyết điểm.

"Cô ấy là của tôi." Cảm nhận rõ ý tứ trong lời nói của Trịnh Vũ Hạo, Cố Từ Thanh lạnh lùng tuyên bố.

"Chỉ là đã từng thôi, bây giờ không thể nói chắc được." Trịnh Vũ Hạo cười nói, nhưng lại tỏ ra bất đắc dĩ.

Cố Từ Thanh cười lạnh, "Vậy thì hãy xem thử xem?" Giọng điệu êm dịu mà đầy ý khiêu khích.

"Từ Thanh, nói thật, tôi cũng không ngờ rằng mình sẽ yêu Lạc Lạc, tôi sẽ không buông tay đâu." Giọng điệu của Trịnh Vũ Hạo rất kiên định, anh biết rõ quá khứ của họ, nhưng anh tin thời gian và khoảng cách đã lung lay tình yêu của họ. "Năm năm nay, giữa hai người có khoảng cách, mà tôi thì luôn ở bên cô ấy."

"Anh ở bên cô ấy, vậy anh có ở trong lòng cô ấy không?" Cố Từ Thanh lạnh nhạt nói. Cố Từ Thanh lạnh nhạt nói. Hơn nữa bây giờ cô ấy đã trở lại bên cạnh tôi, cả đời này tôi cũng quyết không để cô ấy rời xa tôi lần nữa. Đây là những lời Cố Từ Thanh không nói ra, trong bóng dáng cao thẳng lộ ra vẻ ung dung và bình tĩnh. Nói xong liền bước đi. Đối với Trịnh Vũ Hạo, anh vẫn luôn kính trọng, nhưng Lạc Lạc của anh anh tuyệt đối sẽ không tặng cho người khác.

Trịnh Vũ Hạo nhìn bóng lưng của Cố Từ Thanh, nắm chặt tay, quả thật anh vẫn không chắc, anh có thể đi vào trong lòng Mai Lạc hay không.

Nhưng Trịnh Vũ Hạo anh đã thích gì thì sẽ tuyệt đối không dễ dàng buông tay.

"Từ Thanh, hôm nay mấy giờ về?" Khi tin nhắn của Mai Lạc đến tay Cố Từ Thanh, anh vừa mới ra khỏi văn phòng của Trịnh Vũ Hạo.

"Bây giờ." Anh nhanh chóng nhấn lại hai chữ.

"Được. Em chờ anh." Mai Lạc vừa cười, vừa gửi tin nhắn. Nói chuyện với Trịnh Vũ Yên, khiến cô hiểu rõ bản thân hơn. Nếu đã yêu anh, vậy thì cô quyết định sẽ không trốn tránh nữa. Bởi vì cô đã nghe thấy anh nói anh yêu cô, thế là đủ rồi.

Đã từng lạc đường, cuối cùng cũng vẫn biết quay đầu.

~~~~~  
Trước giờ Cố Từ Thanh vẫn luôn về nhà rất khuya, dù sao cũng chỉ có một mình, về sớm hay muộn cũng không quan trọng, nhưng bây giờ trong nhà có thêm một người đang đợi, nên hôm nay anh về sớm hơn, sáu giờ đã về đến nhà.

Vừa mở cửa, đã thấy Lạc Lạc cuộn mình trên sofa màu trắng gạo, nước mắt đầm đìa. Trên TV đang chiếu đoạn bầy sói kinh điển của Tôn Bảo với Từ Hà Tiên Từ trong Đại Thoại Tây Du.

Đã từng có tình cảm chân thành đặt trước mặt anh nhưng anh không biết quý trọng, đến khi mất rồi mới hối tiếc thì đã không còn kịp nữa, chuyện đau khổ nhất trên đời cũng lắm cũng chỉ thế này thôi, kiếm của em hãy đâm vào cổ anh đi, đừng do dự nữa! Nếu trời xanh cho anh cơ hội làm lại lần nữa, anh sẽ nói với cô gái ấy ba chữ: Anh yêu em, nếu phải ra một kì hạn cho tình yêu này, anh hi vọng sẽ là một vạn năm!

Mai Lạc đang trách trước kia mình quá ngốc, không kiên trì với tình yêu của họ để phải khóc suốt năm năm, thấy Cố Từ Thanh trở về, cô then thùng vào đầu vào gối, nức nở: "Sao mới sáu giờ đã về rồi."

Cố Từ Thanh biết cô đang xấu hổ. Rút khăn giấy trên bàn.

"Ngẩng đầu." Mở miệng ra lệnh.

Mai Lạc giăng co một hồi, cuối cùng vẫn chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt đầm nước mắt.

Cố Từ Thanh thấy khuôn mặt ngốc nghếch của cô bất giác bật cười, "Bộ đáng em khóc xấu chết mất." Miệng vẫn không tha cho cô.

Mai Lạc càng khóc càng hăng say, mà Cố Từ Thanh thấy cô khóc không ngừng nghỉ, lại càng ngang ngược áp người lên, ngậm lấy đôi môi anh đã nhớ nhưng từ lâu, hôm mạnh mẽ mà thổn thức.

Mai Lạc còn chưa kịp phản ứng, đã đắm chìm trong nụ hôn sâu. Anh dịu dàng hôn đi nước mắt trên mặt cô. Mai Lạc mở to mắt nhìn khuôn mặt của Cố Từ Thanh gần trong gang tấc. Hơi thở nóng bỏng của anh phả lên mặt cô. Cô bất giác hít thở chậm lại, cảm giác tuyệt nữ như vậy như là sảy chân rồi vào một kết giới bị đóng băng, khiến con người ta tiến không được mà lùi cũng không xong.

Môi lưỡi của Cố Từ Thanh bắt đầu tiến quan thân tốc, dây dưa không ngừng. Đôi tay dài của anh không ngừng lưu luyến trên cơ thể cô.

Một bàn tay phủ lên bộ ngực sữa của Mai Lạc, một tay kia dễ dàng luồn vào tà áo, dịu dàng vuốt ve eo cô, cảm xúc dưới tay nhấn nhay mềm mại, lúc này Cố Từ Thanh cảm thấy như có dòng điện chạy dọc từ cột sống rồi đánh thẳng lên đại não, động tác càng lúc càng điên cuồng.

Đây là người anh đã nhưng nhớ năm năm, dục vọng bị lắng đọng đã lâu nay bạo phát.

Không khí vốn yên tĩnh đột nhiên nồng đậm, Mai Lạc cảm thấy đầu như tê dại, Cố Từ Thanh luôn có cách vây cô lại, khiến cô sa vào.

Cố Từ Thanh còn nhớ rất rõ lần đầu có được Mai Lạc, cô an tĩnh như thế, tuy cơ thể anh run rẩy vì sợ hãi, nhưng trong mắt cô vẫn tràn đầy thuần khiết

và tin tưởng.

Anh ôm tâm tình vô cùng trân trọng, hôn lên mỗi tác da thịt cô, còn cô thì ngênh đón anh như thiêu thân lao đầu vào lửa, một giây kia anh đã âm thầm thề, sẽ giữ cô thật chặt cả đời này.

Khi hai người cuối cùng cũng không mặc gì quay cuồng lên giường, Mai Lạc đã thanh tỉnh trong chớp mắt, muốn nói dừng lại, nhưng cuối cùng vẫn đắm chìm trong đó.

"Lạc Lạc của anh..." Anh dịu dàng cắn cắn môi mềm mại của cô, "Lạc Lạc" Nụ hôn của anh dịu dàng đậu lên trán cô, sau đó đi dọc xuống dưới, rơi lên đôi mắt đẹp của cô, mũi cô, vành tai mẫn cảm, cổ trắng ngần.

Anh dần không khác chế được sự điên cuồng, cuối cùng vẫn liên tục để lại ấn ký trên cổ và xương quai xanh của cô.

Cô là của anh, bất kể quá khứ hay sau này, vĩnh viễn là như vậy.

Nhận thấy người phía dưới không kháng cự, động tác của Cố Từ Thanh cũng dần cuồng dã hơn, "Lạc Lạc... Nói đi, em là của anh!" Ngay lúc này, Cố Từ Thanh động mình, mạnh mẽ tiến vào cô, chút lí trí còn sót lại của Mai Lạc chỉ kịp ngấm một tiếng, tiếng ngấm bị vui lấp không còn bóng dáng tăm hơi.

"Em.. Em yêu anh." Khoái cảm mãnh liệt đánh úp Mai Lạc, chiếm giữ tất cả suy nghĩ của cô, giờ phút này cô chỉ có thể trầm luân trong đó.

Anh yêu, con đường tương lai, cho dù là thiên đường hay địa ngục, em cũng không sợ, bởi vì đã có anh ở đây.

Mà quan hệ của chúng ta thật giống xếp gỗ biết bao, không chịu nổi một đả kích, mà lại xảy ra trăm ngàn biến hoá.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 16: Vén rèm che

Tác giả có lời muốn nói:

Tình tiết sau đây càng thêm đặc sắc, hãy đón xem...

--- -----

Ánh sáng của chiếc đèn đầu giường, nhẹ nhàng toả ra trong căn phòng vô cùng yên tĩnh.

Mai Lạc một tay chống đầu, lẳng lặng đánh giá Cố Từ Thanh đang say ngủ, đây là lần đầu cô tỉ mỉ quan sát bộ dáng anh như vậy suốt mấy ngày nay.

Anh vẫn đẹp trai như trong kí ức của cô, vẫn khiến tim cô đập thành thịch, cô bất giác vươn tay chạm vào lông mi đen dài của anh, lại bị bàn tay mạnh mẽ có lực của anh bắt được.

"Lạc Lạc, đừng quậy." Cố Từ Thanh nửa tỉnh nửa mơ nói.

Mai Lạc bị nắm tay như đứa trẻ làm chuyện xấu, ngoan ngoãn nằm xuống. Lại bị anh dịu dàng ôm vào ngực, như ôm món đồ chơi mình yêu thích nhất, "Lạc Lạc của anh, cuối cùng em cũng trở lại rồi." Lời nói như mơ ngủ, lại hoàn toàn gỡ cửa trái tim Mai Lạc.

Cô nghiêng đầu dán lên vòm ngực vững chắc của anh, lắng nghe nhịp đập trái tim anh, tất cả đều trở nên thật yên bình.

Giờ phút này cuộc sông yên ổn, năm tháng tĩnh lặng tươi đẹp.

Tuy cô vẫn chưa biết hạnh phúc là gì, nhưng chỉ cần ở bên anh, cô sẽ luôn cảm thấy hạnh phúc khó hiểu.

Mãi mãi không có thuốc giải, em vĩnh viễn không có cách nào chống lại tín hiệu độc đáo của anh.

~~~~~

Buổi sáng Cố Từ Thanh vừa tỉnh dậy, đã thấy Mai Lạc mang vẻ mặt tội nghiệp nhìn anh.

"Từ Thanh, em có thể theo đuổi anh một lần nữa không." Đây có thể là lời đồng ý không đầy đủ hoặc lời thay thế hoàn chỉnh, bởi vì vốn có thể dịu dàng và cẩn thận hơn một chút. Nhưng đây là một từ rất có tình.

"Mai Lạc, em có biết em đang nói gì không." Cố Từ Thanh nhìn cô gái bé nhỏ trước mặt mà không thể tin nổi.

"Em biết." Mai Lạc gật đầu như gà mổ thóc.

"À, đúng rồi. Vị hôn phu kia của em sắp kết hôn, nếu em muốn đến chỗ tôi tìm sự an ủi, vậy thì em đã tìm lắm người rồi." Cổ Tử Thanh đột nhiên nhớ đến tin công tử Dương Tân của tập đoàn Dương Thị sắp kết hôn ở trang đầu trên báo số ra ngày hôm qua, cố ý hỏi như vậy. Vốn dĩ anh từ chối dự án thiết kế tập đoàn Dương Thị, chính là vì không muốn hợp tác với cái người tên là hôn phu của Mai Lạc, Dương Tân này.

Mai Lạc ngồi dậy, ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt nghi ngờ kia, liếc mành lặc đầu, "Anh ấy chưa bao giờ là hôn phu của em, Dương Tân chỉ là anh trai cùng lớn lên với em ở thành phố Z, lúc đó là em nhờ anh ấy giúp." Lúc này lòng Mai Lạc như bỏ xuống một tảng đá lớn. Lời nói dối duy nhất cô từng nói với anh trong đời, cuối cùng cô cũng có thể tự kết thúc.

Muốn kiểm tra một lời nói dối có thành công hay không, phải xem người bị lừa dối, lời nói dối của Mai Lạc gạt được cả Cổ Tử Thanh thông minh như vậy, không phải là một lời nói dối thành công sao.

Cổ Tử Thanh càng biết càng cảm thấy khó tin, nhưng về mặt văn bình tĩnh: "Em có ý gì?"

"Tử Thanh, ba em tên là Mai Cự Nguyên. Anh biết ba em đúng không." Phai Lạc hỏi có chút khổ sở, đây là chuyện cô vẫn luôn né tránh.

Mai Cự Nguyên, sao Cổ Tử Thanh có thể không biết chứ, phó thị trưởng trước đây của thành phố S, luôn thanh liêm chính trực, nhưng vì cứu vợ bị bệnh nặng, đã tham ô một khoản tiền lớn, sau đó nghe tin vợ qua đời, cũng sợ tội tự sát trong tù. Chuyện này đã kinh động cả nước, ngay cả anh vùa sang Mỹ cũng nghe nói chuyện này. Nhưng anh không biết Mai Lạc là con gái Mai Cự Nguyên.

Tuy bọn họ bên nhau ròng rã bốn năm trời, nhưng đều hữu ý vô tình ít nhắc đến chuyện gia đình, khi hai người bên nhau trong mắt chỉ có đối phương, không quan tâm gia đình đối phương như thế nào.

Khuôn mặt luôn bình tĩnh trầm ổn của Cổ Tử Thanh, lúc này đầy vẻ chấn động kinh hãi. Anh bỗng hiểu ra toàn bộ, ôm chặt Mai Lạc. "Sao em không nói cho anh biết sớm một chút."

Giờ phút này Mai Lạc suy sụp dựa vào vai anh, "Khi đó bởi vì bảo vệ em, ba chưa từng công khai đưa em ra mặt, rất ít người biết em là con gái phó thị trưởng. Mà mẹ thì cứ luôn gạt em, bệnh của mẹ, lúc hai người họ đang vô cùng lo lắng vì bệnh của mẹ, em lại không biết gì hết.

Đêm trước khi tốt nghiệp, đột nhiên ba bị cảnh sát đưa đi, nói là vì tham ô phải tiếp nhận điều tra, mẹ vẫn còn ở trong bệnh viện, sau khi biết ba bị bắt bệnh tình càng trở nên nghiêm trọng.

Trước giờ tan học về nhà, mẹ đều ra khỏi bệnh viện, giả vờ như không có gì hết, đều do em quá ngu ngốc, vậy mà không hề phát hiện, khi em biết mẹ bị bệnh rất nặng bà đã không còn cứu được nữa rồi. Trước khi đi bà cầm tay em, nói đi nói lại: "Lạc Lạc, đừng hận ba."

Sau đó nhanh chóng có chứng cứ chứng minh ba tham ô khoản tiền lớn, tuy em biết ông đều là vì bệnh của mẹ, nhưng lúc đó em vẫn hận ông, bởi vì em hận ông khiến em không thể ở bên anh, nên em nhắm tâm không đếm xỉa đến ông.

Sau đó em và anh chia tay, sau khi anh đi không lâu, ba cũng tự sát trong tù, là em không tốt, không chịu gặp ông, ông mới nghĩ quẩn." Trong mắt Mai Lạc tràn đầy hối lỗi và đau khổ, nước mắt thấm ướt áo ngủ của anh. Bình tĩnh lại, cô nói tiếp, "Tử Thanh, anh biết không? Anh xuất sắc như vậy, khi đó em bỗng trở thành con gái kẻ tham ô bị người người phi nhổ. Sao em còn tư cách đứng bên anh nữa chứ."

Cô vốn là đứa trẻ không tim không phổi, trước kia cô cũng rất ít khi rơi nước mắt.

Nhưng sau năm hai mươi tuổi, trong thế giới của Mai Lạc nhiều nước mắt hơn.

Cô hiểu cái gì tên là em không xứng, biết cái gì tên là bất lực, biết cái gì tên là đau lòng.

Mai Lạc rời khỏi vòng tay anh, lau nước mắt, đôi mắt đẹp kiên định nhìn Cổ Tử Thanh, dùng tất cả dũng khí, trịnh trọng hỏi, "Tử Thanh, bây giờ anh đã biết hết rồi, em còn tư cách theo đuổi anh không?"

Cổ Tử Thanh yên lặng nghe xong tất cả những gì cô nói, vô cùng đau lòng, anh dịu dàng ôm lấy Mai Lạc, "Lạc Lạc, nói cho anh biết, mấy nă nay em đã vượt qua như thế nào."

Giờ phút này anh cũng bị vây trong sự tự trách, lúc trước cô hoảng loạn ra khỏi thế giới của anh, không phải cũng vì mình để cô theo đuổi quá mệt mỏi đấy chứ? Là anh quá kiêu ngạo, cho rằng cô vẫn sẽ đuổi theo mình, nhưng cuối cùng cũng có ngày cô phải nói lời chia xa, sao anh có thể dễ dàng tha thứ, nên anh mới có thể bỏ đi dứt khoát như thế.

Anh yêu cô như vậy, sao có thể đồng ý dứt bỏ dễ dàng. Nhưng sao anh ngờ được trước mắt cô khi ấy lại là sự tổn thương lớn đến nhường này, mà bản thân còn là điều khiến cô bất lực nhất, khi đau khổ nhất không ở bên bầu bạn cùng cô, thậm chí còn hận cô.

Lúc ấy yêu bao nhiêu, hận bấy nhiêu.

Thật ra Mai Lạc đã trốn trong đoàn người ở sân bay nhìn Cổ Tử Thanh bay sang Mỹ, cô ngồi khóc một mình ở sân bay thật lâu, thấy như bầu trời sụp đổ, thấy cả thế giới là một màu xám đen, không còn ánh mặt trời nữa.

Sau đó biết tin ba tự sát trong tù, cô cuối cùng cũng hạ quyết tâm phải rời khỏi thành phố này. Cô không có tiền, ban đầu sang nước Anh, vẫn rất sa sút tinh thần, ăn không ngon, liều mạng làm rất nhiều việc, mới đủ tiền học phí và ăn ở. Khi đó cô thật sự muốn buông xuôi, nhưng chỉ cần nghĩ đến từng chuyện đã trải qua cùng Cố Từ Thanh, lại cảm thấy cuộc đời vẫn còn điều tươi đẹp, vẫn còn một ánh mặt trời soi rọi lên người cô, thế giới của cô không còn quá lạnh giá, đen tối như vậy.

Sau này khi gặp Trịnh Vũ Hạo, Mai Lạc đã mắc chứng kén ăn, Trịnh Vũ Hạo đưa cô đi chữa bệnh, còn giới thiệu việc làm cho cô. Thật ra cô cảm thấy những gì mình trải qua cũng không phải quá khổ sở, dù sao trên đời có nhiều người bất hạnh như vậy, cô vẫn may mắn hơn họ một chút, bởi vì cô vẫn có một người luôn đợi cô.

Uất ức có thể nói ra không tính là uất ức, bởi vì nỗi đau thật sự là không nói nên lời.

"Những năm tháng ấy, em chỉ cần nghĩ đến anh, sẽ cảm thấy trong đời em vẫn còn ánh mặt trời, anh chính là mặt trời của em. Sau này thấy anh về, nỗi nhớ càng thêm da diết, ngày ngày đêm đêm, như hình với bóng. Cuối cùng em quyết định trở về tìm vận may. Cho dù chỉ đứng nhìn anh từ xa, em cũng cảm thấy mỹ mãn rồi." Lạc Lạc nói xong, cảm thấy thật sự là cô nên cảm tạ trời xanh, dù sao ông trời cũng đã để cô gặp được mặt trời của mình. "Từ Thanh, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em, em có thể theo đuổi anh lần nữa không?"

"Không cần em theo đuổi." Đôi mắt thâm tình khoá chặt Mai Lạc.

"Có ý gì?" Cô nghi hoặc nhìn gương mặt đẹp trai, đáy mắt hiện lên vẻ hui quạnh, anh ấy đang cự tuyệt mình sao.

Khoé môi anh cong thành một nụ cười xinh đẹp, "Em đã mệt rồi, vậy thì cứ nghỉ ngơi tiếp đi, từ nay đến lượt anh theo đuổi em."

Nghe xong, mắt Mai Lạc híp lại thành hình trăng lưỡi liềm.

Thượng Đế ơi, thế giới này nếu có thêm một người hạnh phúc con đây, sẽ không tận thế, đúng không. Vậy xin người đừng thu lại niềm hạnh phúc trong phút giây này, được không?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Định sống gió

Edit: Thổ Lạ (Cò Chymte)

Tác giả có lời muốn nói: Thượng Đế à, mong rằng nhân loại mà con yêu mến đều có được hạnh phúc.

Cố Từ Thanh nhìn cô gái ốm yếu trước mặt, trong mắt đều là xót thương, thì ra cô thật sự mệt như cô nói, mệt đến nỗi muốn đẩy anh ra, mệt đến nỗi không còn dũng khí đuổi theo anh, mệt đến nỗi mắc chứng kén ăn. Giờ phút này Cố Từ Thanh chán ghét sự kiêu ngạo khi ấy, sự dứt khoát khi ấy, sự mù quáng khi ấy, sự ngây thơ khi ấy của bản thân, mới khiến Lạc Lạc của anh chịu nhiều khổ cực như vậy.

"Lạc Lạc, chúng ta kết hôn đi."

"Vì sao?" Cố Từ Thanh đột nhiên đề nghị, khiến Mai Lạc vô cùng chấn động kinh hãi.

"Vì em nợ tiền anh." Khoé miệng Cố Từ Thanh giương lên như có như không.

"Tiền em sẽ trả từ từ." Mai Lạc cúi đầu, có chút xấu hổ.

"Không, chỉ khi nào em trả cho anh mới có thể trả hết món nợ em nợ anh."

"A."

Cố Từ Thanh cười giảo hoạt, Lạc Lạc ngốc nghếch này, cuối cùng cũng sắp thành vợ anh rồi.

Trước giờ vẫn vậy, trong thế giới của hai người họ, logic của Cố Từ Thanh là tất cả, cô chỉ cần nghe theo anh là được.

Không lâu sau cuộc trò chuyện ngắn ngủi này, hai người giải quyết bữa sáng qua loa, dùng tốc độ ánh sáng đi đến cục dân chính, Cố Từ Thanh chỉ sợ Mai Lạc sẽ đổi ý, nhưng sao Mai Lạc có thể đổi ý cơ chứ, có thể trở thành vợ anh, đây là chuyện cô đã chờ đợi biết bao lâu rồi.

"Mang chứng minh thư chưa?" Cố Từ Thanh nhíu mày, kiểm tra lại một lần nữa.

"Rồi." Mai Lạc gật đầu.

"Em vẫn còn cơ hội đổi ý." Cố Từ Thanh giả vờ hồ hững, có trời mới biết nếu Mai Lạc nói cô hối hận, anh sẽ phát điên như thế nào.

"Vĩnh viễn không hối hận." Mai Lạc kiên định nói.

Cố Từ Thanh rất hài lòng với câu trả lời của cô, hôn nhẹ lên môi cô một cái, cuối cùng hai người tay trong tay từ từ đến gần bàn đăng kí kết hôn.

Mọi người phía trong đều mang nụ cười hạnh phúc, trên mặt Mai Lạc cũng là nụ cười tươi như hoa. Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy vui vẻ sau năm năm trời.

"Cô gái trẻ, chồng cô rất tuấn tú, cô phải để ý thật kĩ, giữ chặt một chút đó nha." Nhân viên công chứng là một phụ nữ trung niên nhiệt tình, bà nói với Mai Lạc như vậy.

Cố Từ Thanh đứng một bên cười đắc ý, "Nghe chưa, giữ chặt anh." Anh nói xong liền nắm chặt tay Mai Lạc.

"Rồi, em sẽ canh thật kĩ, đừng ai hòng cướp anh ấy khỏi em." Mai Lạc trả lời hơi bối rối, nhưng lúc này trong lòng lại rất ngọt ngào.

Khi đan chặt mười ngón tay ra khỏi cục dân chính cùng Cố Từ Thanh, cả người Mai Lạc nhẹ lâng lâng, như đạp mây vậy, tất cả đều giống mơ không quá chân thật.

Hạnh phúc tràn từ khoe mắt đến bờ môi, tay chân, từng tế bào trên cơ thể, thậm chí ngay cả máu cũng vui mừng.

"Đúng rồi, Từ Thanh, hôm nay anh không phải đi làm sao?" Mai Lạc đột nhiên nhớ ra, có chút lo lắng. "Sao bây giờ, muộn mất."

"Đồ ngốc, anh là ông chủ, ông chủ không sợ muộn." Cố Từ Thanh nhìn Mai Lạc lo sốt vó trước mặt, tỏ vẻ ghét bỏ nói, nhưng giờ khắc này, anh biết Lạc Lạc của anh thật sự đã trở lại rồi.

Mai Lạc đột nhiên cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo ở ngón áp út tay trái, mới phát hiện, Cố Từ Thanh đã đeo một chiếc nhẫn cho cô, vừa khít.

Trên nhẫn gắn kim cương hình ngôi sao, khiên tốn mà thanh cao. Dưới ánh mặt trời, toả sáng lấp lánh, sáng lạn, chói mắt.

"Chưa từng thấy cô dâu nào ngốc như vậy, chưa nhận được nhẫn, đã theo người ta đi kết hôn rồi." Cố Từ Thanh cười xấu xa nhìn Mai Lạc.

Lúc này Mai Lạc mới sực tỉnh, mình lại dễ dàng chấp nhận lời cầu hôn của anh như vậy, "Phải rồi, không có hoa, hơn nữa ngay cả quỳ gối xuống đất cũng không có, Từ Thanh, vì sao gặp anh, em cứ luôn trở nên ngốc như vậy?" Mai Lạc có chút chán nản, rõ ràng đã học được đạo lý đối nhân xử thế, học sắp thông minh được một chút, nhưng vừa gặp anh, tất cả tư tưởng đều đình trệ.

May mà cô ngốc nghếch một chút, nếu không sao có thể khinh địch bị anh lừa về bên cạnh mình cơ chứ. "Đó là bởi vì em vốn ngốc nghếch." Trước giờ Cố Từ Thanh chưa từng bỏ qua bất cứ cơ hội nào để trêu chọc cô, quá khứ như vậy, hiện tại như vậy, tương lai vẫn sẽ như vậy.

"Đâu có, anh mua nhẫn khi nào vậy." Mai Lạc chớp mắt, ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh.

"Lâu rồi, em cũng quên anh mua từ khi nào rồi." Cố Từ Thanh nắm tay cô đi đến bãi đậu xe.

"Từ Thanh, có phải anh ở bên em cũng trở nên ngốc nghếch, chuyện này cũng quên."

"Lạc Lạc, em không muốn sống nữa phải không."

Bọn họ như trở lại thời đại học cãi nhau. Nhưng ý cười ở khoe mắt của hai người lại sưởi ấm trái tim quen lạnh giá của đôi phương.

Nhưng Cố Từ Thanh nắm chặt tay Mai Lạc, trong lòng lại tràn đầy vui mừng và đau lòng, Lạc Lạc, những vết thương em từng phải chịu, anh sẽ chữa lành từng chút từng chút một.

Nhưng Trực Giác nói cho Cố Từ Thanh, chuyện này không đơn giản như vậy, anh nhất định sẽ điều tra rõ ràng. Những người từng ức hiếp Lạc Lạc, anh sẽ khiến họ phải trả giá thật đắt.

Hôm ấy bầu trời thật xanh, xanh đến trong vắt, mây trắng rải rác tóe điểm, giống như viên đỏ mềm mại.

Vì tình yêu, sao có thể có tang thương, nên toàn bộ đều mang dáng vẻ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Say âm hoa

Edie: Thổ Lạt (Cò Chymte)

"Đây là □□, mật mã là sinh nhật em. Xe trong nhà xe, em không thích có thể tự mua." Khi đưa Mai Lạc đến trước cửa nhà, Cồ Từ Thanh đưa □□ của mình cho cô.

"Nhưng em còn nợ tiền anh." Mai Lạc không nhận, mà hỏi ngược lại: "Hơn nữa sao phải dùng sinh nhật em làm mật mã?"

"Lạc Lạc, em còn vậy nữa." Cồ Từ Thanh chỉ vào chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái, ngón tay anh thon dài, đeo thêm nhẫn càng đẹp là thường. Anh lập tức bổ sung: "Hơn nữa em đã từng nghe chưa, nếu đàn ông thích một người phụ nữ nào đó, cho dù cô ấy phá anh ấy tán gia bại sản anh ấy cũng cam nguyện, nếu không thích, cho dù cô ta tam trinh cửu liệt không tiêu một đồng của anh ấy cũng sẽ không nhận được sự cảm kích." Sở dĩ nói ra những lời này, là vì Cồ Từ Thanh muốn xem nhẹ chuyện thứ hai, anh nhớ rõ sinh nhật cô, dùng sinh nhật cô làm mật mã là để nhắc anh nhớ có một cô gái ngốc tên là Mai Lạc vẫn chưa trở lại bên cạnh anh.

Mai Lạc vừa nghe, vừa nhận □□; "Nhưng mà..." Trong lòng vẫn hơi do dự.

"Đừng quên, bây giờ em đã là vợ anh." Đôi mắt chim ưng của Cồ Từ Thanh dừng trên người cô, nghiêm túc nói.

"Em muốn nói, anh phải cẩn thận không em sẽ phá anh đến tán gia bại sản đấy." Nói xong Mai Lạc cười mỗ nhẹ lên mặt anh, bay nhanh đi mở cửa xe. Đúng vậy, bây giờ cô đã là vợ anh.

Thật ra Cồ Từ Thanh với Mai Lạc, không đơn giản chỉ là một người yêu trong quá khứ -- Anh là mối tình đầu Mai Lạc trân trọng nhất, anh là bạch mã hoàng tử trong mộng của cô, anh thỏa mãn tất cả ảo tưởng về người trong lòng của một cô gái, anh là người cô từng một lòng muốn gả. Anh đại biểu cho thăng thời gian tươi đẹp nhất của Mai Lạc, là giấc mơ xinh đẹp nhất đáng trân trọng nhất trong lòng cô. Mà bây giờ giấc mơ của cô đang ngọt ngào tiếp tục.

Cồ Từ Thanh ngồi trong xe, cười dịu dàng. Bọn họ cứ thế kết hôn, có lẽ hai người nhất thời đều chưa kịp thích ứng với sự thay đổi thân phận này, nhưng họ vẫn còn rất nhiều thời gian để từ từ thích ứng.

Khi Cồ Từ Thanh đến văn phòng đã là gần trưa, tâm tình anh rất tốt, không ai phát hiện trên tay anh xuất hiện thêm chiếc nhẫn kia. Mọi người luôn chọn lơ đi những thay đổi của người và vật có thể thấy được.

Có tiếng đập cửa, người vào là Sở Trung Thiên. "Hiếm khi vị thiếu gia nào đó lại đến muộn như hôm nay." Chuyện này trong văn phòng nếu có người có thể trêu chọc Cồ Từ Thanh, vậy thì ngoài Sở Trung Thiên ra không còn ai khác. Nếu nói Cồ Từ Thanh đi đến đâu lập tức trở thành nhân vật trung tâm đến đâu, thì Sở Trung Thiên đứng bên cạnh anh cũng không hề kém cỏi, trong bốn chàng trai, tình cảm của hai người tốt nhất.

Cồ Từ Thanh tâm tình rất tốt mỉm cười nhìn Sở Trung Thiên đang từ từ đi tới, giờ chiếc nhẫn không tên ra "Trung Thiên, chúc mừng tôi đi."

Sở Trung Thiên kinh ngạc không lời nào diễn tả nổi, "Cậu và Lạc Lạc..." Sở Trung Thiên biết rõ trên đời này chỉ có một người có thể khiến Cồ Từ Thanh bằng lòng kết hôn cùng cô ấy, đó là Mai Lạc. Cồ Từ Thanh cười, lặng im thay cho thừa nhận.

Sở Trung Thiên không dám tin nhìn Cồ Từ Thanh, nhưng lập tức khôi phục vẻ bình tĩnh trước sau như một. "Từ Thanh, cậu tha thứ cho cô ấy rồi sao?"

"Không phải tha thứ, mà là cuối cùng cũng tìm được cô ấy về rồi." Cồ Từ Thanh bổ sung, "Ba của Lạc Lạc là Mai Cự Nguyên."

Nghe xong lời này, Sở Trung Thiên kinh hãi, thông minh như anh giờ phút này đương nhiên cũng hiểu ra chân tướng. Hai hầy lông mày nhíu chặt: "Cậu muốn điều tra?"

Cồ Từ Thanh gật đầu, nụ cười vẫn luôn ở bên môi cũng được thu lại, chuyển sang khuôn mặt âm trầm. "Đó là chuyện nhất định phải làm." Là ai hại Lạc Lạc phải rời khỏi thế giới của anh, hơn nữa còn khiến cô phải sống khổ cực như vậy, chỉ cần bị anh biết, anh sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai.

Ánh mặt trời giữa trưa, chiếu lên người trong treo thông suốt trước mặt, khuôn mặt anh tuấn không chút ý cười, không biết là thiên sứ hay là ác ma.

Sở Trung Thiên nhún vai, chuyện Cồ thiếu anh đã quyết, chưa từng thay đổi. "Điều tra cũng không khó, nhưng về phần ba cậu..."

Sở Trung Thiên vẫn có chút lo lắng Cồ Đăng là thương nhân đứng đầu thành phố S, công ti dưới tay có mấy vạn, người trọng mặt mũi như ông sao có thể chấp nhận con gái của một quan tham làm con dâu.

"Tôi sẽ khiến ông phải đồng ý, cho dù ông không đồng ý, cũng không liên quan đến tôi." Trong giọng điệu của Cồ Từ Thanh không lộ ra chút tình cảm nào, lại vô cùng kiên định.

~~~~~

Cồ Từ Thanh nhanh chóng hoàn thành công việc của ngày hôm nay, về nhà từ sớm, bị Mai Lạc lôi kéo cùng xem The Shawshank Redemption, thật sự không sao hiểu nổi, sao cô có thể xem đi xem lại nhiều lần những bộ phim điện ảnh kinh điển như vậy.

Ăn tối xong, Cồ Từ Thanh nhớ ra còn một bản thiết kế cần chỉnh sửa, bận rộn trong thư phòng, mà lúc này Mai Lạc bung một ly cà phê qua, cô biết Cồ Từ Thanh luôn thích cà phê.

Cố Từ Thanh ngồi được mùi cà phê, "Em còn biết pha cà phê cơ à." Anh vừa nói, vừa ôm cô vào ngực, để cô ngồi lên đùi mình.

Mai Lạc thuận thế vươn tay, ôm cổ anh. Sau đó cười tí mắt nói. "Lúc ở Anh làm thêm ở tiệm cà phê." Thật ra là vì biết Cố Từ Thanh thích cà phê, nên cô tìm cách làm thêm ở tiệm cà phê, học lỏm kĩ thuật pha cà phê từ người pha chế. Tuy không ở bên anh, nhưng vẫn chờ mong bộ dáng anh uống cà phê mình pha, sẽ thấy vui vẻ khó hiểu, lập tức sẽ cảm thấy mát mẻ, bởi vì anh vĩnh viễn ở cách xa vạn dặm, mà bây giờ anh cuối cùng cũng uống được cà phê mình pha rồi.

Mai Lạc nói xong mới phát hiện một đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình như hổ rình mồi. Bởi vì luôn ở nhà, Mai Lạc mặc một chiếc áo thun rộng thùng thình động tác lúc này, khiến cô lộ ra chiếc cổ trắng ngần, xương quai xanh bên trái xinh đẹp. Mai Lạc vừa định đứng dậy, nụ hôn nóng bỏng của Cố Từ Thanh đã xâm nhập cô. Anh dịu dàng khiêu khích trên vành tai mẫn cảm của cô, ngậm nhẹ, mút, nụ hôn của anh chạy dọc theo chiếc cằm xinh xắn của cô, chậm rãi dừng ở cổ trắng ngần của cô, liên tục làm roi ấn kí, khiến Mai Lạc triển miên.

Mai Lạc run rẩy, trong cơn mê loạn muốn tránh theo bản năng "Từ Thanh, bắt còn chưa rửa." Cô chỉ có thể vụng về tìm lí do.

Cố Từ Thanh đâu dễ gì để cô trốn, "Ngày mai rửa sau." Nói xong ôm Mai Lạc, đi vào trong phòng ngủ, nhanh chóng vén quần áo của cô lên, hôn lên từng tác da thịt mềm mại như hoa, Mai Lạc chỉ cảm thấy những chỗ anh hôn qua nóng như thiêu đốt, mà Cố Từ Thanh lại ngậm nụ hoa trước ngực cô vào trong miệng. Mai Lạc không nhìn được um ra tiếng, thân thể vô thức vận vẹo, càng thêm kích thích dục vọng của Cố Từ Thanh, anh chỉ thấy oanh một tiếng, tất cả lí trí còn sót lại hoàn toàn biến mất.

Mà lúc này Mai Lạc chỉ có thể đắm chìm sâu trong thế giới của anh, cuồng dã cùng anh.

Bọn họ cứ kết hợp chặt chẽ như vậy, hai cơ thể nóng bỏng, hai trái tim rực cháy đan chặt vào nhau.

Đời này chỉ mong kiếp sau khi đến cõi Phật, lòng như lưu ly. Không cần bát phong bất động, không cần tâm như bàn thạch, có một đôi tim hướng về Phật, trắng như Bò Tát vạn vạn năm sau, mong anh được ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tiên trên cầu hỉ tước

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

Sáng sớm Cố Từ Thanh đã khoan khoái đi đến văn phòng, đêm qua Mai Lạc bị anh lấn qua lấn lại xương cốt sắp rã hết cả ra. Khi chậm rãi rời giường soi gương, đột nhiên cảm thấy ghét bộ sáng sa sút không có sức sống của bản thân, khi mặc quần áo cũng nhận ra trong tủ phần lớn là quần áo của Cố Từ Thanh, đồ của mình thì ít đến thảm thương.

Vì vậy Mai Lạc xuống gara chọn thật lâu, khi chọn, cô thật sự nghi ngờ không biết có phải mình đang ở triển lãm xe Geneva hay không, cuối cùng vẫn lái một chiếc BMW ra ngoài dạo phố.

Dừng xe ở bãi đỗ xe, cô đến đại một tiệm cắt tóc có vẻ không tệ, tóc mình đã lâu rồi chưa tu sửa lại.

"Xin hỏi cô muốn đổi kiểu tóc nào?" Nhà tạo mẫu độc đáo hỏi chuyên nghiệp.

Mai Lạc suy nghĩ một hồi, "Anh cứ tự do phát huy đi, phù hợp với hình tượng của tôi là được.

Nhà tạo mẫu thích nhất là được tự do phát huy, vui vẻ cười nói: "Được. Vậy cô muốn nhuộm màu nào?"

Anh đưa rất nhiều màu tóc cho Mai Lạc chọn, Mai Lạc chỉ bừa một màu nâu khá khiêm tốn.

Lúc làm tóc, nhà tạo mẫu cứ thao thao bất tuyệt. Thật ra đã lâu rồi, Mai Lạc không quen nói chuyện với người lạ. Nhưng thấy đối phương nhiệt tình như vậy, cô cũng chỉ mỉm cười nghe đối phương nói.

"Cô thật an tĩnh, thật hiền." Nhà tạo mẫu đột nhiên khen tặng, suýt nữa khiến Mai Lạc không còn sức chống đỡ, móng tóc mau xong.

Thật ra kiểu tóc nhà tạo mẫu thiết kế cho cô là kiểu tóc hình hoa lê, sau khi sấy xong nhìn vào, có chút hơi hướng điển viên, cũng hợp với khí chất của cô.

"Thế nào, có hài lòng không?" Hình như nhà tạo mẫu rất hài lòng với tác phẩm của anh. Mai Lạc gật đầu, thật ra cũng không tệ lắm.

Nhà tạo mẫu lại đưa danh thiếp của mình ra, trên danh thiếp là tiệm cắt tóc A10, trước khi đi anh còn nháy mắt ra hiệu với Mai Lạc, Mai Lạc nhớ lại câu nói kia: "Cô thật hiền." Nhưng toàn thân bỗng nổi da gà. Cô thà rằng mình nghe lầm, thà rằng anh chê cô ngốc. Lắc đầu, ra khỏi tiệm cắt tóc.

Mai Lạc đi vào trung tâm thương mại, Fashion cũng là một tạp chí thời trang có tiếng trong nước, làm việc ở đó, Mai Lạc cũng nhạy cảm với thời trang

hon. Trướđây thấy ăn mặc không quan trọng, nhưng vì Cố Từ Thanh, cô cũng cần tu sửa một chút. Phụ nữ làm đẹp vì người trong lòng, đây là định luật muốn đời không đổi.

Vì chỉ có nâng cao giá trị bản thân, mới có thể kiêu hãnh đứng bên anh, nói cho cả thế giới biết, anh là của cô

Nhìn bản thân mặc bộ váy vàng nhạt, phối thêm đôi giày cao gót vàng nhạt cùng với kiểu tóc mới trước gương, quả thật có sức sống hơn trước. Dù sao thù Phật đẹp nhờ vàng, người đẹp vì lụa cũng không phải là một câu nói bừa.

Mai Lạc chọn cho Cố Từ Thanh một chiếc áo sơ mi và cà vạt, cô quẹt thè của anh, vì anh nói bây giờ cô đã là vợ của anh rồi.

Yêu một người đàn ông, sẽ muốn mua quần áo cho anh, nấu cơm cho anh, bởi vì đây là chuyện hạnh phúc nhất của phụ nữ.

~~~~~  
“Xin chào, tôi tìm Cố Từ Thanh.” Mai Lạc lại nói rất lễ độ, lúc này cô xuất hiện trước văn phòng, tươi tắn hẳn lên.

La Thi cũng nhận ra Mai Lạc chính là cô gái đến đưa đồ vest lần trước, thái độ cũng dịu hơn.

“Ngại quá, cô cũng biết đấy, gặp Cố thiếu cần hẹn trước.” Lần này La Thi nói chuyện rất khách sáo, khiêm tốn giữ lễ.

“Có phải anh ấy rất bận không?” Mai Lạc hỏi xong, La Thi gật đầu.

“Tôi ngồi đây chờ là được.” Mai Lạc cũng thấy, khu dành cho khách đông hết như trước, lại thay bằng một nhóm phụ nữ khác lần trước, không nhận được thờ dài, ông xã cô thật sự được nhiều người để ý.

Cô lẳng lặng ngồi chờ, mãi đến khi chuông điện thoại vang lên.

“Sao lại không có ở nhà, em đi đâu vậy?” Giọng nói trầm thấp của Cố Từ Thanh rất êm tai.

“Vừa nãy đi dạo phố, hơi mỏi chân, vừa hay dạo đến gần văn phòng của anh, nên em đang nghỉ ở phòng tiếp tân của văn phòng anh. Mai Lạc vừa định nói tiếp, chỉ nghe tút một tiếng, điện thoại ngắt kết nối.

Không quá mười giây sau, Cố Từ Thanh đã xuất hiện trước mặt cô. Các cô gái bên cạnh thấy người tới, lại bắt đầu thi nhau thét chói tai và xôn xao.

“Em đến sao không gọi điện thoại cho anh?” Cố từ Thanh thấy Mai Lạc ăn mặc xinh đẹp trước mặt nhưng vẫn la nắng

Mai Lạc đứng dậy, mắt đẹp nhìn anh, chậm rãi nói, “À, anh đang bận, hơn nữa em cũng không gấp.”

Mai Lạc còn đang định nói thêm gì đó bỗng thấy dưới chân nhẹ bẫng, thì ra mình đã bị Cố Từ Thanh ôm ngang, xung quanh liên tục có kiếng hét, tất cả mọi người đều nhìn hai người một cách khó tin. Cảm nhận rất rõ ánh mắt muốn giết cô của những cô gái này, Mai Lạc vừa thẹn vừa giận, chỉ biết vùi mặt vào vòm ngực vững chắc của anh.

Cố Từ Thanh quay đầu nói với La Thi: “Sau này cô ấy đến không cần hẹn trước, nhớ cho rõ, cô ấy là Cố phu nhân.” Nói xong ôm Mai Lạc nhỏ xinh vào văn phòng. Để lại La Thi cũng xem như từng trải đang mất chữ O mồm chữ A, không thể tin nổi, dưới chân các cô gái bên này cũng là hàng chục trái tim tan vỡ, nhưng trong lòng vẫn không tin, sao Cố Từ Thanh lại có thể có vợ được?

Mai Lạc được Cố Từ Thanh đặt xuống ghế sofa hai má phồng hồng, nếu ánh mắt có thể giết người, Mai Lạc dám chắc vừa rồi mình đã chết rất nhiều lần. Cô lấy lại bình tĩnh, chậm rãi lên tiếng “Từ Thanh, em... có thể tự đi mà.”

“Không phải em nói đi dạo mỏi chân sao?” Cố Từ Thanh nói như không có gì.

“Nhưng mà nhiều người như vậy.” Mai Lạc xấu hổ đỏ mặt, bĩu môi nhỏ giọng kháng nghị.

“Vậy thì sao, em là vợ anh, chúng ta cũng không phải yêu đương vụng trộm.” Cố Từ Thanh tỏ ra hợp tình hợp lý, thật ra anh rất thích bộ dáng thẹn thùng đó của cô.

“Sao em lại đến đây?” Lúc này Cố Từ Thanh mới nghĩ sao cô không ở nhà nghỉ ngơi, đêm qua bản thân có chút mất kiểm soát, sáng dậy thấy vẻ mặt mệt mỏi đáng yêu của cô, không đành lòng quấy rầy giấc mơ của cô, chỉ hôn nhẹ lên trán cô rồi đi.

“À, vì đột nhiên nhớ đi công chúng nói phải giám sát anh thật kĩ, phải giữ chặt anh, lỡ như anh bị người ta cướp mất, em phải làm sao? Nên em đến khảo sát tình huống.” Mai Lạc nhủ dối mây thanh tú, làm ra vẻ vô cùng lo lắng.

Khoé miệng Cố Từ Thanh giương lên thành một vòng cung đẹp mắt, sờ sờ kiểu tóc cô vừa làm xong, “Chờ anh một lát, cùng đi ăn cơm.” Nói xong lại về chỗ ngồi, vùi đầu vào công việc.

Lúc này Mai Lạc cứ vậy ngồi trên ghế sofa đối diện nhìn bộ dáng chăm chú làm việc của anh, giống như lúc trước anh chăm chú vẽ, còn mình cứ thế nhìn anh.

“Bộ dáng của anh thật sự rất mê người.” Lời khen thốt ra, đây là lời trước kia cô vẫn thường nói với anh.

Cố Từ Thanh ngược mặt lên, nhìn cô, mỉm cười: “Lạc Lạc, đừng quấy rầy anh.” Nhưng chỉ cần cô ở bên, thì làm gì còn tâm trạng làm việc nữa, kiên trì một lát, nói với Mai Lạc cách đó không xa đang nhìn anh không chớp mắt, “Đi thôi, muốn ăn gì?”

Mai Lạc hớn hờ, nói là hoan hô nhảy nhót cũng chưa đủ, cô hơi đôi bụng. “Anh quyết định đi.”

Anh là quyết định quan trọng nhất trong kiếp này của em, vì vậy tương lai toàn bộ do anh quyết định.

~~~~~

“Từ Thanh, anh thích kiểu tóc mới của em không?” Đôi mắt sáng ngời của Mai Lạc cong thành hình trăng lưỡi liềm, vừa cười ăn com, vừa liến thoắng hỏi.

“Xấu muốn chết.” Cố Từ Thanh luôn thích đùa kích.

“Vậy em đi cạo.” Mai Lạc nói đùa.

“Em dám?”

“Không dám không dám.” Nhìn Cố Từ Thanh phía đối diện đang trừng mắt nhìn mình, Mai Lạc liên tiếp đầu hàng, giả vờ cúi đầu ăn com.

“Ngày mai đại học G kỉ niệm ngày thành lập trường, chúng ta cùng về đi.” Cố Từ Thanh bỗng nhớ đến thiệp mời mấy hôm trước.

Mai Lạc không nhận được thiệp mời, địa chỉ trong trường vẫn là địa chỉ nhà trước đây, căn nhà đó đã bị tịch thu rồi. Hơn nữa cô cũng không phải thanh niên ưu tú, không phải người mang lại về vang cho trường cũ, không như Cố Từ Thanh, tuyệt đối là nhân vật top đầu của đại học G.

“Được.” Mai Lạc khẽ gật, đại học G có rất nhiều kỉ niệm của họ, nhiều như trời đầy sao vậy.

Trong lúc lơ đãng, anh và em đã trải qua nhiều điều như vậy.

Đây là chuyện khiến người ta hạnh phúc đến nhường nào.

Vì anh và em

Đều đã chiếm lấy vị trí đặc biệt trong lòng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Điểm môi hồng

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay nắng ấm, thật nhớ nụ cười dịu dàng của anh. Nhớ đêm đó anh và em lần đầu gặp mặt, ngồi phía sau xe buýt, gió đêm hơi lạnh, ánh đèn mờ nhạt, lại trò chuyện vui vẻ, không quá hài lòng. Mà bây giờ anh cách em ngàn cây số, anh có khoẻ không? Ngay cả em cũng không biết, là em thích anh, hay là thích quá khứ bên anh. Là em nhớ anh, hay nhớ quãng thời gian không thể quay lại ấy.

“Đại học G không hề thay đổi chút nào.” Khi Mai Lạc và Cố Từ Thanh tay trong tay dạo quanh trường học, Mai Lạc như quay lại ngày trước. Gió thổi rất nhẹ, ánh mắt những người xung quanh cũng không ngừng chiếu lên người Cố Từ Thanh, anh luôn là nhân vật phong vân trong đại học G, cho dù đã tốt nghiệp, vẫn như thế.

Đi đến bên cây ngô đồng trước đây họ hay đến, Cố Từ Thanh cũng nhớ về ngày trước, đêm đó anh đã hôn Mai Lạc lần đầu tiên dưới gốc cây này, cũng ngay dưới gốc cây này, anh quyết định rời khỏi thành phố S, sang Mỹ.

Ngày anh chia tay với Mai Lạc, trường học người đến người đi, ai cũng có thể thấy nhân vật phong vân luôn cao ngạo lạnh lùng tiêu tụy thê thảm cúi đầu ngồi dưới tàng cây, không ai dám tiến lên hỏi. Mà bây giờ, cuối cùng anh cũng nắm tay Lạc Lạc quay về.

“Lạc Lạc, em còn nhớ năm nhất anh đã tặng quà em ở đây không?” Cố Từ Thanh làm bộ lơ đãng hỏi.

Khi đó, Cố Từ Thanh lần đầu hôn cô. Làn da trắng nõn, đôi má phỉm hồng, mắt đen linh động của Mai Lạc, vì uất ức mà hơi nhếch đôi môi đỏ ửng, khuôn mặt như trẻ con vì xấu hổ đã khắc sâu trong đầu Cố Từ Thanh.

“Không nhớ rõ lắm.” Mai Lạc xoay người, nói. Cố Từ Thanh xoay người cô lại, hôn nhẹ lên môi cô, “Nhớ chưa?” Cười giảo hoạt, bờ môi còn lưu lại hương vị của cô.

Người qua lại xung quanh, ai cũng nhìn họ chằm chằm. “Cố Từ Thanh...” Mai Lạc thấy vô số ánh mắt xung quanh bay đến, vừa thẹn vừa giận, hai gò má phỉm hồng, Cố Từ Thanh luôn có thể khiến cô xấu hổ đến phát điên.

Trước kia khi Mai Lạc tức giận, hay cố ý gọi: “Cố Từ Thanh” rất nghiêm túc. Thấy Cố Từ Thanh dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn mình, vẻ mặt buồn bực của cô nháy mắt đã biến thành một nụ cười xinh đẹp, sau đó nói lớn tiếng, “Em, yêu anh!” Khẽ nhếch môi dưới, nhấn mạnh từng chữ. Kiểu ngạo như thế, không biết sợ, không biết xấu hổ.

Trước kia những lúc như vậy Cố Từ Thanh sẽ đỏ mặt phừng phừng, nhưng cùng với đó là bộ dáng rất bình tĩnh nhìn cô phờ phạc, còn Mai Lạc thì cười nghiêng cười ngả, vì làm được trò vui.

Những ngày như vậy thật sự quá nhanh quá vui vẻ, tất cả đều tuyệt vời như vậy, dường như chỉ cần khẽ vươn tay, là có thể dễ dàng chạm đến thiên đường.

“Em yêu anh.” Khi Mai Lạc không biết sợ nói ra những từ này một lần nữa, cảm thấy trái tim mình đập thật mạnh, như gặp được mối tình đầu. Đã lâu cô không nói em yêu anh với anh không chút kiêng kỵ như vậy rồi.

Cố Từ Thanh cũng ngẩn người, lập tức kéo tay cô rời đi, hồ hững nói: “Anh biết lâu rồi.”

Khoé miệng lại giương lên thành một độ cong đẹp mắt nhất.

Mai Lạc cứ theo sau anh như thế, tươi tắn, cô lại là cái đuôi nhỏ của anh rồi.

Thói quen là thứ rất đáng sợ, nếu có ngày chúng ta phát hiện một thói quen nào đó bỗng thay đổi hoặc biến mất, còn lại, sẽ là gì đây? Có lẽ chính là khủng hoảng không biết phải theo ai. Nếu trời không phải màu xanh, bạn thấy màu gì thì thích hợp? Nếu hoa hồng không phải biểu tượng của tình yêu, bạn thấy hoa nào thì phù hợp? Nếu không chọn người ấy, bạn nghĩ ai có thể thay thế được anh đây?

Em chưa từng nghĩ, đời này, trừ anh ra, em còn có thể yêu ai khác.

Hôm nay đại học G nhộn nhịp, rất nhiều học trò cũ và học sinh hiện tại đều đến. Mà hai bên đường đều dán poster những học sinh ưu tú đã khiến trường hân diện. Đương nhiên Cố Từ Thanh, Sở Trung Thiên đều là những học sinh trong hàng ngũ tinh anh ấy.

Bên cạnh poster Cố Từ Thanh cách đó không xa có rất nhiều học sinh đang xúm lại, mọi người đang bàn tán xôn xao.

“Nghe nói hồi đó Cố Từ Thanh bên Mai Lạc bốn năm, khi tốt nghiệp bị Mai Lạc đá.”

“Không phải, nghe nói là Cố Từ Thanh sang Mỹ với cô gái khác, đá Mai Lạc.”

“Không phải chứ? Bọn họ nhất định không chia tay.” Có cô gái không tin.

“Một là tài tử ngành kiến trúc, một là giai nhân hệ trung văn, thật là huyền thoại.”

“Mấy người đừng âm ỉ, lúc ấy tôi nhỏ hơn họ ba khoá, khi đó tôi đã thấy họ rất xứng đôi, nhất định sẽ không chia tay.”

“Tôi nghe chị khoá trên trước đây nói, bọn họ rất yêu nhau.” Có nữ sinh nói với vẻ hâm mộ.

Bọn họ chia tay thật mà, thật đấy.” Cũng có người lớn giọng khẳng định, như đã tận mắt chứng kiến vậy.

Nhóm người vẫn bàn luận sôi nổi, giả thuyết nào cũng không giống nhau. Cố Từ Thanh và Mai Lạc nhìn nhau cười từ từ rời khỏi. Sợ rằng bọn họ đã tốt nghiệp nhiều năm, vẫn là đề tài buôn dưa lố nhố của học sinh trong trường. Bởi vì Cố Từ Thanh xuất sắc như vậy, tình yêu của họ khi ấy lại có sức ảnh hưởng lớn đến thế, còn từng lưu truyền biết bao giai thoại và cả kết cục giả thiết của quần chúng.

Cố Từ Thanh lại tay trong tay với Mai Lạc, đi đến phòng đàn, biểu diễn văn nghệ lần đó, vì thời gian gấp rút, Cố Từ Thanh và Mai Lạc chỉ có một ngày luyện tập, nên cả hôm đó họ luôn ở trong phòng đàn này. Nên nơi này cũng ghi dấu kỉ niệm tươi đẹp của họ.

Mai Lạc nhẹ nhàng ngồi xuống, tiếng dương cầm du dương cất lên, thật ra lúc nhỏ khi mẹ dịu dàng dạy cô đàn, cô luôn không chịu học nghiêm túc. Có lần ba Mai sùng nịnh nói với cô: “Lạc Lạc tiểu công chúa của nhà mình, chỉ có học đàn dương cầm, sau này mới tìm được hoàng tử.”

Mẹ Mai đứng bên cạnh trách móc: Con bé còn nhỏ như vậy, anh nói gì với con bé thế?”

Ba Mai chỉ có thể đầu hàng: Được rồi, mẹ giận, Lạc Lạc thay mẹ đánh tay ba.” Nói xong cầm tay Lạc Lạc đánh nhẹ xuống tay mình.

Mẹ Mai đứng một bên dịu dàng nhìn họ, nói: “Lạc Lạc, để ba làm ngựa cho con cưỡi.”

Mai Lạc ăm ỉ đòi cưỡi ngựa, ba Mai chỉ có thể cúi người, làm ngựa cho con gái, đầu có vẻ nghiêm trang như khi làm chính trị bên ngoài. Mai Lạc kiêu hãnh kêu: “Giá, giá...” Thời thơ ấu thật sự rất vui.

Sau đó Mai Lạc bắt đầu từ từ yêu dương cầm, không ngờ khi sang Anh còn phải dựa vào dương cầm để tự kiếm tiền. Cái gọi là nghệ thuật và cuộc sống dung hoà với nhau, có lẽ chính là như vậy.

Khi Mai Lạc đánh đàn, Cố Tử Thanh cũng tham gia, hai người bốn tay đặt lên những phím đàn, tiếng đàn du dương, tất cả đều tuyệt vời như thế.

Hai người đang đắm chìm trong khúc nhạc Thì Thầm Mùa Thu, bỗng nghe thấy tiếng mở cửa, tiếng đàn im bật.

“Ngại quá, làm phiền hai người rồi. Chúng tôi nghe thấy tiếng đàn du dương, nên mới đến xem.” Tiến lên phía trước là một chàng trai lịch sự, bộ dáng rất thư sinh, anh nhã nhặn xin lỗi.

Mai Lạc nhìn có chút quen mắt, nhưng khiến Mai Lạc kinh ngạc là đồng nghiệp San San xuất hiện sau lưng anh.

“San San.” Mai Lạc mở miệng trước.

“Wow, Lạc Lạc.” San San thấy Mai Lạc cũng mừng rỡ. “Sao cậu lại ở đây.” San San liếc qua Cố Tử Thanh bên cạnh Mai Lạc, tỏ vẻ bất mãn. “Không phải cậu nói là bạn học trước đây sao.”

“Học trưởng, đã lâu không gặp.” Nghe tiếng Đào Nhiên cạnh San San, San San và Mai Lạc đều thất thần.

Cố Tử Thanh mỉm cười, “Đào Nhiên, đã lâu không gặp.”

Cuối cùng Mai Lạc cũng hiểu vì sao lại thấy chàng trai trước mặt có chút quen thuộc, nghe thấy Cố Tử Thanh gọi tên anh mới kịp phản ứng, “Đào Nhiên, thì ra là cậu.”

“Học tỷ, gần đây chị có khoẻ không?” Đào Nhiên khiêm tốn hữu lễ chào hỏi Mai Lạc. “Ừm, cũng tạm.” Mai Lạc đáp, còn Cố Tử Thanh thì ôm vai Mai Lạc, hai người ăn ý cười.

Mà lúc này San San há to miệng, chỉ một mình cô rơi vào trạng thái vô cùng chấn kinh, “Lạc Lạc, tốt nhất cậu hãy giải thích tình hình hiện tại đi.” Cô mang theo vẻ tức giận thật sự.

Lúc này Mai Lạc mới cười nhìn San San. “San San, mình quên nói với cậu thật ra mình cũng tốt nghiệp đại học G. Ban đầu cậu nói Đào Nhiên, mình không nghĩ là Đào Nhiên này. Lúc trước Đào Nhiên là phó chủ tịch hội học sinh, sau này tiếp nhận chức vụ chủ tịch hội học sinh thay Tử Thanh. Nên chúng mình biết nhau.” Ban đầu Mai Lạc cũng không nhận ra Đào Nhiên, trước đây đi theo Cố Tử Thanh có gặp anh vài lần. Đào Nhiên này cũng là nhân vật rất có tiếng trong đại học G.

San San liếc nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên còn liều mạng gật đầu ý muốn nói đây là thật.

Đào Nhiên mở miệng nói trước: “Bây giờ trong trường vẫn đang truyền tai nhau chuyện trước đây của anh chị? Em biết hai người đang bên nhau rồi.”

Lúc này Cố Tử Thanh ung dung mà dịu dàng nhã nhặn trả lời, “Bọn tôi kết hôn rồi.”

San San trừng to mắt nhìn Mai Lạc, Mai Lạc mỉm cười gật đầu, hai gò má phỉm hồng.

“Chúc mừng.” Mặc dù Đào Nhiên hơi bất ngờ, nhưng cũng thật lòng vui cho đôi vợ chồng này, trước giờ anh vẫn thấy họ rất xứng đôi, nhưng khi tốt nghiệp lại đường ai nấy đi, cũng khiến Đào Nhiên cảm thấy buồn bực.

“Cảm ơn, nhưng mà Đào Nhiên, San San nhà tôi phải giao cho cậu rồi. Cậu không được bắt nạt cô ấy.” Lần này Mai Lạc nói đùa, chỉ thấy mặt San San hồng đến không thể hồng hơn.

“Đương nhiên rồi, học tỷ đã lên tiếng, em nào dám bắt nạt cô ấy.” Đào Nhiên cười nhìn San San, hai người nhìn vậy rõ ràng là đã rơi vào bể tình rồi.

“Vậy các cậu đi dạo tiếp đi, chúng tôi đi trước, San San, tuần sau đi làm gấp.” Mai Lạc nói xong, liền lôi Cố Tử Thanh đi. Mà những câu hỏi còn lại của San San không nơi giải đáp, lại ngại Đào Nhiên ở đây, chỉ có thể để mặc Lạc Lạc đi khỏi.

Chia tay với San San và Đào Nhiên, Mai Lạc và Cố Tử Thanh tiếp tục đi chậm quanh trường học, mỗi góc sân trường này, đều có kỉ niệm và quá khứ của họ.

Thời gian, không gian, rất nhiều chuyện khiến chúng ta thay đổi, còn tại không gian thời gian này, tuy hai bên đều không đi cùng nhau, nhưng chúng ta vẫn còn hiện tại tươi đẹp, cũng sẽ có nhiều điều tuyệt vời tương lai có thể cùng nhau trải nghiệm.

Những năm tháng dài đằng đẵng ấy, nhiều chuyện phiền não như vậy, chúng ta nỗ lực vì kết quả, đã từng đạt được, cũng có thể mất đi. Nhưng chúng ta phải tin rằng tất cả đều xứng đáng.

Thời gian sau này, cho dù cuộc sống tặng em quà gì, tốt, hay xấu, em đều có thể thần nhiên nhận lấy, đơn giản vì anh ở đây.

Cuối cùng cũng hiểu vì sao trái đất hình cầu, bởi vì nó muốn những người yêu nhau đi một vòng có thể gặp nhau lần nữa, tiếp tục yêu nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lệnh như mơ

Tác giả có lời muốn nói:

Không hiểu vì sao, khi nắng chiếu chói chang sẽ hay nhớ về một người nào đó, có lẽ vì nụ cười của anh cũng rạng rỡ như ánh mặt trời. Các bạn thân ái, người mà bây giờ các bạn đang nhớ nhất là ai? Để chúng ta cùng chúc mừng người ấy quá hạnh phúc.

Tiểu Te có lời muốn nói: Vương Tuấn Khải Vương Tuấn Khải Vương Tuấn Khải!!! Được em nhớ nhưng có phải anh cảm thấy rất hạnh phúc không?
o(≧▽≦)o

(Đừng ném đá, Te chỉ là đang tự an ủi mình thôi ˊ_ˋ)

Mai Lạc bước lên gạch đá loang lổ, có phần xúc động vì thể sự xoay vần. Nhưng không biết rằng lịch sử là con sông lớn, con người cũng chỉ là hạt cát nhỏ mà thôi. Vì sao bướm không thể bay qua Thượng Hải, đó là vì bên bờ bên kia đã không còn đợi chờ nữa. Mà Từ Thanh của cô vẫn chờ con bướm ngốc nghếch cô đây, nên cuối cùng cô vẫn bay qua Thượng Hải, trở lại bên cạnh anh.

Khi bọn họ đến phố mua sắm cạnh đại học G, Mai Lạc thực sự vô cùng hưng phấn, dù có vài cửa hàng đóng cửa, nhưng rất nhiều cửa hàng vẫn mở cửa buôn bán. Có những người luôn ở yên một nơi nào đó, yên lặng kiên trì. Cho dù vất vả, cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc.

"Từ Thanh, em muốn ăn kem." Đi đến bên Haagen-Dazs, Mai Lạc không đi nổi nữa.

Trước giờ luôn như vậy, Mai Lạc luôn thích Cố Từ Thanh mua Haagen-Dazs cho cô. Bởi vì quảng cáo "Nếu thích cô ấy, hãy mời cô ấy ăn Haagen-Dazs" lúc ấy thật sự đã đánh vào lòng người.

"Hôm nay là ngày bao nhiêu?" Cố Từ Thanh hỏi theo thói quen, mỗi lần Mai Lạc ảm ỉ muốn ăn kem, anh đều nhắc, bởi vì anh biết trước khi "nghỉ lễ" mà ăn kem, sẽ bị đau bụng.

Năm nhất, cô ăn hai cây kem, hôm sau đến kì nghỉ lễ, sắc mặt trắng bệch, đau bụng như muốn ngắt đi, từ đó trước ngày đến tháng, Cố Từ Thanh kiên quyết không cho cô ăn kem.

Mai Lạc nhảm tính, phải mười ngày nữa nghỉ lễ mới đến, nhưng vẫn cảm thấy ảm áp, anh vẫn chu đáo như vậy, nói: "Không sao."

Nói xong liền nhanh chóng xông vào tự mua.

Một lát sau, Mai Lạc cầm hai cây kem, hưng phấn đi ra hết như trước.

Cố Từ Thanh vẫn luôn không thích kem, nên mỗi lần Lạc Lạc mua hai cây, anh lúc nào cũng chỉ ăn một miếng, hơn nữa cô còn phải rất nhiệt tình đút cho anh, anh mới chịu ăn.

"Từ Thanh, anh ăn một miếng thôi..." Mai Lạc lại tỏ ra điềm đạm đáng yêu nhìn anh.

Cố Từ Thanh lắc đầu, cuối cùng vẫn liếm một miếng kem trên bánh quế cô chia ra. Thấy Mai Lạc đang cười ngây ngô, nói: "Wow, cuối cùng anh cũng chịu ăn rồi."

"Lòng tốt không thể chối từ, em hiểu không?" Cố Từ Thanh bắt đắc đi giải thích.

"Được rồi, kem đáng thương. Từ Thanh không thích em, chị sẽ ăn hết các em vậy." Mai Lạc nghiêm túc nói với kem sắp chảy.

Cố Từ Thanh tỏ vẻ không biết làm sao, nhưng đáy mắt rõ ràng là dịu dàng vô tận, sự dịu dàng chỉ dành cho mình cô.

~~~~~  
"Từ Thanh, sao không thấy Trung Thiên." Mai Lạc ăn kem xong mới sực nhớ ra, nhân vật như Sở Trung Thiên lại không đến ngày kỉ niệm thành lập đại học G.

"Đâu phải em không biết có người cậu ta muốn trốn." Cố Từ Thanh trả lời như gió thoảng mây trôi.

Mai Lạc nhớ lại, khi bọn họ học năm hai, có một em gái khoa tiếng anh rất đáng yêu tên là Trần Vân Thi, vừa gặp đã yêu Sở Trung Thiên, theo đuổi Sở Trung Thiên suốt ba năm đại học, mãi đến khi Sở Trung Thiên tốt nghiệp, anh vẫn không chấp nhận cô. Thật ra cô gái ấy hoạt bát đáng yêu, khi đó Mai Lạc rất thích cô.

Nói thật, trong đại học Mai Lạc cũng không có bạn gái nào, bởi vì cô là bạn gái của Cố Tử Thanh, điều này, cũng không biết là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của bao nhiêu cô gái.

Thật ra khi con người ta đạt được thứ gì đó, nhất định cũng sẽ mất đi một thứ khác. Được và mất rất công bằng, cuộc sống, tình yêu, tình bạn, tự do, ràng buộc, ước mơ đều đan vào nhau trong vòng tròn sinh mệnh, nhiều một chút, ít một chút, đều sẽ đau đến tê liệt tim phổi.

Thật ra bản thân Mai Lạc rất tùy tiện, cũng không thích chủ động kết bạn, cả thế giới đều xoay quanh Cố Tử Thanh. Một hành tinh nhỏ chỉ tự quay quanh mặt trời của cô, chỉ đơn giản thế thôi.

Nhưng cô gái Trần Vân Thi đáng yêu có quan hệ không tệ với Mai Lạc này, vì sau khi Mai Lạc sang Anh không liên lạc với bất cứ ai, nên quan hệ cũng mờ nhạt dần.

Thật ra mất đi mối liên hệ với một người nào đó cũng không khó, khó là cắt đứt mối liên hệ khảm sâu trong trái tim hai người.

"Em gái nhỏ kia? Sau này hai người họ có bên nhau không?" Mai Lạc hứng thú hỏi.

"Nhiều chuyện." Cố Tử Thanh chỉ lạnh nhạt phun ra hai chữ này, rồi nắm tay cô đi tiếp về phía trước, cho dù Mai Lạc nói bóng nói gió ra sao, anh cũng không hé răng nửa lời về chuyện của Sở Trung Thiên và học muội kia.

Tò mò có thể giết chết mèo, cũng có thể giết chết người. Nhưng Mai Lạc chỉ có thể nhìn bao nghi vấn, bởi vì cô biết khả năng moi được manh mối từ miệng Cố Tử Thanh tuyệt đối là con số không.

Cũng không phải Mai Lạc thích nhiều chuyện, chỉ là lúc đó cô nhìn thấy bộ dáng thời trung học của mình trên người Trần Vân Thi. Thật lòng thích một người như vậy, dừng cảm theo đuổi một người như vậy, cần dũng khí rất lớn.

Anh yêu, chỉ khi ở bên anh, em mới thực sự là chính mình, bởi vì không cần diễn, không cần dối trá, không cần giả vờ.

Te xì-poi: Phần nội dung về Sở Trung Thiên và Trần Vân Thi nằm ở ngoại truyện. Xin hãy đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 22: Cỏ đầy sân

Edit: Thổ Lạt (Cỏ Chymte)

Mấy hôm liên thời tiết rất tốt, cuối cùng hôm nay lại mưa tầm tã, tâm tình cũng xuống dốc theo. Cuối tuần này vốn còn định đi chơi, cũng không biết có thể đi chơi như ý không nữa...

~~~~~

Thật ra Mai Lạc rất thích thứ hai, vì dường như tất cả đều có thể bắt đầu lần nữa. Nhưng cô vừa mới bước vào phòng, đã phải đối mặt với ánh mắt như muốn giết người của San San. Mai Lạc thông thả bỏ túi xuống, mỉm cười nhìn San Sa., từ từ bước đến cửa sổ bên phòng nghỉ.

Mai Lạc cười, nhìn San San có chút tức giận, lo lắng gọi, "San San."

"Lạc Lạc, sao lại gạt bọn mình?" San San dù tỏ vẻ bất mãn, nhưng cũng không phải tức giận thật sự. "Có phải không xem mình là bạn không?"

Mai Lạc lắc đầu, "Đương nhiên không phải, San San, cậu cũng biết đấy, ai cũng có bí mật của riêng mình mà. Không phải mình không xem các cậu là bạn, thật đấy, thành thật xin lỗi vì đã không nói với các cậu."

San San bị những lời này của cô làm mủn lòng, ánh mắt của Mai Lạc dừng trên phong cảnh ngoài cửa sổ, dưới lầu người xe tấp nập, ai cũng lo bước đi một mình, lo chuyện của mình, sống cuộc sống của mình. "Mình và Tử Thanh kết hôn, thật sự không nằm trong dự kiến của mình. Nhưng mà xin cậu, cậu ngàn vạn lần đừng nói chuyện mình và Tử Thanh kết hôn cho người khác biết, những cái khác mình sẽ xử lí." Đấy mắt Mai Lạc trầm xuống, nói có chút mất mát.

"Vì sao?" San San mở to mắt, càng không thể hiểu nổi, bây giờ Mai Lạc là đối tượng không biết bao nhiêu cô gái ghen ghét, không phải đang hạnh phúc mỹ mãn nói phải sao?

"Bởi vì mình không muốn tạo thêm rắc rối cho anh ấy." Ánh mắt Lạc Lạc có chút cô đơn. Từ khi về nhà từ đại học G vẫn luôn suy nghĩ, như vậy có phải quá nhanh rồi không, nhanh đến nỗi có phần như mơ, cô chớ mất một cái đã về bên cạnh Cố Tử Thanh, trở thành vợ của anh. Nhưng bình tĩnh lại, cô vẫn phải đối mặt với rất nhiều chuyện mình từng lo lắng.

Nếu cuộc hôn nhân của họ được công khai, xuất thân của cô cũng sẽ nhanh chóng bị tra ra, cô thì không sao, nhưng lỡ như liên lụy đến Cố Tử Thanh, cô không hề muốn. Cô đã không còn là cô gái hồn nhiên ngây thơ trước kia nữa, cô hiểu được lợi và hại trong mối quan hệ này. Nên việc duy nhất cô có thể làm bây giờ là đi bước nào, tính bước nấy, nhưng mà bây giờ cô không sợ, bởi vì cuối cùng cô cũng tìm lại mặt trời của mình rồi, cô phải quay lại làm cô gái chạy theo mặt trời ấy.

"Lạc Lạc, cậu thật dũng cảm." Lúc này San San đứng một bên, nhìn Mai Lạc đẩy hăm mộ. Cô dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết làm vợ một người như vậy khó khăn đến nhường nào. "Nhưng hình như Cố Tử Thanh không hề muốn giấu diếm. Cuộc hôn nhân của các cậu nhất định sẽ được truyền ra."

Mai Lạc cười, cô thật sự cho rằng mình đã không thể dũng cảm thêm nữa, ngay cả Cố Tử Thanh cũng không có cách nào tiếp thêm dũng khí cho cô, nhưng thì ra sức mạnh tình yêu lại lớn như thế, bây giờ cô đã sẵn sàng cho mọi hoàn cảnh, đối mặt với tất cả. "Thật ra mình cũng không biết tương lai sẽ ra sao, dù sao cũng tùy cơ ứng biến đi. Đúng rồi, Đào Nhiên không tệ, các cậu thế nào rồi?"

San San vừa nghe đến Đào Nhiên, đỏ mặt, nói sâu xa: "Anh ấy nói anh ấy sẽ dốc toàn lực để mình trở thành bạn gái của anh ấy, mình đồng ý rồi."

Mai Lạc nhìn San San then thùng nở nụ cười hạnh phúc, cũng cảm thấy mừng thay họ, nụ cười cũng bắt giắc nở trên môi.

"Này, các cậu đang nói gì mà hăng say thế." Giọng nói của Lynda đột nhiên xuất hiện, phá vỡ sự im lặng ngán ngùi.

"À, bọn mình đang nói phải mau chóng tìm cho cậu một bạn trai." San San trêu chọc, lại khiến Lynda đỏ mặt, hô lớn: "Lạc Lạc cũng không có bạn trai."

Mai Lạc giờ nhún trên tay lên, nói: "Lynda, cậu nhầm rồi, mình đã kết hôn."

Lần này đến phiên Lynda hét lớn, "Khi nào vậy?"

"À, mấy hôm trước. Chúng mình khá qua loa."

Lynda hí hửng như phát hiện ra lục địa mới. "Wow, nhất định là cười chui? Thật sự quá lãng mạn. Chỉ vì trong biển người nhìn em nhiều thêm một chút, cuối cùng không thể dời mắt khỏi em." Quả nhiên vẫn là tâm tính của cô gái trẻ, ảo tưởng lãng mạn không thực tế.

Mai Lạc và San San chỉ nhìn nhau cười, cũng không nói gì, còn Lynda thì đắm chìm trong thế giới ảo của cô.

Cô gái nào cũng mong có một hoàng tử xuất hiện trong cuộc đời mình, chàng trai nào cũng cho mình là hoàng tử yêu thương cô gái. Mà không biết, thật ra kị sĩ còn quyền rũ hơn hoàng tử, hơn nữa trên thế giới này, cận bá vẫn nhiều hơn hoàng tử.

~~~~~

"Lạc Lạc, em tạm ngừng công việc hiện tại đi, bên này có việc quan trọng hơn." Không lâu sau bữa trưa, Mai Lạc vẫn đang vui đầu vào chỗ tài liệu tiếng anh, tổng biên tập hoà ái dễ gần đột nhiên đến bên bàn làm việc của cô nói với Mai Lạc như vậy.

Cô từ từ đứng lên, biếc có việc mới, cười, "Tổng biên tập, em phải làm gì?"

Tổng biên tập rất thích cô gái trước mặt này, đáng vẻ thanh tú, nhiệt tình với công việc, hơn nữa làm việc đâu ra đó, "Là thế này, toà soạn muốn phỏng vấn nữ ca sĩ Cindy đang rất hot gần đây, bởi vì đôi phương du học Mỹ về, nên chị muốn cử em và lão Bạch cùng đi, em biết tiếng anh của lão Bạch không tốt lắm mà."

Tổng biên tập quả nhiên suy nghĩ chu toàn, lão Bạch là phóng viên thâm niên của Fashion, bình thường hiền lành, kinh nghiệm phỏng vấn rất phong phú, dù không thạo tiếng Anh lắm. Mai Lạc không hề nghĩ ngợi đã gật đầu. Công việc chính là công việc, cấp trên sắp xếp cái gì, cũng phải dốc hết sức hoàn thành.

Mai Lạc và hai người lão Bạch, lão Tôn cùng ngồi chung xe, đi đến trường quay.

Ngồi trong xe, ba người ngồi tán gẫu.

Lão Tôn nói đùa: "Lạc Lạc, để em đi theo hai lão già bọn anh cảm thấy không thú vị phải không." Lão Tôn và lão Bạch đều đã trên dưới bốn mươi tuổi, nói mình là lão già cũng chỉ là nói đùa, Mai Lạc biết họ đang tạo không khí.

Mai Lạc cười, cũng nói đùa: "Đàn ông 41 đương hoa, hai vị đều là những đóa hoa của Tổ Quốc."

Lão Tôn và lão Bạch nghe vậy, không khỏi nở hoa trong lòng, nghĩ thầm, cô bé này không tệ, rất biết nói chuyện.

Thật ra nhiều năm như vậy, Mai Lạc đã gặp rất nhiều người ở London. Người London phần lớn đều nói năng điềm đạm không cao không thấp. Tiếng động lớn hoặc là ma men, hoặc là người nơi khác.

Giống như trước khi đến London, Mai Lạc từng nghe qua một câu thể này, người Anh thích nói chuyện, thích mạo hiểm, tính cách hướng ngoại hầu như đã sang Mỹ hết, nên người Mỹ mới thích nói chuyện như vậy, tổng thống Mỹ không phải cũng dùng miệng lưỡi chiến đấu sao? Rất nhiều ngôi sao người Mỹ là dẫn chương trình cho các cuộc thi hùng biện, tiếp theo là ca sĩ, sau đó mới đến diễn viên.

Mai Lạc đến London, cá tính thích âm thầm từ trước đây quả thật giảm đi, đôi lúc sẽ rất trầm mặc, Cố Tử Thanh đi Mỹ, cũng không thấy anh thích nói chuyện, Mai Lạc nghĩ vậy, đôi mắt chứa đầy ý cười.

Đọc đường nói cười, mọi người vui vẻ đến đích. Lần này họ đến công ty đại diện của Cindy. Bởi vì nắm bắt thời gian, Cindy sẽ quay một quảng cáo ở công ty, nên có đề tranh thủ lúc này, nhận lời mời, nên lão Bạch bọn họ mới có thể tiến hành phỏng vấn trong thời gian ngắn ngủi.

Nhưng mãi đến khi thấy nữ minh tinh đang điểm đậm đang không ngừng tạo dáng, Mai Lạc chỉ có thể ngo ngắc nhìn cô, ngăn người, liều mạng chớp mắt, cho rằng mình đang nhìn lầm. Nhưng mở to mắt, sự thật nhắc nhở cô rằng kia chính là người cô không muốn thừa nhận ấy.

Nhóm lão Bạch đã ngồi xuống, lão Tôn lắp máy quay, chờ phỏng vấn, Mai Lạc hít sâu, mới từ từ tiến lên, ngồi bên lão Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Niệm nô kiều

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

Từ trước đến nay Mai Lạc vẫn luôn rất thích câu nói của Bái Luân, nếu nhiều năm sau em gặp lại anh, em phải chào hỏi như thế nào? Dừng im lặng, dùng nước mắt.

Có chút thê lương, có chút ai oán, dù là Mai Lạc luôn tùy tiện lúc trước, cũng dễ dàng bị những lời này tác động.

Nên cô thích thơ của Lý Thương Ẩn, thích từ ngữ của Lý Dục, đều hoa lệ mà ưu thương. Người viết văn giỏi, luôn biết cách gửi gắm đắng cay buồn vui hạnh phúc của mình vào tác phẩm.

Nữ ca sĩ kia chụp hình xong, chậm rãi bước về hướng này. Khí thế bức người thật sự của một ngôi sao trên cao.

Lão Bạch vươn tay chào hỏi, "Cindy rất vui vì có thể tiếp nhận phỏng vấn của tạp chí Fashion chúng tôi." Nữ ca sĩ kia chỉ cười, nhưng cũng không vươn tay đáp lại, chỉ một mồi dựa vào sofa. Lão Bạch xấu hổ thu tay, nhưng dù sao cũng là người từng tiếp xúc với nhiều ngôi sao, nên vẫn giữ khuôn mặt tươi cười.

"Lạc Lạc, đã lâu không gặp." Nữ minh tinh này không phải ai khác, chính là Trần Vân Thi mấy ngày trước Mai Lạc nhắc đến với Cố Tử Thanh. Khi còn học đại học cô vẫn gọi Mai Lạc là học tỷ, nhưng dưới sự kiên quyết của Mai Lạc, sau này cô vẫn đổi giọng gọi Lạc Lạc.

"Đã lâu không gặp." Lúc này Mai Lạc mới kịp phản ứng, khoe miệng nở một nụ cười thê lương, cô vẫn không thể tin nữ ca sĩ Cindy nhuộm tóc hồng, có đôi môi đỏ gọi cảm, vẻ mặt cao ngạo giả dạn nhưng cũng rất tiêu tụy này là học muội Trần Vân Thi thanh thuần dễ thương trước đây.

Lão Bạch bên cạnh tranh thủ rên sất khi còn nóng, cười nói, "Thì ra Cindy và Mai Lạc quen nhau." Thấy Trần Vân Thi không trả lời, Mai Lạc gật đầu, mở miệng: "Vân Thi là học muội trước đây của em."

Chào hỏi có chút không được tự nhiên xong, bắt đầu tiến vào phỏng vấn chính thức, dù sao thời gian cũng có hạn. Trần Vân Thi tùy ý trả lời mấy câu hỏi của lão Bạch, đơn giản là kế hoạch phát triển tương lai, còn cả scandal gần đây giữa cô và diễn viên Lâm Mậu, cả buổi Trần Vân Thi đều tỏ ra hỏi hột, ánh mắt chỉ dừng trên người Mai Lạc, cô nhanh chóng kết thúc buổi phỏng vấn.

Trước khi đứng dậy, Trần Vân Thi kéo Mai Lạc cùng rời khỏi, Mai Lạc chỉ biết xin lỗi lão Bạch và lão Tôn, bảo họ về toà soạn giao bản thảo trước. Còn lão Bạch cũng vui vì quan hệ của Mai Lạc và Trần Vân Thi, có lẽ có thể để Mai Lạc hỏi thêm vài chuyện, cười đầy ẩn ý để cô ở lại.

Mai Lạc theo Trần Vân Thi đến phòng hoá trang chuyên dụng của cô, dù sao cũng là người nổi tiếng. Mọi người bị Trần Vân Thi đuổi ra, Mai Lạc vẫn đang kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt.

Thật ra Mai Lạc vốn cho rằng thế giới rất nhỏ, không, đó là vì trước giờ thế giới của cô vẫn luôn chỉ có mình Cố Tử Thanh. Nên sau khi rời bỏ Cố Tử Thanh sang Anh, những người có từng tiếp xúc, ngay từ đầu đã không thể thích ứng rồi.

Ở London, cô đã thấy người mùa hè vẫn mặc ba chiếc áo khoác bên sông Thames, cụ già hiền lành đọc báo tán gẫu với Mai Lạc tại Central Line, gặp đôi tình nhân đồng tính mặc đồ đôi đẹp miễn chê ôm hôn thắm thiết trên phố Oxford, khi đi qua những rạp hát lớn nhỏ, luôn có thể thấy hàng người xếp hàng chờ xem kịch của Shakespeare.

Thế giới rộng lớn thế, ai cũng có cách sống riêng của mình, nhưng mà bây giờ, cô không thể nào hình dung được cảm giác của mình khi thấy Trần Vân

Thì thay đổi.

"Câu về khi nào vậy?" Trần Văn Thi cầm hộp thuốc lá tinh xảo bên cạnh, hỏi Mai Lạc muốn không, Mai Lạc lắc đầu. Nên cô đốt một điếu, về mặt tiền tuy mệt mỏi.

"Về được một tháng rồi." Mai Lạc bình tâm lại, "Câu về từ Mỹ?" Nhớ tổng biên tập nói cô du học Mỹ về, nên mới bảo mình theo phụ giúp, ở như đối phương nói tiếng anh có thể dễ mình trao đổi với cô.

"Ừ, mình cũng mới về một năm." Trần Văn Thi thả ra một luồng khói, khói lượn lờ, cô nói rất tùy tiện.

Mà Mai Lạc lại cá kình, một năm trước, không phải Sở Trung Thiên và Cố Từ Thanh cùng về mở văn phòng sao, chẳng lẽ họ về cùng nhau.

"Lạc Lạc, phải làm sao mới có thể nhẫn tâm như cậu." Ánh mắt Trần Văn Thi tối sầm lại, trong mắt là nỗi tuyệt vọng, khiến Mai Lạc không biết trả lời ra sao.

Thấy sự khó hiểu trong mắt Mai Lạc, Trần Văn Thi cười nhạt.

"Cố Từ Thanh ở Mỹ luôn chờ cậu đến tìm anh ấy, nhưng cậu đã không đến, sau này anh ấy còn sang Anh tìm cậu, cũng không tìm được, anh ấy mới quyết định trở về, sao hả? cậu kết hôn rồi à?" Trần Văn Thi nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út của Mai Lạc, hỏi có chút khinh miệt.

Mai Lạc gật đầu, nhưng cô thật sự không biết Cố Từ Thanh đã đến Anh tìm cô, tuy cô đã nhiều lần hi vọng có thể nhìn thấy bóng dáng của anh ở thành phố London ấy, nhưng cô cảm thấy đó là hy vọng xa vời của cô, rất nhiều khi cô gần như có thể nhìn thấy bóng dáng của anh, nhưng mỗi lần cô tiến lên chạm vào vai người ấy, mỗi lần quay đầu là một lần tuyệt vọng.

Đôi khi không mong chờ, sẽ không phải thất vọng, nếu thật sự gặp, đó là bất ngờ.

"Cảm ơn cậu đã cho mình biết chuyện này." Bây giờ Mai Lạc thực sự cảm thấy lúc trước mình đã sai, không nên nghe lời Trịnh Vũ Yên rời khỏi Cố Từ Thanh, nên tiếp tục dày mặt ở lại bên anh mới đúng.

Có lúc tình yêu, cần thời gian để lắng lại. Càng lâu càng ngào ngạt, lâu dần bay đến phương trời mới.

Vì vậy nhiều khi không cần phải vội, nếu là chuyện nhất định sẽ xảy ra, thì nhất định sẽ xảy ra, vào thời điểm thích hợp, ở địa điểm thích hợp, gặp đúng người, chỉ vì một lí do thoả đáng, đó chính là yêu.

"Cậu biết chuyện của Từ Thanh, nói vậy khi cậu và Từ Thanh, Trung Thiên sang Mỹ đã ở cùng nhau?"

"Không." Trần Văn Thi lắc đầu, lại lập tức gật đầu. "Thực ra không phải bên nhau, chỉ là mình cứ quán anh ấy không rời, nhưng anh ấy ghét mình." Trần Văn Thi nói đến đây có chút kích động, nắm chặt tay, móng tay dài gần như cắm sâu vào lòng bàn tay.

Mai Lạc chận động, lúc này trong lòng cô có rất nhiều nghi vấn, nhưng không biết hỏi từ đâu.

Trần Văn Thi biết nỗi lòng của cô, nhưng cũng không muốn giải thích, chỉ hỏi: "Kết hôn bao giờ vậy?"

Mai Lạc tỉnh mộng từ trong chốn thần tiên, "Mới đây thôi."

Bỗng chớp mắt một cái, hai người nhìn nhau không nói gì, thời gian năm năm thật sự rất dài, hai người đã không còn là những cô gái hồn nhiên đáng yêu hoạt bát không tìm không phối tâm sự tình yêu, tâm tình và chuyện của mình với người khác như trước đây nữa rồi.

Các cô đã biết cách che giấu, dần thành thực, không ngừng trưởng thành.

"Khi nào rảnh trở chuyện tiếp, mình phải về rồi." Mai Lạc đứng lên, có chút bối rối vì sự im lặng này.

"Cố Từ Thanh có biết không?" Khi Mai Lạc chuẩn bị đứng dậy, Trần Văn Thi lơ đãng hỏi.

Mai Lạc có chút bất ngờ vì cô quan tâm đến chuyện này, "Có. Bởi vì anh ấy là người kết hôn với mình." Cô không muốn gạt cô, cô biết cô gái trước mắt nhất định đã có chuyện gì đó, mới trở nên suy sụp như bây giờ.

Trần Văn Thi kinh ngạc nhìn cô, không đời nào được trang điểm đậm rõ ràng hiện lên vẻ khó tin, nhưng lập tức tỏ vẻ tất nhiên, nhẹ nhàng thở ra.

"Lạc Lạc, chúc mừng." Ngữ khí của Trần Văn Thi lúc này rất chân thành, không hề hững hờ hoá như trước, là thật lòng chúc phúc Mai Lạc.

Mai Lạc cười, "Cảm ơn cậu, Văn Thi."

Thời gian không ngừng trôi, nhưng thật ra nó rõ ràng không bỏ rơi chúng ta, có lẽ những chuyện đã từng xảy ra, vốn cho rằng mình sẽ quên, một ngày nào đó sẽ đột nhiên hiện lên trước mặt bạn, đây là những chuyện chúng ta mãi mãi không thể nào quên.

Tình yêu hay hữu tình đều từ ánh sáng ban sơ đến độ bão hoá rồi từ từ rút đi. Giống như bây giờ mọi người đều đã trút bỏ vỏ bọc ngây ngô, từng bước hiểu cách đối nhân xử thế, từng bước bị tháng năm đưa đẩy, giống như từ tế bào đến hình hài cơ bản rồi đến hình dáng hiện tại, không hề nhận ra chút

dấu vết cũ nào.

Nhưng chúng ta đều biết những người lớn, vốn đều là trẻ con, không phải sao?

Chúng ta đều từng là những đứa bé ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Phượng đậu cây ngô đồng

Edit: Thổ Lạ (Cỏ Chymte)

"Cậu có biết không, mình vẫn luôn hâm mộ cậu." Trần Văn Thi dập tắt điếu thuốc trên tay, ánh mắt trống rỗng, như không có linh hồn.

Thấy Mai Lạc đứng yên, dùng ánh mắt trong nghi hoặc mang theo chút đồng tình nhìn mình, trên khuôn mặt trang điểm đậm của Trần Văn Thi hiện lên một nụ cười khổ, "Nhiều năm như vậy, anh ấy chưa bao giờ chú ý đến sự tồn tại của mình. Cuối cùng mình vẫn không xứng với anh ấy."

Mai Lạc chậm rãi ngồi xuống bên cạnh cô, đôi mắt sáng ngời nhìn cô chăm chăm, "Văn Thi, mình không biết năm nay các cậu đã xảy ra chuyện gì, nhưng mình không cho phép cậu nói bậy rằng bản thân không xứng với anh ấy, cũng vì mình không xứng với ba chữ kia, mình lưu lạc ở London như hồn ma cô độc, nhưng đến khi mình trở về đối mặt với Từ Thanh một lần nữa, một năm nữa nâng niu tình yêu của chúng mình, mới biết, tình yêu không luận tư cách."

Trần Văn Thi nghe xong những lời này, cuối cùng cũng không khống chế nổi, nước mắt rơi như mưa, lớp trang điểm bị lem hết, cho dù cô là ngôi sao người người vây quanh thì thế nào, anh vẫn luôn cách mình xa như thế.

"Nhưng anh ấy không thích mình, tất cả đều không còn ý nghĩa." Lời nói như tê liệt tim phổi.

Mai Lạc nghe vậy ngẩn ra, nếu Cô Từ Thanh không thích cô, có phải cô cũng chỉ có thể ngược lên nhìn anh như vậy, như nhìn lên mặt trời, trăng và sao trên trời.

Cô hiểu rõ cảm giác của Trần Văn Thi, trước giờ các cô đều mặt dày bám lấy người mình yêu, nhưng càng đến gần, sẽ càng nhận ra bên họ có nhiều cô gái ưu tú hơn, sau đó cô sẽ sợ hãi, sợ anh được người khác thích, càng sợ anh sẽ thích cô gái khác ưu tú gấp mình trăm lần. Cuối cùng sẽ khiến bản thân trở nên thấp kém, thấp kém xuống tận bụi gai.

Mai Lạc cầm khăn tay, dịu dàng giúp cô lau nước mắt, trước kia Trần Văn Thi như em gái cô, luôn cười đáng yêu nói "Lạc Lạc, cậu là tấm gương của mình."

"Văn Thi, cậu hãy phân chân lại, bộ dáng sa sút của cậu lúc này, Trung Thiên sẽ càng không thích. Cậu đã quên mình từng nói chưa đến phút cuối tuyệt đối không được từ bỏ sao." Lúc này học mất Mai Lạc cũng phiếm hồng, lời nói cũng có chút kích động. "Thật ra mình rất hiểu cảm nhận của cậu lúc này." Cô cũng từng rất chua xót, may mà đi một vòng, Từ Thanh vẫn về bên cô.

Nghe Mai Lạc nói, Trần Văn Thi ngừng khóc, chỉ thất thần nhìn chăm chăm Mai Lạc, như giữa biển rộng mênh mông, bắt được một cọng rom cứu mạng, trông thấy ánh sáng trong bóng tối vậy.

Trong đời chúng ta có rất nhiều cuộc gặp gỡ, nhưng chúng ta thật sự không nhớ được quá nhiều chuyện, có lẽ họa may mới nhớ được một trong số mười vạn câu nói cảm động lòng người, chỉ nhớ được rất ít trong những năm tháng bề dâu thay đổi không ngừng. Chỉ nhớ được một trong ngàn vạn người lướt qua trong đời.

Có lẽ không có gì có thể giữ mãi bộ dáng hồn nhiên ban đầu. Như phong cảnh mất đi một phần cũng là mất đi, quay đầu lại, dù cảnh đẹp như cũ, tâm tình cũng không còn như trước. Trên đời chỉ có một thứ có thể tồn tại mãi mãi, nếu không nguyện ý thay đổi, dù vật đổi sao dời, nó cũng không thay đổi, đó chính là tình yêu. Nhưng thật ra nó cũng là tình cảm dễ dàng thay đổi nhất, không phải sao?

Mai Lạc lấy khăn lau nước mắt cho Trần Văn Thi xong, lớp trang điểm dày của cô cũng mất, lộ ra khuôn mặt vốn xinh xắn tinh xảo của Trần Văn Thi.

"Lạc Lạc, cậu biết không, thích một người, dù không nhận được sự đáp trả của người ấy, nhưng vẫn sẽ thật lòng và cứng đầu đợi. Nhưng anh ấy không chấp nhận mình thì thôi, sao lại phí bao công sức đẩy mình ra. Tư vị này như rơi xuống vực sâu không đáy, đen tối, đau khổ, mình cũng chỉ có thể mê muội trầm luân." Lúc này Trần Văn Thi cuối cùng cũng mở lòng, trong lòng cô, Mai Lạc luôn không thay đổi, như chị gái, từ trước đến nay cô vẫn thích theo đuổi Mai Lạc hỏi đông hỏi tây, học tập và lãnh giáo.

Đại học G năm đó, hương hoa dành dành phiêu tán trong bóng đêm, từng đợt gió nhẹ thổi qua, hương thơm tràn ngập mọi ngõ ngách, tạo nên không khí

vô cùng tươi đẹp.

"Học tỳ, chị làm sao theo đuổi được học trưởng Cố Từ Thanh, chị dạy em, có được không?" Ở góc sân thể dục, Trần Vân Thi buộc tóc đuôi ngựa đáng yêu đang đứng thẳng trước mặt Mai Lạc, khiêm tốn học hỏi.

Mai Lạc vì Cố Từ Thanh bận chuyện ở hội học sinh, nên đang buồn chán ngồi ở góc này yên lặng đợi Cố Từ Thanh đến, không ngờ trước mặt lại xuất hiện một cô gái đáng yêu, hỏi cô một vấn đề khó mà tin được, Mai Lạc có chút không hiểu, thầm nghĩ không lẽ lại là một cô gái muốn theo đuổi Từ Thanh đến tuyên chiến, nói thật, chuyện như vậy rất nhiều, Mai Lạc đã sớm xem như không thấy gì rồi.

Nên Mai Lạc rất khó chịu ngẩng đầu, nhờ ánh đèn đường mờ nhạt từ ngọn đèn cách đó không xa, cô nhìn rõ khuôn mặt nhỏ xinh của người đến, Mặt vậy mà không trang điểm, tuy ánh sáng không tốt, nhưng vẻ mặt tươi tắn rạng rỡ này, xuất hiện chói lọi trong tâm mắt của Mai Lạc.

Nhưng Mai Lạc cũng không nói lời nào, cứ im lặng nhìn cô như thế, đây gọi là định không động, ta không động. Khóa học phụ khi đó của Mai Lạc là binh pháp tôn tử, thật ra là vì chỉ có lớp phụ mới có thể học chung không phân khoa, nên Mai Lạc mới đi theo Cố Từ Thanh, không ngờ anh đường đường là tài tử khoa kiến trúc mà lại chọn chương trình khoa trung văn, vậy thì kẻ bại đời nhỏ của khoa trung văn cô đây càng không có lý do để từ chối khóa này rồi.

Trần Vân Thi thấy Mai Lạc không trả lời, bỗng hiểu ra mình quá vội vàng, lời nói có thể gây hiểu lầm, vội giải thích thêm: "Học tỳ, chị đừng hiểu lầm, em thích Sở Trung Thiên, nên..."

Tuy ánh đèn mờ nhạt, nhưng vẫn tôn lên đôi gò má ửng hồng của cô, nhìn càng đáng yêu.

Mai Lạc cũng thoải mái cười bảo cô ngồi xuống, sau đó Trần Vân Thi kể chuyện mình vừa gặp đã yêu Sở Trung Thiên ra sao, sau đó Sở Trung Thiên từ chối thế nào cho Mai Lạc. Mai Lạc nghe vậy, bỗng thấy vui vẻ, nụ cười trên mặt đẹp lạ thường, cô cảm thấy cô gái trước mặt quả thật là bản sao của cô lúc trước, đương nhiên phải giúp.

Nhưng cô tổng kết đi, tổng kết lại, cô cũng không biết mình làm sao theo đuổi được Cố Từ Thanh, vắt hết trí nhớ trong đầu, lại nhận ra mình u mê hồ đồ khiến Từ Thanh chấp nhận.

Nên sau khi suy nghĩ rất lâu, cô trịnh trọng nói với Trần Vân Thi: "Hình như là dừng khi chưa đến phút cuối quyết không buông bỏ, kiên trì đến cùng với cả mắt dày đeo bám làm phiền, thật ra tôi cũng không rõ lắm. Hơn nữa phân tích vấn đề cụ thể, Trung Thiên với Từ Thanh có thể không giống nhau?"

Khi đó Mai Lạc ngốc nghếch như vậy, chuyện không nghĩ ra sẽ không cố nghĩ, tuy cơ ứng biến là được, nhưng sau này cô suy nghĩ cẩn thận, lại phát hiện cô thật sự không tìm ra đáp án.

Trần Vân Thi nghe xong, gật đầu có vẻ đồng ý, sau đó cười nói: "Cảm ơn học tỳ, em sẽ cố gắng theo đuổi Sở Trung Thiên."

Mai Lạc cũng không dám nhận câu cảm ơn này, cô cũng không giúp được gì. Nhưng vẫn mỉm cười trả lời "Chúc em may mắn, cố lên, đúng rồi gọi tôi là Lạc Là được rồi."

Cách đó không xa bóng dáng cao lớn của Cố Từ Thanh cũng dần đến gần, Trần Vân Thi cũng thấy, không thể phá hoại thế giới của hai người nữa, nên nhanh chóng đứng dậy, vẫy tay tạm biệt Mai Lạc "Lạc Lạc, em đi trước, tạm biệt."

Mai Lạc mỉm cười gật đầu, nói xong Trần Vân Thi nhảy lên biến mất cuối đường tối, có được dừng khi phần đầu quên mình vì tình yêu.

Cố Từ Thanh cũng không để mắt đến cô gái này, ánh mắt chăm chú nhìn cô gái đang ngồi bên sân thể dục, một tay nâng má, một tay cầm đá vẽ bậy lên mặt đất.

Đến khi bóng dáng cao thẳng của anh dừng lại bên cạnh cô, Mai Lạc mới ngã nhào vào vòng tay ấm áp của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn dụi dụi trong lòng anh, vẻ mặt uất ức oán giận, "Từ Thanh, anh có biết, em ngồi đây chờ lâu lắm rồi không."

Nếu lúc trước biết thời gian này, em bắt anh đợi lâu như vậy, em nhất định sẽ không oán trách chỉ vì thời gian chờ đợi ngắn ngủi dưới gốc cây này.

Mai Lạc cũng thấy anh từ xa bước đến, nhưng giả vờ cúi đầu không thấy, chờ anh đến gần, đột nhiên bỏ nhào vào lòng anh, muốn dọa anh một chút, nhưng dường như muốn dọa Cố Từ Thanh là một chuyện rất khó.

Cố Từ Thanh đứng thẳng dậy, cũng không nói tiếng nào, đôi mắt dịu dàng nhìn cô đầy sùng nịnh, cô chỉ tùy ý lưu luyến trong lòng anh. Gần đây hội học sinh hoạt động rất nhiều, anh làm chủ tịch hội học sinh vô cùng bận rộn, vốn hẹn cô 9 giờ sau giờ tự học buổi tối gặp nhau ở đây, lại vì bận họp mà để cô đợi ở đây một tiếng đồng hồ, đồ ngốc này lại thật sự đợi anh lâu như vậy, cũng không biết đến văn phòng hỏi anh. Là cô quá ngốc, hay quá dịu dàng đây.

Lúc này trăng sáng lên cao, ánh sáng trong trẻo, cách đó không xa bỗng có pháo hoa nở rộ trên màn trời đen, mỹ lệ chói mắt.

Trong bóng đêm dịu dàng như vậy, thâm tình ôm cô, Cố Từ Thanh chỉ thấy tim mình đập thình thịch. Nhu tình đột nhiên đến.

Bóng đêm ngày càng âm trầm, pháo hoa mỹ lệ rực rỡ kia, thấp sáng đêm tối trong tẻo tẻo mà lạnh lùng, ánh sáng kia chiếu lên ngũ quan thanh tú của cô, anh chậm rãi cúi đầu, dịu dàng nhìn người trong lòng, ánh mắt cô sáng ngời, giống như chòm sao bắc cực chỉ lối trên trời, thật ra trong mắt Cố Từ Thanh, cho dù ngôi sao nào cũng sẽ âm thầm thất sắc trước cô. Nhưng cô vẫn khẳng khái nói anh là mặt trời của cô, không biết người ấm áp chưa bao giờ là anh,

mà chính là cô.

~~~~~

Giờ phút này Mai Lạc hiểu được nỗi khổ của Trần Văn Thi, nhưng cô không biết rốt cuộc giữa họ đã xảy ra chuyện gì, lại khiến một cô gái nhiệt tình khờ khạo trở nên tuyệt vọng như vậy. Nín thở, khẽ thờ dài, sau đó dịu dàng khuyên, "Mình biết là không giúp được gì, nhưng chúng ta là bạn tốt, phải không." Cô không biết phải an ủi cô như thế nào, dù sao năm năm nay cuộc sống đã thay đổi rất nhiều. Nên bây giờ điều duy nhất Mai Lạc có thể nói chính là cô vẫn là bạn tốt của cô.

Trần Văn Thi gật đầu. "Lạc Lạc, cảm ơn cậu, vì đã khiến mình tiếp tục tin vào tình yêu."

Mai Lạc tặng cô một cái ôm dịu dàng, vỗ nhẹ lưng cô nói: "Văn Thi, tin mình, thời gian sẽ khiến cậu nhìn rõ lòng mình, nên cậu chỉ cần nghe theo trái tim là được."

Trước đây mình sẽ nói cậu phải kiên trì đến cùng, còn bây giờ mình chỉ có thể khuyên cậu nghe theo trái tim.

Trần Văn Thi gật đầu có vẻ đắm chiều. Nhìn Mai Lạc, cô như có dũng khí kiên trì bước tiếp.

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, là trợ lý của Trần Văn Thi đến hỏi cô, sắp phải quay một quảng cáo. Trợ lý của cô đến, chào hỏi với Mai Lạc, sau đó cho thợ trang điểm vào giúp Trần Văn Thi.

Mai Lạc đứng dậy muốn cáo từ, Trần Văn Thi chủ động trao đổi cách iên lạc với cô, trước khi đi, Trần Văn Thi nghiêm túc nói với Mai Lạc: "Hạnh phúc đến không dễ dàng, nhất định phải nắm chặt."

Mai Lạc hiểu, mỉm cười gật đầu. Bây giờ, cô sẽ cố gắng trân trọng gấp bội, sẽ trông để hạnh phúc dễ dàng vượt mắt.

Nếu đã biết con đường tương lai, iệc gì phải hỏi xem còn bao xa, chỉ cần ung dung bước tiếp là được. Nhớ rằng có người từng nói, chỉ cần bạn hiểu rõ hướng đi của mình, thế giới cũng sẽ nhường đường cho bạn.

Nhưng cảnh ngộ hiện tại của Trần Văn Thi lại khiến Mai Lạc rung động sâu sắc, cô như một bản thân khác, họ từng là những người lưu lạc chân trời, so ra, thì ra mình may mắn hơn cô ấy chiều như vậy. Nhưng cô tin chắc, tin Văn Thi hạnh phúc sẽ nhanh chóng truyền đến thôi. (Tiên đoán như thần hui~)

Mọi người đều có bất hạnh của riêng mình, nhưng khi gặp được hạnh phúc, chúng ta phải nhiệt tình chào đón, nói với nó chào mừng đến đây không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Bài ca dây vàng

Edit: Thổ Lạt (Cỏ Chymte)

Mai Lạc một mình lái xe về văn phòng cũng đã gần ba giờ, tổng biên tập nghe lão Bạch nói Mai Lạc và Trần Văn Thi là bạn cũ, tin là Mai Lạc có thể hỏi thêm tin gì đó, nên thấy Mai Lạc về, chủ động đề xuất để Mai Lạc phụ trách mục phỏng vấn sau này của Trần Văn Thi.

Mai Lạc cũng không từ chối, đây cũng là việc của mình, hơn nữa cô cũng có thể tiếp xúc nhiều hơn với Trần Văn Thi, có thể hiểu cô hơn, thậm chí mờ lối cho cô. Một người nếu đã chết lòng, cũng giống như đi vào ngõ cụt, không có người dẫn đường, là mê cung rất khó thoát.

Cô cũng là người từng lạc đường, nhưng tuy cô lạc đường, cuối cùng cũng biết quay lại.

Chuông điện thoại bỗng vang lên. Mai Lạc nhìn màn hình, chần chờ một lúc rồi cũng nhận điện.

"Học trưởng, có gì không." Cô vẫn nói chuyện giữ lễ với anh như trước.

Trịnh Vũ Hạo ở đầu dây bên kia cũng dịu dàng trả lời: "Lạc Lạc, em cũng sắp tan làm rồi. Anh muốn xin lỗi em vì chuyện vụ hội lần trước. Mấy hôm nay lại bận, tối nay em rảnh không?" Không nhanh không chậm, lời của anh như nhò nhẹ thoảng qua lòng người.

"À, ngại quá, học trưởng. Tối nay em có hẹn rồi." Mai Lạc cũng không có hẹn gì, chỉ là cô muốn về nhà sớm một chút, gặp Từ Thanh sớm một chút thôi.

Trịnh Vũ Hạo im lặng một lát, thật ra anh đã sớm đoán được đáp án này.

"Học trưởng, em sắp tan sở rồi, nếu không còn gì thì thôi, hẹn anh lần sau." Lai Lạc nói qua loa xong liền cúp máy, thật ra trong lòng cô rất cảm kích

Trịnh Vũ Hạo, nhưng mà thân phận anh trai Trịnh Vũ Yên của anh, bỗng khiến Mai Lạc không thể sống chung.

San San có hẹn đã về trước, Lynda cũng đi về. Mai Lạc chậm rãi bước xuống lầu một mình, cúi đầu nhớ lại chuyện Trần Văn Thi hôm nay.

Nhưng không ngờ ngẩng đầu lên lại thấy một chiếc Land Rover dừng trước cửa công ty của họ, người đứng bên cánh cao lớn, tuấn tú hơn người.

Lạc Lạc và Cố Từ Thanh nhìn nhau cười, cô nhanh chóng chạy đến bên anh. Anh dang tay ôm cô vào lòng.

"Sao anh lại đến đây?" Mai Lạc không ngờ anh lại bất ngờ xuất hiện ngoài ý muốn như vậy.

"Đón bà xã tan sở." Cố Từ Thanh sùng sục vuốt mái tóc dài của cô.

Mai Lạc rất cứng đầu, kiên quyết không chịu lái xe anh tặng, nói là muốn làm một công dân bình thường, lái xe của anh, người khác nhất định cho rằng cô bị bao nuôi. Cô giải thích vậy, khiến Cố Từ Thanh không nói được lời nào, nhưng anh không thể để cô chen chúc trên xe buýt. Nên nhanh chóng hoàn thành công việc, đến đón cô về nhà.

Mai Lạc hạnh phúc mở nhẹ lên mặt anh, "Đây là phần thưởng." Nói xong lập tức mở cửa lên xe.

Mà Cố Từ Thanh cũng lên xe, lái xe về nhà.

Trong một chiếc xe màu đen cách đó không xa, tài xế quay đầu hỏi. "Trịnh thiếu, chúng ta đã ở đây một tiếng rồi, có dừng tiếp không?"

Trịnh Vũ Hạo nhìn chằm chằm hướng chiếc Land Rover kia đi khỏi, đáy mắt là sự mất mát không thể che giấu. Vung tay, bảo tài xế lái đi.

Anh vốn muốn cho Mai Lạc một bất ngờ, tuy cô từ chối trong điện thoại, nhưng anh biết nếu mình xuất hiện trước mặt cô, với tính cách của cô nhất định sẽ không từ chối anh.

Nhưng khi vừa cúp máy, anh lại nhanh chóng thấy chiếc Land Rover của Cố Từ Thanh dừng lại, lúc này anh mới vỡ lẽ thì ra người hẹn Mai Lạc là Cố Từ Thanh.

Khi Mai Lạc ra khỏi toà nhà, vừa nhìn đã thấy Cố Từ Thanh, cô như chú chim sẻ nhỏ nhảy vào vòng tay ấm áp của anh, cười thật hạnh phúc. Đây là điều Trịnh Vũ Hạo chưa từng thấy, Mai Lạc trước mặt anh luôn có chút câu nệ, luôn mang thái độ cảm kích với mình. Nhưng dù sao, cô gái duy nhất khiến anh động lòng, anh sẽ cố gắng giành được.

"Từ Thanh, hôm nay em đã gặp Văn Thi." Ngồi trong xe, Mai Lạc nói với Cố Từ Thanh

Nếu trên thế giới này có những người nhất định không thể ở bên nhau, vì sao cứ phải để họ gặp nhau?

Dường như Cố Từ Thanh cũng không thấy bất ngờ, chỉ bình tĩnh tiếp tục lái xe, chờ Mai Lạc nói tiếp.

"Bây giờ cô ấy rất suy sụp, có phần giống em lúc trước..." Mai Lạc nói xong lại thấy không đúng, cũng không nói tiếp, chỉ ngo ngoác nhìn không cảnh chuyển động ngoài cửa sổ.

"Bọn họ khác chúng ta." Lúc này Cố Từ Thanh dịu dàng nói một câu, lại giống như một viên thuốc định tâm siêu mạnh, khiến Mai Lạc cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Trong cuộc sống thế lương này, ai mà chẳng có chút bí mật trong lòng, ai mà chẳng có chuyện của riêng mình.

Vậy thì chúng ta chỉ cần bước tiếp trong câu chuyện của chính mình là được.

Sau đó vừa đi vừa quý trọng.

"Từ Thanh, Trung Thiên thật sự không thích cô ấy chút nào sao?" Mai Lạc thắc mắc bấy lâu nay hỏi.

"Trung Thiên có suy nghĩ của cậu ấy. bảo bối, tình yêu không thể miễn cưỡng." Cố Từ Thanh cười âm thầm, nhưng trả lời đầy ý tứ.

"Anh vừa gọi em là gì?" Mai Lạc đó bừng mặt.

"Gì cơ? Anh không nhớ." Cố Từ Thanh cười giải hoạt, dừng xe, đến nhà rồi.

"Bảo bối, bảo bối, bảo bối." Mai Lạc lặp lại rất nhiều lần, "Nhớ chưa?" Dù đã xuống xe, Mai Lạc vẫn bám theo Cố Từ Thanh quyết không tha.

Cố Từ Thanh đột nhiên dừng bước, Mai Lạc đi theo sau Cố Từ Thanh vinh quang đập mặt vào lưng gầy của anh, "Lạc Lạc ngốc." Cố Từ Thanh xoay người, lập tức in một nụ hôn dịu dàng lên môi cô, cười mỉa mai, "Bảo bối, đủ chưa?"

Mai Lạc thật sự không lường trước được nụ hôn không phòng ngừa và cả tiếng bảo bối lần thứ hai này, đang thất thần, đã bị Cố Từ Thanh kéo đến phòng khách.

Tâm tình của cô bây giờ rất tốt, ánh mắt trời chiếu vào qua cửa sổ, cả phòng đầy hơi ấm và ánh sáng. "Em đi nấu cơm." Nói xong cô nhảy lên đi vào bếp.

Cố Từ Thanh theo sau cô, nhìn cô thuần thục đeo tạp dề, chuyên tâm vo gạo, vươn tay giúp cô kéo tóc khỏi tạp dề, sau đó ôm cô từ phía sau.

"Bảo bối, anh đói." Hiếm khi Cố Từ Thanh dùng giọng làm nũng nói chuyện với Mai Lạc, hơi thở của anh quanh quẩn bên tai Mai Lạc.

"Chờ một chút, sẽ nhanh thôi." Mai Lạc quay người lại, nói rất trịnh trọng. Cô vốn ngây ngốc lại thấy trong đôi mắt đen lánh của Cố Từ Thanh đều là sương mù dày đặc và nóng bỏng, ánh mắt cuồng dã si mê.

Cô định thoát khỏi vòng tay của anh, lại bị anh ôm ngang hông, đi lên lầu, anh khẽ nói bên tai cô: "Bây giờ anh muốn ăn em." Mai Lạc đỏ mặt đến tận mang tai.

Bầu môi kháng nghị trong lòng anh: "Từ Thanh, em thật sự đói bụng, em muốn nấu cơm." Nhưng sự vùng vẫy của cô lại càng kích thích dục vọng của Cố Từ Thanh, chỉ nghe thấy anh khẽ hừ một tiếng, bọn họ đều ngã xuống chiếc giường trắng tinh.

Khí thế của Cố Từ Thanh quá mạnh, lí trí của Mai Lạc như mảnh thủy tinh yếu ớt, động một cái, đã vỡ thành từng mảnh nhỏ. Trong mắt cô, tai cô, mũi cô toàn là mặt của Cố Từ Thanh, giọng nói của Cố Từ Thanh, hơi thở của Cố Từ Thanh.

"Lạc, bảo bối của anh." Cùng với lời nói đầy tình cảm của Cố Từ Thanh, Mai Lạc đã sớm ý loạn tình mê. Sau đó, anh hoàn toàn chiếm lấy cô, không ngừng rong ruổi trong cơ thể cô. Mai Lạc từ từ được đẩy lên đầu gió theo động tác của anh, giao toàn bộ cho anh.

Về phần bữa tối, sau này Mai Lạc phải ăn đồ mĩ ăn liền rồi (Mùi vị của mì ăn liền ra sao? Bạn đi mà hỏi Cố Từ Thanh ấy.)

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Hoa

Edit: Thổ Lạt (Cỏ Chymte)

Cà vãn phòng đều thấy Cố thiếu khác thường, anh cười nhiều hơn, mà các mối làm ăn của văn phòng gần đây cũng không ngừng phát triển, mấy hôm nay còn nhận một đơn hàng lớn, nên văn phòng ai si cũng vui mừng.

Trịnh Vũ Yên nhiều ngày đến tìm Cố Từ Thanh Cố Từ Thanh đều rất lạnh nhạt, khiến cô ta liên tục bị cửa sập vào mặt.

Tuy buồn bực, nhưng cô ta cũng không nổi giận, cô ta đã đợi nhiều năm như vậy, cô ta có thể đợi tiếp.

Trịnh Vũ Yên đi, một lúc sau, mai Lạc cũng xuất hiện ở cửa văn phòng một lần nữa, hôm nay hiếm khi được tan sở sớm, cô vừa tan sở đã muốn về nhà cùng Cố Từ Thanh, vô thức đi đến đây.

"Cố phu nhân, chị có thể đi thẳng vào." Bây giờ không đợi Mai Lạc mở miệng, La Thi đã biết cố tới, cũng chủ động chào hỏi, thái độ của cô tăng lên một phần.

Nghe câu "Cố phu nhân" kia, mai Lạc chấn kinh, cô ấy lại gọi cô là Cố phu nhân, chưa ai gọi cô như vậy, bỗng cảm thấy ấm lòng.

Cô cười với La Thi, chậm rãi bước về phía văn phòng của Cố từ Thanh.

"Không ngờ họ lại độc ác như vậy."

"Chuyện này không thể để cô ấy biết."

Mai Lạc vô tình nghe được hai câu này, nhưng cô không quan tâm họ nói gì, nhanh chóng đẩy cửa ra, hô lớn "Surprise."

Hai người trong văn phòng thấy người đến đều giật bản mình, nhưng nhanh chóng khôi phục bộ dáng bình tĩnh.

Mai Lạc nhìn sự thay đổi của họ, trêu ghẹo: "Sao hả, nói bí mật gì vậy?"

Cố Từ Thanh cười, "Nhiều chuyện."

Mai Lạc bụm môi, ngồi xuống cạnh Sở Trung Thiên, "Trung Thiên, các anh đang nói bí mật gì vậy?"

Sở Trung Thiên đứng dậy, tỏ vẻ không liên quan đến mình, nhún vai, "Tôi đi trước, không làm phiền hai người."

Nhìn bóng lưng Sở Trung Thiên rời đi, cuối cùng Mai Lạc cũng không nhịn được nói ra, "Trung Thiên, mấy hôm trước em đã gặp Vân Thi."

"À, thế à?" Sở Trung Thiên nghe thấy cái tên này thì dừng lại, dừng bước, nhưng không quay người.

Mai Lạc rên sất khi còn nóng hổi tiếp; "Cô ấy vẫn thích anh, anh không thể..." mai Lạc biết vậy là không tốt, nhưng Mai Lạc5thay61 trần Vân Thi rất đáng thương.

"Vậy thì sao, trên thế giới này nhiều người thích anh như vậy, chẳng lẽ anh phải đáp lại hết sao?" Gọng điệu đầy vẻ kiêu ngạo, đây là lời của những người xuất sắc như họ. Cũng chỉ họ mới có tư cách nói như vậy.

Sở Trung Thiên đi khỏi, Mai Lạc nghe được câu trả lời của anh tỏ vẻ buồn bã được Cố Tử Thanh ôm vào lòng, "Đồ ngốc, chuyện người ta chúng ta không thể làm gì đâu."

Nghe được lời nói dịu dàng của Cố Tử Thanh, Mai Lạc vươn tay, cũng ôm chặt anh. Sở Trung Thiên nói rất đúng, trên thế giới này nhiều người thích anh như vậy, anh không thể đáp lại tất cả. Cố Tử Thanh cũng được rất nhiều người thích, nhưng bản thân lại may mắn trở thành người anh đồng ý đáp lại. Nghĩ vậy cô lại thấy thật ra Trịnh Vũ Yên cũng là một cô gái đáng thương.

Ánh nắng chiều nhu hoà, xuyên qua cửa sổ sắt đất, chậm rãi chảy đến từng ngõ ngách trong phòng, tất cả đều bình an và tươi đẹp, anh và cô ôm chặt nhau, thật muốn thời gian có thể dừng lại tại thời khắc này biết bao.

"Hôm nay có một bữa tiệc, anh vốn muốn về nhà đón em tham dự." Cố Tử Thanh sùng sục nhìn Mai Lạc trước mặt.

"Hả, tiệc gì." Mai Lạc bắt gặp nhìn đồ trên người mình.

"Em mặc vậy đẹp rồi, không phải tiệc tùng long trọng gì, nhưng em sẽ rất vui." Cố Tử Thanh cười tỏ vẻ thần bí.

Mai Lạc nhìn ý cười thoáng ẩn thoáng hiện trong mắt anh, vô cùng khó hiểu.

Mai Lạc bắt an theo anh vào nhà hàng hoa lệ, theo người phục vụ, đi vào một phòng VIP, bàn gỗ lim tròn to, đèn trần màu tím, chén sứ ngăn nắp, tất cả được trang hoàng lộng lẫy khiến người ta không thoy61 nên lời.

Sau khi hai người ngồi xuống, cuối cùng Mai Lạc cũng không nhịn được hỏi: "Tử Thanh, rốt cuộc tối nay mở tiệc chiêu đãi ai vậy?"

Cố Tử Thanh nhìn cô mở to mắt, tỏ vẻ tò mò, lắc đầu tỏ vẻ thần bí, "Bọn họ đến thì biết, tóm lại là người khiến em bất ngờ." Khoé miệng cong lên, anh rất yêu vẻ mặt nghi hoặc lúc này của cô, lúc trước khi cô không hiểu đề toán cũng nhìn anh như vậy, sau đó chờ anh kiên nhẫn giải thích, như anh là cái nổi kiến thức duy nhất của cô vậy.

Cửa từ từ được đẩy ra, người tiến vào thật sự khiến Mai Lạc trợn mắt, kinh ngạc.

"Tiểu Tân." Mai Lạc bắt gặp gọi tên anh. Người đến chính là người thừa kế tập đoàn nhà họ Dương, Dương Tân, cũng là người năm năm trước mai Lạc nhờ đóng giả làm vị hôn phu của mình. Hồi nhỏ cô vẫn hay gọi anh như vậy, tuy anh lớn hơn cô một tuổi, nhưng khi còn nhỏ rất chặt vật, Mai Lạc hay bắt nạt anh. Bây giờ anh đã là nhân vật phong vân hô mưa gọi gió trong giới doanh nhân, trầm ổn và trưởng thành hơn, đồ vest trên người tôn lên thân hình cao lớn của anh.

Phía sau Dương Tân là một cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn, mặt trắng nõn, tóc dài mềm mại, dáng người xinh xắn lạnh lùng, đáng yêu như trẻ con.

Dương Tân nghe Mai Lạc gọi mình, cười dịu dàng, "Lạc Lạc, anh giới thiệu với em, đây là vợ mới cưới của anh Bạch Sương."

Sau đó anh lại quay đầu nói với cô gái sau lưng "Tiểu Bạch, vị này chính là Cố Tử Thanh, đây là Mai Lạc. Em gọi em ấy là Lạc Lạc là được rồi."

Mai Lạc chào hỏi: "Tiểu Bạch, chào chị, em là Mai Lạc." Nhưng vẻ mặt cười trộm không thoát khỏi ánh mắt của Cố Tử Thanh. Tiểu Tân và Tiểu Bạch thật sự là tuyệt phối, nhớ hồi còn nhỏ Mai Lạc và Dương Tân cùng xem Shin cậu bé bút chì, sau đó Mai Lạc sẽ ra và nghiêm túc nói với Dương Tân: "Tiểu Tân, anh đừng vội, anh nhất định sẽ tìm được Tiểu Bạch của anh." [1] Sau đó cô như thực hiện được gian kế, cười ha ha, lần nào Dương Tân cũng buồn bực hét lớn "anh ghét Tiểu Bạch." mà bây giờ, thành ra như vậy khiến Mai Lạc thấy rất vui.

"Lạc Lạc, chào em." Giọng nói ngọt ngào cộng thêm bộ dáng đáng yêu khiến mai Lạc bắt gặp thích cô gái trước mặt. Hai người nhìn nhau cười.

Sau đó mai Lạc chợt nhận ra gì đó, nghi hoặc nhìn hai người Cố Tử Thanh và Dương Tân: "Tử Thanh, Tiểu Tân, sao hai người gặp được nhau."

Cố Tử Thanh và Dương Tân cũng gật đầu chào hỏi, Dương Tân và Bạch Sương ngồi ngay xuống, Dương Tân còn phong độ kéo ghế cho bạch Sương. Lúc này Cố Tử Thanh mới từ từ nói: "Gần đây vẫn phòng bọn anh nhận thiết kế cho tập đoàn họ Dương. Anh ấy là khách của anh." Sau khi biết tất cả, gỡ bỏ khúc mắc trong lòng, mới đồng ý nhận đơn hàng của nhà họ Dương. Biết cô thấy anh nhất định sẽ rất vui, anh lại đã kết hôn không còn tính uy hiếp, nên mới yên tâm mời vợ chồng anh cùng ăn cơm.

Mà Dương Tân còn bổ sung thêm: "Anh đã phải mời rất lâu mới mời được kiến trúc sư Cố Tử Thanh lừng danh này, đồng ý giúp anh thiết kế cao ốc mới

cho Dương Thị." Ban đầu anh đã muốn Cố Từ Thanh thiết kế cho họ, thứ nhất đương nhiên là vì thực lực và tài hoa của Cố Từ Thanh, sau đó cũng mong có ngày có thể tâm sự chuyện Mai Lạc với anh. Lúc trước anh không đồng ý đóng giả làm hôn phu của Mai Lạc, nhưng Mai Lạc khóc lóc cầu xin anh, anh chưa từng thấy bộ dáng như vậy của Mai Lạc, nên vẫn miễn cưỡng chấp nhận. Nhưng sau đó anh cũng thấy không ổn, lúc đó Mai Lạc đáng thương như vậy, tại từ chối sự giúp đỡ của anh, một mình cô độc sang Anh không liên lạc với anh. Hôm nay Cố Từ Thanh gọi điện nói muốn mời vợ chồng anh ăn cơm cùng Mai Lạc, ban đầu anh còn không tin, bây giờ thấy họ bên nhau, anh cũng yên tâm.

"Em quá vô tâm, nhiều năm như vậy không liên lạc với anh, anh kết hôn cũng không biết phải báo với em thế nào." Dương Tân nhũn mảy, giả vờ bắt mắt nói với Mai Lạc. "Một câu chúc mừng cũng không định nói à."

Mai Lạc cũng có vẻ chột dạ, Cố Từ Thanh bên cạnh lại nói: "Chỉ sợ hai người cũng phải chúc mừng chúng tôi, chúng tôi cũng kết hôn rồi." Nghe xong câu này, Mai Lạc nở một nụ cười hạnh phúc.

Dương Tân vốn bất ngờ, lập tức đồng thanh với Bạch Surong: "Chúc mừng chúc mừng." Cùng tốc độ, cùng lời nói, gần như cùng về mặt, sự ăn ý của hai người quả thật không ai sánh bằng.

Bốn người đều nở nụ cười, nhìn về người mình yêu, ánh mắt đều như hồ nước dịu dàng.

Tất cả mọi người đều không nhắc đến chuyện năm năm trước, bởi vì hiểu rõ, đều là hiểu lầm, hơn nữa đã phai đi theo gió rồi. Hạnh phúc hiện tại mới là quan trọng nhất.

"Tiểu Tân, sao anh lại đến thành phố S phát triển?" Mai lạc thắc mắc, nhà họ Dương là gia tộc đứng nhất nhì thành phố Z.

"Bởi vì Tiểu Bạch ở đây, hơn nữa thành phố Z và S cũng không xa, anh vốn định khai thác thị trường." Dương Tân giải thích không nhanh không chậm, đôi mắt dịu dàng nhìn Bạch Surong.

"Ai nói, thật ra anh ấy chỉ không muốn về nhà thôi, lấy chị làm cớ." Bạch Surong kháng nghị.

Lý do này cũng là thật, cha mẹ Dương Tân luôn cãi nhau không ngừng, nhưng cũng không li hôn, nên từ nhỏ Dương Tân không thích ở nhà, toàn sanh nhà Mai Lạc chơi, vì ở gần.

"Lúc đó không phải anh vì em sao?" Dương Tân bắt đầu tranh luận lí do đến thành phố S với Tiểu Bạch. Đây giống như hỏi gà hay trứng có trước vậy, cãi hoài không hết, lại không có đáp án chính xác. cả cuộc tranh luận rất vui vẻ

Mà Cố Từ Thanh và Mai lạc lại nhìn nhau cười, cảm giác như vậy thật sự rất tốt.

Trong bữa tiệc Mai Lạc nói rất nhiều, giống như rất lâu chưa nói chuyện vui vẻ như vậy.

Thì ra khi người ta vui vẻ sẽ rất thích nói. Bởi vì chỉ có nói ra mới chứng minh hạnh phúc này là thật.

Vui vẻ ăn tối, sau khi tạm biệt Dương Tân và Bạch Surong, ai về nhà nấy.

Khi vào lại xe cùng Cố Từ Thanh, Cố Từ Thanh mới nói sâu xa: "Bạch Surong lớn lên ở trại mồ côi."

Gia tộc nhà Dương Tân lại lớn như vậy, Mai Lạc bất ngờ nhận ra ý nghĩa của bữa tối này, Cố Từ Thanh dùng ví dụ của Dương Tân và Tiểu Bạch nói với cô, tình yêu không có gì gọi là giai cấp, không có gì gọi là xứng hay không, không có nhiều điều kiêng kị như vậy. Bảo cô không phải chạy trốn như trước, trốn tránh tình yêu của bọn họ.

Anh cứ yên lặng làm mọi chuyện vì cô, nhưng không làm rõ, chỉ để cô cảm nhận, đây là sự dịu dàng của Cố Từ Thanh.

"Từ Thanh, em thật ngốc, nhưng em rất yêu anh." Mai Lạc lại hét lớn, hạnh phúc, thoải mái.

Cố Từ Thanh tiếp tục lái xe, làm như không nghe thấy, nhưng trong đôi mắt ngập ý cười. Mà đôi mắt đen láy của Mai Lạc nhìn Cố Từ Thanh, khuôn mặt tuấn tú của anh, dưới ánh đèn, lại càng thêm mê người và phóng khoáng, sau đó cô quay đầu, hạ kính xe, mỉm cười nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Hôm nay cô bỗng thấy vị gió thật nồng, ánh đèn thật dịu, phong cảnh thật đẹp. Tất cả đều là hương vị của hạnh phúc.

Mỗi ngày đều rất ngắn, vậy nên vui thì hãy cười, không vui thì đợi qua rồi cười.

==

Chú thích:

[1] Tiểu Tân: Tên tiếng trung của Shin cậu bé bút chì là Tiểu Tân, Mai Lạc gọi Dương tân là Tiểu Tân nhằm trêu chọc anh là cậu bé Shin trong truyện. Trong truyện Shin có con chó cưng tên Bạch Tuyết, cậu bé và Bạch Tuyết như hình với bóng nên mới có câu "Tiểu Tân đi với Tiểu Bạch". (Em gái mắc đừiv)

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Một nhành mai

Edit: Thổ lạt (Cò Chymte)

Mưa thu rơi tầm tã, từng giọt từng giọt có chút lạnh.

Mai Lạc đi vào phòng in ấn, mở nắp máy copy, trải bản vẽ trong tay, ấn nút copy, cô hơi run run ngăn người nhìn chăm chăm mấy photo.

Bỗng một nhóm đồng nghiệp kéo đến, San San ôm một bó hoa hồng lớn trong tay. "Lạc Lạc, hoa hồng của cậu."

Mai Lạc có chút kinh ngạc nhận hoa, các đồng nghiệp bên cạnh đều tò mò muốn biết ai tặng, dường như ai cũng nín thở chờ kết quả.

Trên thế giới này, người hồng hót luôn nhiều hơn người thật sự quan tâm bạn.

Mai Lạc mở tấm thiệp bên trong dưới sự chăm chú của mọi người, trên thiệp là dòng chữ "nước soi nghiêng bóng mai gầy, dưới trăng hương nhẹ thoảng bay trong chiều" viết bằng chữ in.

Hai câu này trích trong bài thơ "Cây mai nhỏ vườn núi của Lâm Hoà Tĩnh, là câu mai Lạc thích nhất trong bài thơ.

Mai Lạc đoán là Cố Từ Thanh tặng, trên mặt thủy tinh trong suốt, phản chiếu gương mặt đỏ ửng của cô.

San San thấy bộ dáng cô cũng đoán được vài phần, vì vậy nói với các đồng nghiệp xung quanh: "Ông xã nhà người ta tặng hoa, các cậu đừng gato, mau về làm việc." Các đồng nghiệp đều biết mai Lạc cười chui, nhưng không biết vì sao chồng cô lại thần bí như vậy.

Mọi người mỉm cười tán đi, Lynda lại đứng một bên dùng ánh mắt hâm một nhìn chăm chăm bó hoa hồng, hai mắt phóng điện: "Lạc Lạc, hôm nào, cậu nhất định phải giới thiệu chồng cậu với bọn mình. Ông xã tốt như vậy, thật sự là hiếm gặp trên đời, có người tặng mình bó hoa như vậy, mình có chết cũng đáng..."

Lynda còn muốn nói gì đó lại bị San San lôi đi, San San chớp mắt với mai Lạc, như muốn nói: "Cô gái hạnh phúc."

Mai Lạc cười, ngọt ngào trong lòng.

Chuông điện thoại vang lên, Mai Lạc không nhìn đã nhận: "Từ Thanh, cảm ơn anh, em rất thích hoa."

Đối phương im lặng một hồi, sau đó chậm rãi mở miệng, "Lạc Lạc, hoa là anh tặng, em thích là tốt rồi." Là giọng của Trịnh Vũ Hạo, giọng nói của anh rất bình tĩnh, giống như không hề bị ảnh hưởng vì câu nói vừa rồi của Mai Lạc.

Mặt Mai Lạc như bị phỏng, xấu hổ không biết nói gì, nhưng vẫn kiên trì giải thích. "Xin lỗi, học trưởng. Em..."

"Bây giờ em rảnh không, anh đang ở dưới công ty em." Giọng điệu của Trịnh Vũ Hạo như gió thoảng mây trôi, lại tạo nên sóng lớn trong lòng Mai Lạc, người ngu cũng biết ý nghĩa của hoa hồng.

"Anh chờ một lát, em xuống ngay." Im lặng một lúc, Mai Lạc trả lời. Cảm lấy bản vẽ da photo xong, một tay cầm hoa, tâm tình Mai Lạc như vừa rơi khỏi đám mây.

Đặt bản vẽ lên bàn, Lạc Lạc đến bên bàn làm việc của Lynda, "Lynda, hoa cho cậu, cậu xử lý đi."

Nói xong mai Lạc nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của các cô, để lại Lynda và San San nhìn nhau, khó nhiều nhìn bóng lưng Mai Lạc.

~~~~~

Mai Lạc xuống lầu, nhanh chóng nhìn thấy Trịnh Vũ Hạo, anh yên lặng đứng bên xe Audi, áo sơ mi trắng, cà vạt đỏ thẫm, áo ngoài màu đen, lại che chiếc ô đen, luôn lịch sự, đôi mắt đen trầm tĩnh nhìn cô, ánh mắt mang theo ý cười.

Mai Lạc vì xuống quá vội, quên ấy ô, nên chạy nhanh đến bên anh, nở nụ cười, vì hoa hồng khi nãy, vẫn thấy có chút xấu hổ, "Học trưởng, anh tìm em có gì không?"

Trịnh Vũ Hạo chỉ dịu dàng kéo cô vào trong ô của mình, Mai Lạc cố tình lùi về sau một bước, giữ khoảng cách.

"Lạc Lạc, em đang giận anh, đúng không?" Trịnh Vũ Hạo thu hết hành động và vẻ mặt của cô vào trong mắt. Nghĩ có lẽ do mình quá đường đột hoặc chuyện vũ hội lần trước nên cô mới tức giận. Nhưng mà đường đột, là vì đã quyết, quyết phải triển khai hành động.

Lạc Lạc lắc đầu, cô không có tư cách giận anh, cô xem anh như ân nhân.

"Lên xe đi, chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện." Trịnh Vũ Hạo nhìn quần áo và tóc dính mưa của cô, mở miệng.

"Em còn phải làm việc, chưa xin phép." Mai Lạc dứt tay vào túi áo khoác màu vàng nhạt, nhưng nắm lại thật chặt. Trong lòng căng thẳng khó hiểu.

"Em không lên xe, chính là đang giận anh." Giọng nói của Trịnh Vũ Hạo có chút lạnh lùng, cuối cùng cũng khiến Mai Lạc gạt đầu.

Mưa mùa thu càng lớn, như muốn rửa trôi chuyện cũ, lại như che giấu bí mật bị thời gian vùi lấp.

Sở dĩ mọi người thích mưa, là vì kí ức ngày mưa có người mình từng yêu sâu đậm.

Từng giọt mưa đập xuống cửa kính xe, như rơi vào trong lòng Mai Lạc, nhảy nhót trong lòng cô.

Cô vẫn nhớ, khi đó vì lời hứa ở đại học G với Cố Từ Thanh, cô thường hăng hái chiến đấu ở thư viện. Bình thường không học thì sẽ ôn tập ở thư viện. Lúc trước cô là người hăng hái không quá ba giây, nhưng sau khi gặp anh, cô mong hơi ấm vĩnh hằng, cô mong sánh cùng trời đất.

Cửa thư viện cấp ba, cô ngơ ngác nhìn mưa rơi tầm tã gần như tuyệt vọng, nhưng bóng dáng cao lớn khoẻ mạnh nhanh nhẹn xuất hiện cách đó không xa, Cố Từ Thanh như trùng hợp đi qua, như vô tình nhìn thấy cô, sau đó giọng nói dễ nghe vang lên, "Này, ô của tôi đủ lớn."

Mai Lạc hiểu ý anh, vui vẻ, nhanh chóng trốn xuống dưới ô của anh.

Có người nói đẹp nhất không phải mưa, mà là cùng anh trú mưa dưới mái hiên. Nhưng giây phút đó cô cảm thấy chuyện tuyệt vời nhất trên đời chính là có người có thể cùng bạn đi chung một chiếc ô trong mưa gió, gần bó gối sát bên nhau, thông thả bước về phía trước.

Vô số ngày mưa sau này họ đã cùng nhau đi qua như vậy, nên khi ở London, mỗi ngày mưa rơi lòng cô sẽ quặn thắt, đau đến không có cách nào hít thở, trách sao mưa London cứ rơi mãi không ngừng, mỗi lúc như vậy cô sẽ đi lên xe buýt, lười biếng dựa vào ghế, tựa đầu lên cửa kính, theo sự xóc nảy của xe, đập vào trán, nhưng không hề cảm thấy đau đớn, hai tay nắm chặt, khẽ cau mày, thầm nhớ đến người kia. Trong đầu hiện lên từng hình ảnh, như những thước phim đen trắng, sau đó cứ bước đi một mình, nhưng bây giờ cô đã trở lại.

"Đến rồi." Theo giọng nói của Trịnh Vũ Hạo, Mai Lạc thu lại suy nghĩ đang dạo chơi. Thật ra Trịnh Vũ Hạo đã quen với vẻ mặt thờ thẩn của cô gái bên cạnh, trước giờ khi ở cạnh anh, cô cũng hay mơ màng như vậy.

Cần gạt nước gạt đi nước mưa trên kính chắn gió, hiện ra trước mắt là ngôi trường quen thuộc. Mai Lạc giật mình nhận ra đây là trường tiểu học của mình. Đây rõ ràng là trường tiểu học cũ ở thành phố Z, hơn nữa còn là ngôi trường trăm tuổi ở thành phố Z, ngôi trường trước mặt chỉ mới xây không lâu, không hoang mang nhìn Trịnh Vũ Hạo, "Học trường, đây là?"

Bạn đang đọc truyện *Mưa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Đứa con của miền sông nước

Đêm qua mới nằm mơ, mơ thấy nhiều bạn yêu dấu nói thích bộ tiểu thuyết này, tôi cũng rất vui rất vui. Sau đó cô đơn tỉnh lại, giật mình nhận ra chỉ là một giấc mơ. Thật ra gần đây có rất nhiều cảm hứng, trong đầu lại bắt đầu có ý tưởng cho một bộ truyện mới rồi.

Cửa kính xe bên cạnh đã sớm bị sương mù bao phủ, trong mắt Mai Lạc toàn bộ là trường học quen thuộc mà xa lạ cách đó không xa.

"Đây là trường học được xây mô phỏng theo tiểu học Z." Trịnh Vũ Hạo tự nhiên mở miệng, tập đoàn nhà họ Trịnh là con rồng lớn trong giới bất động sản, muốn xây một trường tiểu học bất kì cũng không phải chuyện khó khăn gì, nhưng sao lại là tiểu học Z, Mai Lạc hơi khó hiểu.

"Anh cũng từng học tại tiểu học Z." Trịnh Vũ Hạo lại giải thích không nhanh không chậm, trong đôi mắt bình tĩnh như có chút ánh sáng.

Mai Lạc tròn tròn mắt, nhưng cũng không nói gì, cô biết hôm nay Trịnh Vũ Hạo đưa cô đến đây, nhất định là muốn nói gì đó.

"Anh và Vũ Yên là anh em cùng cha khác mẹ, khi còn nhỏ anh và mẹ sống nương tựa lẫn nhau, ở thành phố Z, tuy không hề giàu sang sung túc, nhưng sống rất thanh thản. Nhưng từ khi còn nhỏ anh đã bị cười nhạo là không có ba. Năm lớp ba có lần một nhóm con trai vây quanh anh, chỉ vào người anh nói anh là đứa trẻ không cha, là con hoang. Thật ra anh cũng đã quen với những lời châm chọc như vậy rồi." Trịnh Vũ Hạo nói những lời này không mang theo chút tình cảm nào, giống như đây là chuyện của người khác, anh chỉ kể lại thay thôi.

Trong xe rất yên tĩnh, chỉ còn tiếng mưa đập lên cửa kính. Mai Lạc nhìn chằm chằm ngôi trường kia, không chớp mắt, như đang chú ý quan sát về mặt anh, lại chỉ thấy anh lặng yên không gợn sóng.

Trịnh Vũ Hạo châm một điếu thuốc, mùi thuốc lá bạc hà nhanh chóng lan ra khắp xe, anh tiếp tục nhớ lại, "Nhưng bỗng một bé gái nhỏ xinh xuất hiện,

tóc thắt bím hai chùm, ánh mắt trong trẻo, cô ấy tỏ ra rất anh dũng, nói với mấy đứa con trai hư hỏng kia, nếu sau này các cậu còn đi cười nhạo người khác, tôi sẽ méc thầy cô giáo của các cậu, sau đó nói cho hiệu trưởng. Tôi sẽ nói cho tất cả bạn học trong trường các cậu là học sinh không ngoan. Cô ấy thật sự rất mạnh mẽ, nhưng giờ phút ấy trong mắt anh cô ấy thật vĩ đại. Nhóm con trai ấy vì cô ấy lấy thầy cô giáo và cha mẹ ra dọa, cuối cùng vẫn hậm hực bỏ đi, bé gái kia mỉm cười với anh, thật sự ảm áp, như có thể xua tan mọi giá lạnh vậy. Cô ấy nói cô ấy tên là Mai Lạc, sau này có thể tìm cô ấy cùng đi chơi. Nói xong cô ấy nhảy chân sáo rồi đi, còn không thèm hỏi tên anh. Nhưng sau đó không lâu, mẹ anh qua đời, anh đến thành phố S. Từ đó không gặp lại cô ấy nữa, khi gặp lại đã là ở London xa xôi ngàn dặm, anh không thể tin được cô ấy lại xuất hiện trong thế giới của anh một lần nữa."

Phần lớn chuyện Trịnh Vũ Hạo nói đều là thật, lớp ba anh đã chuyển từ thành phố Z đến thành phố S học hết tiểu học và cấp hai, quen biết nhóm người Cổ Tử Thanh, Sở Trung Thiên và Chu Mộ Hải, quan hệ cũng không tồi, nhưng anh vẫn chưa quên cô bé nhỏ kia, đôi mắt trong suốt, nụ cười rạng rỡ đã xuất hiện trong giấc mơ của anh vô số lần ấy. Nhưng lúc ấy anh chưa đủ sức để tự mình tìm kiếm cô. Khi anh học cấp ba, ba quyết định cho anh ra nước ngoài du học, anh cũng vui vẻ chấp nhận, dù sao như vậy cũng có nghĩa là anh sẽ được tự do. Nhưng mỗi lần về nước đều có thể nghe về chuyện của Cổ Tử Thanh và Mai Lạc qua miệng Sở Trung Thiên, Trịnh Vũ Yên đã vô số lần oán giận Mai Lạc này, khiến Trịnh Vũ Hạo cảm thấy hứng thú, anh đi điều tra xem Mai Lạc này có phải cô bé kia không, sau đó anh biết tất cả về cô, kể cả thân thế bối cảnh của cô. Nhưng mọi chuyện đều đang nhắc nhở anh, cô đang sống rất hạnh phúc. Thật ra anh đã từng đứng ngắm nhìn cô từ xa rất nhiều lần, anh thấy cô cười tươi như hoa khi đứng bên Cổ Tử Thanh, nên chưa từng tiến lên bắt chuyện với cô. Thậm chí anh cũng không biết phải dùng thân phận gì để bắt chuyện. Chỉ là bạn của Cổ Tử Thanh thôi ư? Anh không thích dùng thân phận này xuất hiện trong thế giới của cô.

Cho nên không phải anh tình cờ gặp cô ở London, mà là đã sắp xếp cuộc gặp gỡ này, vẫn luôn chờ thời cơ thích hợp để xuất hiện, đến khi thấy Mai Lạc hoảng sợ đẩy người khách say rượu quấy rối ấy ra, anh biết thời cơ của anh đã đến rồi.

Nếu anh đã quyết định muốn xuất hiện trong cuộc sống của cô, sẽ không chỉ làm khách qua đường, vậy nên năm năm nay anh cẩn thận che chở cô, tuy ba năm trước về nước, nhưng anh không muốn về, chỉ muốn vĩnh viễn giấu cô ở London, vĩnh viễn giấu cô bên cạnh mình, nhưng dường như cô không hề cảm nhận được tình yêu của anh, chỉ một lòng với Cổ Tử Thanh của mình, nhưng anh bằng lòng cho cô thời gian.

Kỉ ức của Mai Lạc cũng bị đánh thức vào lúc này, khi đó cô vẫn còn là một Lạc Lạc không sợ trời không sợ đất, thích "Thủy thủ mặt trăng", cho rằng mình cũng có thể cứu trái đất như Băng Nguyệt, cô rất thích bênh vực kẻ yếu, chỉ thiếu kêu lên "nhân danh ánh trăng ta phải tiêu diệt các ngươi" hay đại loại thế mà thôi. Hôm đó cô tan học, đi qua con hẻm nhỏ kia, thấy một đám con trai đang vây quanh bắt nạt một cậu bé, nên giận dữ xuất hiện giải vây, thật ra cô cũng không còn nhớ rõ bộ dáng của cậu bé ấy, chỉ nhớ anh rất thanh tú cũng rất an tĩnh, từ đầu tới cuối không nói câu nào, chỉ ngơ ngác nhìn mình.

Lúc này trong đầu cô trăm mối ngổn ngang, không rõ đạo, chẳng rõ lý. Nhưng sự kính sợ trong lòng thực sự tồn tại.

Thật lâu sau, cô mới mỉm cười ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đang nhìn mình dịu dàng kia, "Học trưởng, thì ra bao năm nay anh giúp đỡ em là để cảm ơn vì đã cứu anh năm đó? Em còn định nói chúng ta xa quê nơi xứ người, chỉ là bèo nước gặp nhau, thì ra là thế. Đây là có lòng tốt sẽ được báo đáp. Đúng không?" Mai Lạc nói không đầu không đuôi, nhưng cô nói nhẹ nhàng như trút được gánh nặng vậy, hoàn toàn quên chuyện hoa hồng, cô luôn mơ mơ màng màng như vậy, khi nhớ lại chuyện gì đó, sẽ quên ngay một chuyện khác, như cát trong tay dần trôi mất, nhưng chuyện của Cổ Tử Thanh như khắc sâu vào lòng cô, cô không thể quên dù chỉ một chuyện nhỏ.

Trịnh Vũ Hạo trong mắt hiện lên chút do dự, vẫn gật đầu. "Lạc Lạc, anh muốn nói em biết, em không không hề nợ anh." Nói xong anh cầm một tập hồ sơ lên "Đây là mười vạn Từ Thanh trả thay em, mong em giúp anh trả lại cho Từ Thanh. Em không muốn nợ anh nhưng lại chấp nhận nợ cậu ta sao?" Anh nói rất thành khẩn, như khiến người ta hết cách từ chối.

Mai Lạc liên tục xua tay, nói: "Tiền này em không thể nhận lại, tiền của Từ Thanh em cũng không cần trả lại."

Lúc này Trịnh Vũ Hạo mới chú ý đến chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón áp út của Mai Lạc. Nhất thời kích động nắm chặt tay cô trong tay mình, đôi mắt sắc đen như mực nhìn chằm chằm chiếc nhẫn, sắc mặt rất khó coi.

Tay Mai Lạc bị anh nắm đau, bất giác kêu "đau".

Lúc này Trịnh Vũ Hạo mới kịp phản ứng, nới lỏng tay, nhưng không có ý buông tay, Mai Lạc muốn rút tay về nhưng lần nào cũng bị Trịnh Vũ Hạo nắm chặt lấy.

"Các em kết hôn rồi sao? Cậu ta ép em phải không?" Trịnh Vũ Hạo nhíu mày, trong giọng nói có thể cảm nhận rõ sự không dám tin và tức giận, sao có thể nhanh như vậy.

Mai Lạc thấy anh bất ngờ, cười nói với anh: "Không, Từ Thanh không ép em, em đã muốn trở thành cô dâu của anh ấy từ rất lâu rồi, bây giờ chỉ là ước mơ thành sự thật thôi." Nói đến Cổ Tử Thanh, đôi mắt, khoé môi, thậm chí ngay cả lời nói cũng mang theo hương vị hạnh phúc.

Điều này khiến sắc mặt Trịnh Vũ Hạo càng khó coi hơn, trận này, anh chưa đánh, mà đã thua, hơn nữa còn thua rất thảm hại. Là anh xem thường tình cảm trước đây của Mai Lạc và Cổ Tử Thanh, cũng đánh giá quá cao tác dụng của năm năm qua.

Không, anh tuyệt đối không cho phép mình thất bại như vậy. "Lạc Lạc, thật ra anh..." Khi anh muốn nói ra ba chữ kia lại bị Mai Lạc ngắt lời."

"Học trưởng, em thật sự rất cảm kích anh, trước đây em luôn nghĩ vì sao anh lại tốt với em như vậy, chúng ta thật sự chỉ là bèo nước gặp nhau, nhưng hôm nay nghe anh nói em đã hiểu hết rồi, anh là có ân phải báo, nhưng anh đã giúp em nhiều hơn em giúp anh rất nhiều." Mai Lạc từ tốn nói, sắc mặt Trịnh Vũ Hạo lại âm trầm khó nói nên lời, anh biết Mai Lạc thật sự không nhận ra tình cảm anh dành cho cô, có lẽ nếu cô nhận ra cũng sẽ không muốn đổi mặt. Nhưng lúc này chuông điện thoại của Mai Lạc đúng lúc vang lên.

Chương 29: Đưa trẻ tội nghiệp

Edit: Thổ Lạt (Cò Chymte)

Người gọi đến là tổng biên tập, giọng nói của cô không dịu dàng như bình thường mà mang theo chút tức giận và lo lắng "Lạc Lạc, đang giờ làm em đi đâu vậy? Mau đến bệnh viện Nhân Hoà, bọn Lão Bạch đã qua đó rồi, em đi xem có giúp được gì không, Trần Văn Thi tự sát đang cấp cứu ở bệnh viện."

"Học trưởng, phiền anh đưa em đến bệnh viện Nhân Hoà." Giọng nói của cô có chút run rẩy, sắc mặt trắng bệch, khiến Trịnh Vũ Hạo bên cạnh đang buồn bực vì lời bày tỏ bị cắt ngang rất lo lắng. "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Văn Thi tự sát." Mai Lạc thất thần nhả ra bốn chữ này, cô không thể tin, lần trước rõ ràng còn nói cảm ơn cô đã khiến mình tiếp tục tin vào tình yêu, sao cô ấy có thể tự sát cơ chứ, sao có thể?

Trịnh Vũ Hạo cũng biết Trần Văn Thi, nghe nói cô gái nhỏ này vẫn hay quán lấy Trung Thiên, không chịu buông tay, sao dùng một cái lại tự sát.

Trịnh Vũ Hạo lái xe thần tốc đến bệnh viện Nhân Hoà, cửa bệnh viện đầy phóng viên. Trịnh Vũ Hạo lái xe vào, chỉ bằng thân phận Trịnh Thiệu, có thể đi đường mà người khác không thể đi.

Mai Lạc đứng trước cửa phòng bệnh của Trần Văn Thi, thấy Trần Văn Thi xanh xao, cổ tay trái băng bó bằng băng gạc dày, đến nay vẫn đang trong trạng thái hôn mê phía sau cửa kính, nước mắt lưng tròng.

Bác sĩ đứng bên cạnh nói với Trịnh Vũ Hạo, "Mất không ít máu, may mà phát hiện kịp thời, đợi cô ấy tỉnh lại ise4 không có gì đáng ngại nữa.

Người đại diện và trợ lý của Trần Văn Thi đều túc trực trong phòng bệnh, Mai Lạc nhìn Trần Văn Thi cảm thấy tất cả đều quá đột ngột, Trịnh Vũ Hạo trao đổi với bác sĩ xong đến bên Mai Lạc, nhìn Mai Lạc khóc như đứa trẻ mất mát, khẽ ôm cô vào lòng. "Cô ấy sẽ không sao đâu, đừng lo."

Cảnh vậy, đúng lúc lọt vào mắt Cố Từ Thanh và Sở Trung Thiên nghe tin chạy đến.

Cố Từ Thanh mặt không đổi sắc bước nhanh đến bên cạnh bọn họ, dùng lực kéo tay Mai Lạc, đẩy Trịnh Vũ Hạo ra, lúc này Mai Lạc mới kịp phản ứng, nhận ra mình vừa ôm ai. Khẽ gọi "Từ Thanh." Yếu ớt, không có lực.

Trịnh Vũ Hạo sửa sang quần áo, đứng đối diện với Cố Từ Thanh, không ai nói gì, nhưng tức giận và khiêu khích hiện rõ nơi đáy mắt của hai người, tình hình chiến tranh dường như rất căng thẳng.

Lúc này Sở Trung Thiên liếc nhìn Trần Văn Thi bên trong, trong mắt rõ ràng có hiện lên chút lo âu, nhưng lại lập tức nói như gió thoảng mây trôi, "Nếu cô ấy đã không sao, vậy tôi đi trước đây." Khi họ tới đã hỏi bác sĩ, nói là mất khá nhiều máu, được cứu kịp thời, đã không còn nguy hiểm đến tính mạng.

"Trung Thiên, anh biết vì sao cô ấy tự sát, đúng không?" Mai Lạc Nhìn Sở Trung Thiên muốn bỏ đi, không để ý đến Cố Từ Thanh và Trịnh Vũ Hạo đang giương cung bạt kiếm.

"Anh nghĩ anh không cần biết, anh qua thăm cũng xem như đã hết lòng quan tâm rồi." Sở Trung Thiên nhún mày, giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng.

"Anh thật quá đáng, sao anh có thể tuyệt tình như vậy?" Mai Lạc như hét toáng lên, cô ấy yêu anh như vậy, lúc này cô cảm thấy Văn Thi rất đáng thương, đáng thương vô cùng, yêu một người như thế, thậm chí bằng lòng vì anh mà tìm đến cái chết, nhưng người kia lại coi tính mạng của cô như cỏ rác, thật đáng buồn biết bao.

Sở Trung Thiên nhún vai, cười lạnh, "Mai Lạc, vậy nếu Vũ Yên tự sát vì Từ Thanh, có phải em sẽ tốt bụng nhường Từ Thanh cho cô ta không?"

Mai Lạc lão đảo, ngã vào lòng Cố Từ Thanh, lúc này Cố Từ Thanh trầm mặt: "Trung Thiên, cậu có biết mình đang nói gì không?"

"Trung Thiên, tôi không cho phép cậu nói Vũ Yên như vậy." Trịnh Vũ Hạo cũng hơi tức giận.

Đây quả thật không giống những lời Sở Trung Thiên luôn khéo ăn nói sẽ thốt ra, nhưng ai biết được nỗi đau của anh, ai hiểu được nỗi khổ của anh.

Anh không nói tiếng nào, đi thẳng. Lúc này anh vốn không còn lý trí, không còn tỉnh táo nữa.

Hôm đó sau khi Mai Lạc nói chuyện với Trần Văn Thi, Trần Văn Thi liền gọi cho anh hẹn gặp mặt.

Rõ ràng đã khiến cô hết hi vọng, rõ ràng đã bảo cô rời đi, nhưng cô lại nói gặp lại Lạc Lạc là lập tức lấy lại niềm tin vào tình yêu, nên cô muốn tiếp tục

kiên trì, thật sự quá ngốc. Bọn họ dầy dụa chưa đủ lâu sao, tám năm, kháng chiến cũng kết thúc rồi, cô lại vẫn không chịu hết hi vọng. Nhưng kẻ ngốc kia chưa bao giờ biết giữa họ mãi mãi không thể nào.

"Từ Thanh, em sai rồi, không nên nói linh tinh với Trung Thiên." Lúc này Mai Lạc như đứa trẻ yếu ớt, cô không biết phải làm sao. Sở Trung Thiên nói rất đúng, cô không có tư cách nói anh như vậy. Tình yêu, trước giờ luôn không công bằng, không phải trả giá, sẽ có báo ứng. Trong thế giới tình yêu, tất cả do chính bạn lựa chọn, lẽ loi cũng vậy, có đôi có cặp cũng thế, đều được quyết định ở chỗ bạn có bằng lòng tiếp tục hay không.

Cố Từ Thanh ôm cô, khẽ vỗ lưng cô, nhưng không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn Trịnh Vũ Hạo. Đương nhiên, Trịnh Vũ Hạo cũng nhìn anh như hổ đói rình mồi.

Sau một loạt tiếng giày cao gót dồn dập, Trịnh Vũ Yên và Chu Mộ Hải nối đuôi nhau xuất hiện trước mặt họ, Trịnh Vũ Yên đã trang điểm kỹ càng, son phấn tỉ mỉ, mặc một bộ váy màu xanh lam, tôn lên dáng người xinh đẹp của cô ta, thật ra cô ta nghe tin Trần Văn Thi tự sát, đoán rằng Cố Từ Thanh và Sở Trung Thiên sẽ đến xem tình hình, mới vội vàng chạy đến, mấy ngày nay cô ta đã không gặp Cố Từ Thanh. Không ngờ vừa đến đã thấy Mai Lạc đang khóc như hoa lê dầm mưa trong lòng Cố Từ Thanh, Trịnh Vũ Yên nổi giận. Nhưng kiêng dè anh trai còn ở đây, cô ta cũng không thể phát hỏa, chỉ kêu "Từ Thanh".

Cố Từ Thanh không thèm liếc nhìn cô ta lấy một cái, nên Trịnh Vũ Yên phần uất nhìn chằm chằm Mai Lạc trong lòng Cố Từ Thanh.

Chu Mộ Hải vốn định đến xem tình hình của cô ca sĩ luôn cuốn lấy anh Thiên, lại thấy Sở Trung Thiên tỏ vẻ bình thản, tuy không hỏi, nhưng biết lòng anh đang đau khổ. Sau đó Trịnh Vũ Yên vội đuôi theo anh đến phòng bệnh, xuất hiện trước quan hệ tam giác của ba người kia. Chu Mộ Hải nhìn cảnh trước mặt cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra. "Anh Hạo, anh Thanh, các anh đều ở đây à?" Chu Mộ Hải lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng.

"Ừ." Cố Từ Thanh và Trịnh Vũ Hạo đều trả lời ngắn gọn.

Lúc này Mai Lạc nhận ra hai người nữa đến, lau khoé mắt và nước mắt trên mặt. Chậm rãi ngẩng đầu nhìn Trần Văn Thi đang hờn mê bất tỉnh, tuy biết cô không sao, nhưng trong lòng vẫn bồn chồn khó dứt. Vết thương trên cơ thể có thể từ từ bình phục, nhưng còn vết thương lòng? Phải bao lâu mới có thể khép miệng, một ngày, một tháng, một mùa, một năm, mười năm hay cả đời. Sau đó nhìn vào mắt Cố Từ Thanh, hiểu ý anh muốn hỏi có muốn rời đi không, cô khẽ gật đầu."

Cố Từ Thanh ôm người trong lòng, định rời đi, khi đi qua Trịnh Vũ Hạo, anh dừng bước, "Vũ Hạo, bây giờ Lạc Lạc là vợ tôi."

Cố Từ Thanh tuyên bố kiên định như vậy, ba người bên cạnh đều chấn động.

Tuy vừa rồi Trịnh Vũ Hạo đã biết tất cả từ miệng Mai Lạc, nhưng nói ra từ miệng Cố Từ Thanh lại là một chuyện khác.

Còn Chu Mộ Hải thì kinh ngạc, Cố Từ Thanh luôn đề mắt cao hơn đầu thật sự đã lấy cô gái Mai Lạc không có chút hấp dẫn nào, anh bắt gặp ánh mắt cô gái này từ đầu đến chân thật nhiều lần, thật sự kém xa các bảo bối của anh. Nhưng lại khiến Cố Từ Thanh và Trịnh Vũ Hạo cùng mê muội, thực sự khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Kinh ngạc nhất đương nhiên chính là Trịnh Vũ Yên, cô nhìn nhẩn trên tay hai người, cảm xúc vốn đang khác chế cuối cùng cũng bùng nổ. "Từ Thanh, sao anh có thể lấy con tiện nhân này, cô ta là con gái quan tham, sao cô ta có thể xứng với anh?"

Mai Lạc nghe được con gái quan tham, cơ thể bất giác run lên, nhưng vẫn kiêu ngạo ngẩng đầu, đối mặt với Trịnh Vũ Yên.

"Chuyện này không cần cô nhắc, tự quản mình cho tốt đi." Cố Từ Thanh nhàu mày, lạnh lùng nói "Các người ai cũng sẽ phải trả giá đắt cho những gì mình đã làm." Khi nói câu này, Cố Từ Thanh nhìn thoáng qua Trịnh Vũ Hạo đầy ý tứ.

Sau đó ôm Mai Lạc đi khỏi, mặt Mai Lạc trắng bệch, như cánh bướm cuối thu, mất đi sức sống. Cố Từ Thanh cười cô vẻ hoa mai như cánh bướm, sau đó anh nói cô quá ngốc, bản thân họ Mai mà vẽ hoa mai cũng không ra hồn, không phải một chú bướm ngốc nghếch sao.

Chu Mộ Hải biết Cố Từ Thanh và Trịnh Vũ Hạo đã bắt đầu đối đầu, nhưng quan hệ giữa bốn người họ xưa nay vẫn rất tốt, Mai Lạc vừa đến, bốn người họ không còn hoà thuận như trước, tâm tình Sở Trung Thiên cũng không tốt. Anh không muốn làm lớn chuyện vì phụ nữ, nên suy nghĩ đối sách, có thể khiến anh em hoà hợp. Dù sao thì anh anh là anh em, phụ nữ là phụ nữ.

Mà Trịnh Vũ Yên vì vừa bị Cố Từ Thanh quát lớn mà đau lòng không ngớt, đang ghé vào lòng Trịnh Vũ Hạo khóc rống lên, không ngừng mắng Mai Lạc, không ngừng kể lể nỗi uất ức của mình. Cô ta chờ đợi bao nhiêu năm vẫn thua kẻ hạ cấp kia. Nhưng cô ta nhanh chóng có quyết định. Ngừng khóc, "Anh, em đi trước." Lau khô nước mắt, Trịnh Vũ Yên cũng nhanh chóng rời khỏi.

Lúc này trong lòng Trịnh Vũ Hạo cũng trăm mối ngón ngang, nói với Chu Mộ Hải trước mặt, "Tiểu Hải, đi uống rượu với anh."

Chu Mộ Hải nghe vậy chấp nhận ngay, tuy bây giờ đang là ban ngày ban mặt, nhưng anh cả thất tình, lại ít khi lên tiếng, mình có thể không đi cùng sao, hơn nữa anh có thể gọi các bảo bối của anh đến an ủi anh cả, Chu Mộ Hải nghĩ vậy, cười mỉa hoặc nhẩn tin cho tất cả bảo bối, lập tức bắt kịp bước chân Trịnh Vũ Hạo, từ từ rời khỏi bệnh viện.

Mà ở trong phòng bệnh, Trần Văn Thi cuối cùng cũng nâng mi mắt nặng trĩu, mở mắt ra. Mấy chục giờ này dài đằng đẳng, như đã qua mười mấy thế kỷ, vậy mà cô lại không chết, còn có thể hít thở bầu không khí dưới cùng mái trời có anh.

Đã trải qua sống chết, giờ đây cô còn sợ gì nữa, nụ cười buồn bã nở trên khoé môi, thê lương, xinh đẹp mà lạnh lẽo.

Sống và chết, yêu và hận, buồn và vui xưa nay chỉ cách nhau một sợi chỉ mỏng.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Không kể hở

Edit: Thổ Lạt

"Tử Thanh, anh đưa em về công ty đi." Mai Lạc thất thần ngồi trên xe hoàn toàn không để ý thấy Cố Tử Thanh bên cạnh đang trầm mặt, đôi mắt sâu thăm nhìn chăm chăm con đường phía trước.

"Vì sao em lại ở bên Trịnh Vũ Hạo." Cố Tử Thanh lạnh lùng mở miệng.

"Em.. anh ấy đến công ty tìm em.. sau đó..." Mai Lạc ngẩn ra, không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào, cô căng thẳng đến khó hiểu, nhìn sang Cố Tử Thanh bên cạnh.

Cố Tử Thanh im lặng không nói chuyện, trong lòng đã sớm dòi song lớp biển, nhưng ngoài mặt vẫn không một gợn sóng. Lạc Lạc ngốc này, sao vẫn dây dưa không rõ với Trịnh Vũ Hạo. Thấy Tử Thanh không nói gì, Mai Lạc nghĩ anh giận, vội giải thích: "Tử Thanh, anh đừng giận, em và học trường không có chuyện gì đâu, thật đấy..."

Thấy hình hài nhỏ bé trước mặt bối rối giải thích, Cố Tử Thanh lắc lắc đầu, cuối cùng vẫn nở nụ cười: "Anh không giận." Anh đã sớm tự dặn lòng không biết bao nhiêu lần, vĩnh viễn không được nổi giận trước mặt lạc lạc như trước đây nữa, bởi vì cô đã chịu quá nhiều đau khổ, bây giờ cô trở nên yếu ớt và nhạy cảm như thế, sao anh có thể giận cô nữa.

Nhìn nụ cười của anh, Mai Lạc mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng hai người lại im lặng, vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ đến chuyện của Trần Vân Thi, chuyện này đã kích cô rất lớn.

Thế giới này có tình yêu mãnh liệt như vậy, có thể vì người mình yêu tìm đến cái chết.

Thật ra dừng khí lớn nhất khi yêu một người, không phải vì người ấy đi tìm cái chết, mà là vì người ấy kiên cường sống tiếp. Bởi vì đơn độc bước trên nhân gian này, chính là chuyện cô đơn nhất, nên lúc này em thật sự mong rằng chúng ta có thể cùng cố gắng đi tiếp, bước chậm trên đường đời.

Khi về đến toà soạn Mai Lạc báo cáo tình hình của Trần Vân Thi, nhưng không nói chữ nào về nguyên nhân tự sát, tuy đoán được có liên quan đến Sở Trung Thiên, nhưng thật ra cô cũng không rõ chân tướng, đây là sự thật.

Tổng biên tập vì cô mang lại tin tình báo hữu ích, cũng không truy cứu chuyện cô lơ là trong giờ làm việc, khi Mai Lạc uể oải về đến chỗ ngồi, San San và Kynda cùng thân thiết ủa tới.

"Lạc Lạc, cậu không sao chứ?" San San nhìn mặt cô có hơi tái nhợt, lo lắng.

Mai Lạc gượng cười, vô lực nói, "Không sao, mình chỉ cần yên tĩnh một chút thôi." Những chuyện xảy ra ngày hôm nay thật quá đường đột, thật sự khiến cả cơ thể và tinh thần của Mai Lạc mệt mỏi, trong điều như có ngàn vạn sợi tơ rối bời, không thể gỡ, không thể nói rõ ra. Cảm giác như vậy quá đau khổ, cô cần điều chỉnh lại nỗi lòng bề bộn không yên của mình.

Lynda và San San nhìn nhau, bất đắc dĩ quay lại chỗ ngồi của mình, để cô yên tĩnh một mình.

Mai Lạc tựa đầu vào ghế, lấy lại bình tĩnh, nghỉ ngơi một lát, cuối cùng vẫn đứng dậy làm việc.

Mà lúc này, Sở Trung Thiên đang suy sụp ngồi trong góc văn phòng, không tài nào yên lòng, nghĩ đến chuyện cô gái gốc cứ bám lấy anh lại dám tự sát, sao anh có thể bình tĩnh quay về làm việc chứ. Anh day trán, chậm rãi cầm lấy cả phê trên bàn, nhấp một ngụm. Sumatra Mandailing, thật sự đáng không gì sánh bằng.

Cố Tử Thanh gõ cửa, đi thẳng đến bên bàn làm việc, tao nhã ngồi xuống.

"Nói rõ ràng rồi?" Cố Tử Thanh nhíu mày hỏi, nhưng thật ra cũng không chắc chắn, Trần Vân Thi tự sát, ngoài chuyện kia, không còn nguyên nhân nào khác.

Sở Trung Thiên và Cố Tử Thanh nhìn nhau, gật đầu không biết làm sao. Anh thật sự sắp điên rồi.

"Thật ra có thể giám định để chắc chắn, lỡ như không phải thì sao?" Cố Tử Thanh đề nghị, làm bạn thân ít ỏi, anh không mong Sở Trung Thiên khổ sở như vậy.

Sở Trung Thiên cười lạnh, "Nhất định phải làm ư?" Nhưng trong lòng lại chua xót vô cùng.

"Có, bởi vì cậu yêu cô ấy." Cố Tử Thanh nói rất kiên định.

Ánh mắt hai người giao nhau, Cố Tử Thanh rất bình tĩnh tuyên bố sự thật này, còn Sở Trung Thiên thì trắng bệch. Cố Tử Thanh đã nói ra bí mật bị chôn vùi trong lòng anh từ rất lâu rồi. Một bí mật không thể nói.

Khi mọi người có bí mật, sẽ dùng những vỏ bọc xinh đẹp gói kĩ lại, lại không biết cho dù có đóng gói đẹp đến đâu cuối cùng cũng sẽ bị phát hiện. Vậy thì, sau đó phải làm sao? Sau đó phải làm thế nào đây?"

Buổi chiều xin về sớm, Mai Lạc một mình đến bệnh viện thăm Trần Văn Thi, phóng viên vẫn vây quanh bệnh viện tìm kiếm tin tức, hi vọng có thể nắm được thông tin nào đó, Mai Lạc vốn lo lắng đường đặc biệt đã bị ngăn lại, nên trong lòng có chút bồn chồn, khi đi cũng bất giác rón rén, như bước trên băng mỏng. Nhưng dọc đường không trở ngại, nằm ngoài dự đoán của cô. Thật ra Mai Lạc không biết Cố Tử Thanh đã sớm biết cô sẽ đến thăm Trần Văn Thi, đã giúp cô chuẩn bị xong tất cả.

Đẩy cửa phòng bệnh màu trắng, đã thấy trợ lý của Trần Văn Thi đứng bên cạnh chăm sóc cô, thấy cô đến, trợ lý của cô rất biết điều nói: "Chị Mai Lạc, Cindy đã tỉnh, các chị cứ nói chuyện, em đi gặp bác sĩ hỏi tình hình một chút."

Mai Lạc mỉm cười gật đầu, nhìn bóng lưng cô ra khỏi căn phòng.

Trần Văn Thi đã tỉnh, nhưng cơ thể vẫn rất yếu ớt, nhìn cô yếu ớt nằm đó, trên cổ tay quấn băng trắng thật dày, lòng Mai Lạc đau nhói, ngồi xuống bên cạnh cô, khẽ gọi, "Văn Thi." Một ngày mưa mùa hạ, nhưng lúc này trời lại trong vắt, ánh mặt trời chiếu lên mặt cô, trải một vệt vàng lên chóp mũi xinh đẹp, đẹp không nói nên lời.

Trần Văn Thi cười như đứa trẻ, "Lạc Lạc, cậu nhìn xem, thiên đường và địa ngục đều không chào đón mình, đều trả mình về."

Đôi mắt sáng ngời ngấn lệ, nước mắt của Mai Lạc cũng bắt đầu rơi.

"Nói vậy, là thế giới này còn quá nhiều việc cậu phải lo lắng, cậu vẫn chưa thể đi được." Ánh mắt Mai Lạc nhìn chằm chằm cô đầy kiên định, "Văn Thi, cậu biết không? Mình cũng từng muốn chết, nhưng chết không thể giải quyết mọi chuyện. Nói cho mình biết, đã xảy ra chuyện gì, có được không?"

Trần Văn Thi thu nụ cười chua xót của cô lại, nức nở: "Lạc Lạc, làm sao bây giờ? Thi ra mình vẫn luôn yêu anh cùng mẹ khác cha của mình? Ngoại trừ chết, mình không còn cách nào để dứt bỏ tình yêu đã khắc sâu vào xương tủy này." Khi Trần Văn Thi thốt ra những lời này, gần như đau đến tê liệt tim phổi, nhưng cuối cùng cô vẫn mở lòng với Mai Lạc, Mai Lạc là một tấm gương đi trước của cô, là một trong những động lực giúp cô tiếp tục kiên trì.

Lúc này Mai Lạc cũng sững người, sao có thể như vậy, lúc này cô đã hiểu được sâu sắc nỗi tuyệt vọng và bất lực của Trần Văn Thi. Chính vì yêu sâu đậm như thế, mới tuyệt vọng đến vậy.

Nước mắt của Trần Văn Thi thấm đẫm gối, mắt vô thần nhìn chằm chằm trần nhà, sắc mặt trắng bệch. "Anh ấy nói anh ấy có thể yêu thương mình, trân trọng mình, nâng niu mình, cưng chiều mình, thích mình, nhưng tuyệt đối không thể yêu mình. Anh ấy nói anh ấy là anh trai mình, anh ấy sẽ lấy vợ, nhưng không phải mình..." Giọng nói của Trần Văn Thi ngày càng nhỏ, ngày càng lạnh. Khuôn mặt lạnh lùng, lời nói lạnh của của Sở Trung Thiên và cả trái tim lạnh giá của chính cô lúc ấy, giống như những thước phim, lần lượt hiện lên trước mặt Trần Văn Thi từng cảnh từng cảnh một.

Mai Lạc lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Trần Văn Thi, "Vậy ba mẹ cậu có biết chuyện này không?"

Trần Văn Thi lắc đầu, "Sao có thể để cho ba mẹ biết, nhất là mẹ, nếu bà biết, sẽ lên con đau tim. Chuyện này không thể để bà biết."

Mai Lạc nghĩ, nói với Trần Văn Thi: "Văn Thi, cậu có biết vì sao năm đó mình rời khỏi Tử Thanh không? Là vì mình là con gái của phạm nhân tham ô, ba mình tham ô một khoản tiền lớn để chữa bệnh cho mẹ mình, mà bây giờ mình vẫn là thân phận ấy. Anh ấy và mình là một trời một vực, khoảng cách như vậy rất mệt mỏi, mình chỉ có thể nhìn lên anh ấy, hơn nữa cần thận nghĩ lại giữa mình và anh ấy vẫn còn rất nhiều trở ngại bên ngoài, nhưng mình sẽ không vì vậy mà rời xa Tử Thanh nữa. Bởi vì mình biết đời người luôn có nhiều đau khổ như vậy, chỉ có dũng cảm đối mặt mới có thể tạo nên kì tích." Lúc này cô chỉ có thể nói với Trần Văn Thi, thật ra mỗi người đều có nỗi khổ của riêng mình, nhưng nhất định phải dũng cảm.

Trần Văn Thi nhủ vậy, cô lần hàm mộ Lạc Lạc, có thể vượt qua nỗi đau như vậy.

Mặt tường sạch không tí vết, rèm cửa màu lam nhạt bay lên, ánh mặt trời chiếu vào, trong phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện. Qua cửa kính mờ trong phòng, có thể thấy bóng người đi lại trong hành lang, tiếng bước chân trong hành lang có vẻ xa xưa mà không chân thật.

Phòng bệnh bỗng yên tĩnh lại, hai cô gái ăn ý không nói nhìn nhau. "Lạc Lạc, chúng ta có thể không dũng cảm không?" Im lặng thật lâu, Trần Văn Thi mới hỏi sâu xa, có chút ngẹn ngào, khuôn mặt xanh xao của cô giờ đây có vẻ càng thêm gầy yếu.

Tim Mai Lạc căng lên, đau lòng nhìn hình hài trước mặt, bỗng nhớ lại quãng thời gian trước đây, quãng thời gian này cũng có tác dụng động viên rất lớn trong đời Mai Lạc, cô chậm rãi kể: "Văn Thi, mình kể cho cậu nghe một câu chuyện, được không?" Giọng điệu như dỗ trẻ con, Trần Văn Thi bình tĩnh

lại, lập tức gật đầu.

Mai Lạc vén tóc rối của Trần Văn Thi, bắt đầu nhớ lại một chuyến đi, "Khi mình ở Anh từng làm việc trong một toà soạn nhỏ, thường xuyên có cơ hội đến Edinburgh công tác, khi đi trên tàu cao tốc về sẽ đi qua Edinburgh, Newcastle, Cambridge, London, dọc đường phía nam, ngoài cửa sổ nước Anh là đồng ruộng màu xanh, rất đẹp rất đẹp, nhưng đáng tiếc mình luôn là một người không có lòng ngắm phong cảnh.

Cuối cùng có một lần ngồi trên chuyến tàu về London, mình vừa lên xe đã ngủ gục. Ánh hoàng hôn nặng dần, khi gần đến Cambridge, mình mới mở mắt ngái ngủ, ngồi đối diện là một ông cụ mặt mũi hiền lành, ông dịu dàng cười hỏi, cô gái trẻ, cháu ngủ từ lúc lên tàu đến giờ, có phải rất mệt không. Lúc ấy mình bất ngờ bị câu hỏi kia cảm động, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, mình mỉm cười trả lời, đúng vậy, con rất mệt rất mệt.

Mình hiểu rõ đây là cảm giác mệt mỏi khi đơn độc lưu lạc bên ngoài, là cảm giác chán nản không thể kiểm soát.

Nhưng khi mình quay đầu, lại thấy ráng chiều cuối cùng đúng lúc biến mất khỏi tầm mắt, cảnh tượng tươi đẹp như vậy cả đời cũng khó lòng quên được. Nào ngờ trời chiều đẹp nhất, chính là gần hoàng hôn?

Thấy vẻ mặt lưu luyến phong cảnh ngoài cửa sổ của mình, cụ già đối diện lại mở miệng nói: "Phong cảnh hiện tại mất đi không quan trọng, có khi rất mệt rất mệt đi ngủ cũng không phải cách hay, cháu nên ngắm những điều tuyệt vời khác trên thế giới, sẽ thấy tinh thần phấn chấn hơn." Nghe xong những lời này mình đã gật đầu lia lịa.

Thật ra lúc đó mình chưa hiểu hết, sau này mới từ từ hiểu ra ý của cụ già. Cuộc đời như đoàn tàu cao tốc, sẽ gặp phải mưa gió và khó khăn, nhưng chúng ta không thể trốn tránh, cũng không thể lúc nào cũng luyến tiếc cảnh đẹp đã qua, chúng ta phải dũng cảm tiến lên phía trước, nhìn xem rốt cuộc sống ban cho chúng ta cái gì, nếu là bão tuyết, chúng ta phải như Gorky, lớn tiếng hét lên, để bão táp mạnh hơn, bởi vì bão táp qua đi nhất định sẽ đến gió êm sóng lặng, mưa gió qua đi mới có cầu vồng.

Thế giới này đâu đâu cũng có tiếc nuối và đau khổ, nhưng nếu không có những thứ này, làm sao chúng ta biết vui là gì, hạnh phúc là gì, làm sao chúng ta biết phải quý trọng những gì.

Bây giờ ngắm lại, quý trọng hiện tại mới là quan trọng nhất, bởi vì chỉ có sống tốt ở hiện tại, mới có thể không cô phụ quá khứ, mới có thể kiến tạo tương lai tươi đẹp.

Đôi khi dùng đi ngủ và cái chết để trốn tránh, cũng không phải cách hay để thoát khỏi bóng tối, bởi vì một khi nhắm mắt lại, chúng ta sẽ bị bóng tối bao trùm, nên chúng ta phải cố gắng đi tìm những điều tươi đẹp khác trên thế giới, đi tìm ánh mặt trời thuộc về chúng ta."

Mai Lạc tự nói xong, thật lòng ngắm nghía từng chữ một, ánh mắt trong trẻo chân thành. Cô rất ngốc, những đạ lý này cần rất lâu mới nghiệm ra được, cũng cần nhiều thời gian đi thực tế của cô.

Thật ra có ai không biết nói đạo lý đâu chứ, nhưng khi thực hiện mới biết khó khăn trùng điệp. Bởi vì chúng ta chỉ là người thường, không chịu được cám dỗ, cũng không chịu được đau khổ.

Trần Văn Thi nhìn Mai Lạc, trong đôi mắt có một chút ánh sáng, "Lạc Lạc, cảm ơn cậu. Mình sẽ suy nghĩ thật kỹ về những lời này, có lẽ mình tạm thời chưa ngắm ra, nhưng mình sẽ cố gắng."

Mai Lạc nghe cô nói vậy, cuối cùng cũng cười thu thái. "Văn Thi, hứa với mình không được làm chuyện gì đại dột, được không, cậu phải nhớ cậu không cô độc, cậu còn có mình. Có chuyện gì, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt."

Nghe xong, khoé miệng Trần Văn Thi nở một nụ cười ấm áp, "Ừ." Bây giờ đã đi đến trước mặt thần chết một lần, cô đã nghĩ thông suốt một chuyện, có lẽ chấp niệm kia cần một thời gian dài mới có thể phai nhòa. Nhưng mà thời gian, thật sự lợi hại như vậy sao, có thể khiến cô quên người kia, quên đi đoạn tình cảm ngu ngốc đắm say này.

Lúc này cửa bị đẩy ra, một người phụ nữ tầm năm sáu chục tuổi bước vào, quần áo màu tím làm nổi bật khí chất cao quý thanh lịch trên người, tuy trong mắt tràn đầy lo lắng và buồn khổ, nhưng bước đi của bà vẫn rất tao nhã.

"Thi Thi, con không sao chứ." Bà đến bên giường bệnh của Trần Văn Thi, giọng điệu đầy lo lắng.

Trần Văn Thi quay đầu sang chỗ khác, không nhìn người phụ nữ này, "Mẹ, con không sao." Cô sợ nhìn vào mắt mẹ, nước mắt sẽ không kìm được mà chảy xuống.

Lúc này Mai Lạc mới hiểu vị trước mặt này là mẹ của Trần Văn Thi, cũng là mẹ của Sở Trung Thiên, Tường Hàm. Cô khẽ chào: "Chào dì, con là Mai Lạc."

Tường Hàm nhìn cô gái trước mặt, khiêm tốn lễ nghĩa rất được lòng người, bà cười gật đầu với Mai Lạc, "Cô Mai, cảm ơn cháu đã chăm sóc Thi Thi nhà chúng tôi." Lời nói rất dịu dàng, khiến Mai Lạc cảm thấy ấm lòng.

Ánh mắt kia lập tức quay lại trên người Trần Văn Thi, "Ba con rất lo cho con, ông ầu sẽ tới ngay."

Trần Văn Thi chỉ im lặng không nói lời nào, ngơ ngác nhìn chăm chăm Mai Lạc, như còn đang suy tư gì đó, có lẽ cô không biết phải đối mặt ra sao với chuyện mẹ mình cũng là mẹ của Sở Trung Thiên.

Mai Lạc biết họ có lời muốn nói, nên mỉm cười nói: "Dì, con xin phép đi trước." Cô lập tức nhìn Trần Văn Thi trên giường, nói: "Nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai mình quay lại thăm cậu."

Trần Văn Thi gật đầu. Nhìn theo bóng dang Mai Lạc rời đi, không nói được lời nào. Ánh mắt cô lập tức dời lên trần nhà màu trắng xanh. Trong nụ cười nhuộm màu chua xót.

Thế giới này rất lớn, phong cảnh cũng rất đẹp. Tôi hi vọng những người tôi yêu có thể yêu tôi biết bao, bởi vì tôi thật sự không biết phải kiên cường ra sao, mới có thể kiên trì yêu một người không thích mình/

Nếu người ấy yêu bạn, thì kiên trì đến đâu cũng không thành vấn đề, nhất cử nhất động của người ấy, mỗi tiếng nói mỗi cử chỉ, mỗi cái nhăn mày mỗi một nụ cười đều có thể khiến bạn cảm động và hạnh phúc.

Nếu người ấy vĩnh viễn không yêu bạn, cho dù bạn cố gắng làm người ấy cảm động đến đâu, cũng chỉ là phí công vô ích.

Đôi khi chúng ta không thể yêu những người không thích chúng ta, bởi vì những năm tháng thanh xuân ngắn ngủi của chúng ta cũng không thể yêu.

Nụ cười của em, nước mắt của em, tình cảm của em, thời gian tuổi trẻ em chỉ muốn giữ chặt giành cho người cũng yêu em. Nhưng em đã cho anh tất cả, anh trai của em một người em yêu nhưng mãi mãi không bao giờ yêu em.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Hoa tự rụng

Edit: Thổ Lạ (Cỏ Chymte)

"Đứa bé ngốc, con có chuyện gì khúc mắc trong lòng, con có nghĩ rằng, nếu con đi rồi, mẹ và ba con phải sống sao không." Tưởng Hàm nói đến nỗi xúc động, nước mắt rơi như mưa, bà vốn quay về từ nước Mỹ xa xôi để xem tình hình của Văn Thi, thuận tiện thăm đứa con trai sớm nhớ chiều mong của bà.

Vừa xuống máy bay đã nghe tin Trần Văn Thi tự sát nằm viện trên tivi, tim nhảy lên cổ, lòng như lửa đốt chạy đến bệnh viện, bây giờ nhìn thấy cô mới bớt lo.

Bà cũng đã gọi điện báo cho ba của Trần Văn Thi, lúc này ông đang trên máy bay bay từ Mỹ về thành phố S.

Cả gia đình Trần Văn Thi vốn đang sống an nhàn ở thành phố S, ba của Trần Văn Thi cũng giàu có, lại là gia đình nhạc sĩ nổi tiếng, lúc trẻ mẹ cũng là ca sĩ, cũng là một ngôi sao ca nhạc nổi tiếng thời ấy. Năm ba đại học Trần Văn Thi vì muốn theo Sở Trung Thiên, làm âm lên muốn sang Mỹ du học, ba Trần mẹ Trần luôn chiều theo ý con gái, bàn bạc nhiều lần, cả nhà quyết định sang Mỹ định cư.

Nhưng một năm trước Trần Văn Thi lại nằng nặc đòi về nước phát triển một mình, ba mẹ vẫn luôn yêu thương con gái tất nhiên sẽ đồng ý, sau này Trần Văn Thi về thành phố S cũng trở thành một ca sĩ, có chút thành công, khiến ba mẹ tự hào, nhưng lại không ngờ đứa con gái luôn vui vẻ, hoạt bát lại tự sát.

"Mẹ, con sai rồi." Nghe mẹ nói vậy, thấy mái tóc đã xen lẫn sợi bạc của bà, nước mắt Trần Văn Thi cố nén vào lại trào ra.

Hai mẹ con ôm nhau khóc. "Bé ngoan, nói cho mẹ biết đã xảy ra chuyện gì?" Tưởng hàm khẽ vuốt tóc Trần Văn Thi, dịu dàng hỏi, trong mắt cũng ngập nước.

Trần Văn Thi muốn nói lại thôi, không được, sao cô có thể nói với mẹ cơ chứ, nếu bà biết mình yêu con trai của bà, anh trai cô, bà sẽ đau lòng biết nhường nào?

"Mẹ, con chỉ thấy mệt, cũng nhớ nhà. Sau này con sẽ không làm chuyện ngốc nghếch như vậy nữa." Lời Trần Văn Thi nói cũng là thật, lúc này cô thấy mình rất mệt mỏi, có lẽ về nhà chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Cuối cùng Tưởng Hàm cũng không hỏi tiếp nữa. Bà tin lời con gái mình nói, có lẽ giới giải trí khiến cô quá mệt mỏi, có lẽ áp lực quá lớn, cô mới có thể nhất thời nghĩ quẩn. Hơn nữa bà biết tính tình của con gái là nói được làm được, nói sau này sẽ không làm chuyện gì ngốc nghếch nữa, cô sẽ làm được. Nghĩ vậy cũng yên tâm, yêu thương cô như vậy, cô còn trẻ như vậy, lại suýt rời xa thế giới này vĩnh viễn.

~~~~~
Khi Mai Lạc men theo đường đặc biệt ra khỏi bệnh viện, thở phào nhẹ nhõm, không khí sau cơn mưa thật trong lành, mang theo hơi đất đặc trưng.

Đang đứng ở ven đường định gọi xe,, bỗng một chiếc Bentley màu trắng bóng từ từ chạy về phía cô, dừng lại, tắt máy. Mai Lạc nhận ra đây là xe của Cố

Từ Thanh, lúc này, cuối cùng cô cũng hiểu, vì sao mình có thể ra vào đường đi đặc biệt dễ dàng như vậy.

Cố Từ Thanh xuống xe, "Hôm nay em lái xe, anh nghỉ ngơi." Anh ung dung ném chìa khoá cho Mai Lạc đang mở to hai mắt nhìn anh, sau đó lại thông dong ngồi vào ghế phụ lái.

Mai Lạc ngây người một lát, rồi mới lên xe, thắt dây an toàn xong, ngồi ngay ngắn. Cuối cùng xe cũng từ từ chuyển động, nhưng cứ giữ ở mức 50km/giờ, thật ra cô không rành việc lái xe, bởi vì cũng không biết đường, tuy không tính là mù đường, nhưng cô cũng rất dễ đi lạc.

"Chúng ta không về nhà. Anh chỉ đường, em lái theo." Cố Từ Thanh nhàn nhả nằm một bên, nhìn chăm chăm Mai Lạc đang chuyên chú lái xe.

Thật ra Mai Lạc có rất nhiều lời muốn nói với Cố Từ Thanh, nhưng lúc lái xe cô cũng không dám nói nhiều, phải tập trung cao độ.

Nghe anh nói vậy, cô càng khó hiểu, anh biết rõ là mình không biết đường, lại bắt mình lái, nhất định là có ý trêu đùa cô, Mai Lạc nghĩ vậy.

Theo sự chỉ dẫn của Cố Từ Thanh, xe dần rời khỏi nội thành, đi quanh đường gần biển, cảnh sắc ven đường vô cùng mê người, khiến người ta không tài nào kháng cự. Lúc này tất cả ồn ào và phiền nhiễu như hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại con đường thật dài trước mặt, còn cả cảnh biển trời nối tiếp đẹp vô cùng.

Cuối cùng xe dừng bên bãi cát ven biển, Mai Lạc tắt máy, sau khi tháo dây an toàn của mình, thấy Cố Từ Thanh vẫn không chịu nhúc nhích, cứ nhìn cô, rồi lại đòi thắt về dây an toàn của bản thân. Mai Lạc hiểu ý anh, nhếch miệng, vươn tay, giúp anh tháo dây an toàn, khi ghé sát vào anh, cô bị Cố Từ Thanh ôm vào lòng, sau đó dịu dàng hôn lên cánh môi mềm mại của cô, lưu luyến hết lần này đến lần khác.

Nụ hôn sâu triền miên, như khiến người ta quên cả thời gian.

Cố Từ Thanh và Mai Lạc tay trong tay bước chậm trên bờ cát dưới ánh hoàng hôn.

Trời vừa đổ mưa, tuy có ánh mặt trời, nhưng không hề ấm áp, đi bên bờ biển xanh thẳm, gió biển mơn mẩn thổi qua, hơi lạnh, nhưng khiến người ta sáng khoái.

Cái mềm, lưu lại từng hàng dấu chân của anh và cô, chứng kiến quãng đường họ cùng nhau đi qua, đây là minh chứng chứng minh họ đã nắm tay đồng hành.

Nghỉ chân, nhìn ra biển khơi rộng lớn.

Biển xanh trước mặt mênh mông vô bờ, chỉ cần gió thổi qua, sẽ nổi lên từng đợt sóng vỗ.

Trời chiều vàng nhạt rải xuống mặt biển, gió biển thổi quá, ánh sáng trong vắt, đẹp khác thường.

Mai Lạc để gió thổi tóc mình tung bay, cô kiễng chân lên, nhìn xa xăm ra biển lớn, cảnh biển nối tiếp chân trời là cảnh đẹp hiếm thấy.

Phong cảnh trước mắt thật sự rất đẹp, khiến người ta đắm chìm trong đó, cô hét lên với biển lớn "Biển lớn, mi thật đẹp!" Sau đó ánh mắt dần rời khỏi biển, nhìn sang bóng dáng cao lớn khoẻ khoắn bên cạnh. "Từ Thanh, em rất thích nơi này."

Xung quanh thảnh thơi có người đưa mắt về phía này, Mai Lạc đang đắm chìm trong cảnh đẹp, đâu có thời gian để ý chuyện này.

"Lạc Lạc ngốc, anh biết em sẽ thích." Cố Từ Thanh thấy cô nhìn chăm chú, không nhận được cái tiếng gọi cô. Nhưng trên môi anh rõ ràng là ý cười vui vẻ, giọng điệu nói chuyện cũng dịu dàng hơn bình thường.

Không khí vô cùng trong trẻo, mang theo hương vị ẩm ướt đặc trưng của bờ biển, bên bờ yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi sóng vỗ.

Thật ra chỉ cần có lòng, mỗi góc ngách trên thế giới này đều sẽ có cảnh đẹp, nhưng nếu có một ngày em chán tất cả phong cảnh, liệu anh có bằng lòng, hoá thành ghế mây, để em dựa vào anh suốt quãng đời còn lại hay không.

Gió biển mát lạnh thổi tung mái tóc dài của Mai Lạc, nhìn từ xa rất giống tơ lụa tung bay. "Trước giờ em chưa từng đến đây? Anh hay đến à?" Cô khẽ hỏi. Cô không nói trước giờ chúng ta chưa từng đến đây, mà là em.

Bởi vì trước đây khi hai người hẹn hò, họ cũng rất ít khi đi chơi, nghỉ đông và nghỉ hè chỉ thảnh thơi gọi điện một lần, số lần cũng ít đến thăm thương, có thể đếm trên đầu ngón tay. Phần lớn thời gian họ bên nhau là ở trường hoặc đi dạo vòng quanh trường, nên khu gần đại học G mới là doanh trại yêu đương lớn nhất của họ khi đó.

Cố Từ Thanh ôm eo cô, trả lời rất tùy tiện: "Anh cũng chỉ tình cờ phát hiện, thảnh thơi sẽ đến đây tìm cảm hứng thiết kế. Biết hôm nay tâm trạng em không tốt, nên đưa em đến."

Anh dịu dàng nói, giống như dòng suối mát chảy qua trái tim Mai Lạc, "Biết tâm trạng em không tốt, nên đưa em đến." Nhưng lời này quanh quẩn trong đầu Mai Lạc, cô vui đầu vào vòm ngực vững chãi của Cố Từ Thanh, cảm thấy vô cùng vô cùng hạnh phúc. "Từ Thanh, cảm ơn vì anh đã tốt với em như vậy."

Anh biết chuyện của Trần Vân Thi sẽ khiến cô không vui, nên đưa cô đi giải sầu, Cố Từ Thanh, sao anh có thể dịu dàng với em như vậy, như vậy bảo

em sao có thể ngừng yêu anh đây.

Em muốn cả kiếp này, kiếp sao, kiếp sau sau nữa... đều chỉ yêu một mình anh thôi.

"Đồ ngốc, em thích nơi này như vậy, sau này chúng ta đến nhiều một chút." Cổ Tử Thanh dịu dàng ôm lấy thiên hạ trong lòng, khẽ mở miệng, ánh mắt nhìn cô đầy yêu chiều.

Mai Lạc gật đầu như gà mổ thóc, ngược mặt lên thưởng thức ngũ quan tuần tú của anh, mày kiếm anh tuấn, đôi mắt sâu thẳm, mũi cao thẳng, môi mỏng, tất cả tất cả đều hoàn mỹ, không thể bắt lỗi.

Cô quay đầu đối mặt với biển lớn, mỉm cười hét lớn: "Biển lớn, tôi yêu Cổ Tử Thanh, mãi mãi mãi mãi."

Trên mặt cô nở một nụ cười rạng rỡ, khiến lòng Cổ Tử Thanh ấm áp.

Lạc Lạc của anh, cười đẹp đến thế, đẹp đến thế.

Dưới ánh nắng chiều, hai người hạnh phúc ôm nhau nở nụ cười ngọt ngào.

Câu nói kia phải nói sao nhỉ, cô gái Cổ Tử Thanh yêu và chờ đợi.

Cổ Tử Thanh hoàn mỹ như vậy, có thể nhìn từ xa đã là hạnh phúc.

Một đôi trai tài gái sắc đứng trên bờ cát dưới ánh hoàng hôn, nhìn từ xa, đẹp như một bức tranh treo trên tường.

Tác giả có lời muốn nói:

Cổ Tử Thanh hoàn mỹ như vậy, có thể nhìn từ xa đã là hạnh phúc rồi. Vì vậy nếu vô tình gặp Cổ Tử Thanh của bạn, ngàn vạn lần đừng tiết kiệm nụ cười xinh đẹp của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Quả bói

Edit: Thố Lạt

Trên đường về nhà, Cổ Tử Thanh lái xe, Mai Lạc tâm tình vui vẻ ngồi bên cạnh, mở radio, trong radio là ca khúc chủ đạo trong album mới phát hành của Vân Thi, "Chờ đợi tình yêu".

Tình yêu của em

Vì sao luôn bị thời gian vui lấp

Rêu xanh kiêu ngạo

Vẫn sinh trường nơi vách núi đen

Vẫn gốc ghềch chờ đợi

Chàng trai hái mình

Tư thái mỉm cười bước đi

Là em dựa dẫm vào anh

Em vẫn đang chờ đợi tình yêu

Nhưng có sao anh vẫn chưa hiểu rõ

Đừng sợ sẽ làm hư em

Em cũng thích tự do tự tại

Tình yêu của em

Cớ sao chỉ có sự chờ đợi mòn mỏi

Bụi trần thấp kém

Là sân khấu cô đơn của em

Bông hoa cô độc

Không nói lời nào

Đi qua gió mưa nắng cháy

Chỉ có thể âm thầm nở rộ trong đêm tối

Khi nào mới có thể xua tan sương mù

Có phải giữa chúng ta thật sự không có tương lai

Ai có thể nói cho một cô gái đang chờ đợi tình yêu biết

Rốt cuộc nên hay là không nên

Tiếp tục yêu dù tuyệt vọng.

Bài hát này do Trần Văn Thi tự viết lời, từng câu từng chữ đều là tiếng lòng của cô, bày tỏ tấm lòng của cô. Cho dù hoa rơi hữu ý nước chảy hữu tình, thời gian không đứng, tất cả cũng đều là phó thác sai lầm.

Trong mơ không biết mình là khách. Ham vui nhất thời.

"Tử Thanh, anh đã sớm biết quan hệ của Văn Thi và Trung Thiên, đúng không?" Mai Lạc lười biếng tựa đầu vào ghế xe.

Cố Tử Thanh không ngờ Trần Văn Thi lại nói chuyện này với Mai Lạc, "Gia đình của Trung Thiên có thám tử tư, muốn điều tra một người dễ như trở bàn tay, năm đó lại không điều tra ra chút tung tích nào của em" Cố Tử Thanh nói đến đây, hai hàng lông mày nhíu lại, mấy hôm trước anh mới biết thì ra là do một tay Trịnh Vũ Hạo che giấu tin tức của cô, nếu không sao anh có thể mãi vẫn không tìm được cô, bỏ lỡ vô ích thời gian mấy năm này?

Mai Lạc sững sờ, thì ra lúc trước Tử Thanh từng cho người tìm cô, nhưng thật ra cô cũng không có che giấu, chỉ không liên lạc gì với nơi này thôi, thì ra như vậy ngay cả thám tử cũng không tìm thấy?

"Xin lỗi." Cứ nghĩ đến chuyện mình để Cố Tử Thanh đợi lâu như vậy, Mai Lạc lại xót xa.

Cố Tử Thanh cũng thấy mình lơ lửng, bây giờ Mai Lạc trở nên có chút yếu đuối và nhạy cảm, cô sẽ để ý từng câu nói của anh, lòng cô như thủy tin trong suốt, rất dễ vỡ, nhưng có anh ở đây, anh sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương cô.

Cố Tử Thanh lại không biết rằng, trên đời này, người thực sự có thể tác động đến cô, không thể còn ai khác, chỉ có một mình anh thôi, bởi vì chỉ có mình anh đứng vững trong lòng cô.

Chuông điện thoại vang lên, bởi vì chuông điện thoại vẫn giống nhau, nên hai người đều nhìn, lần này là chuông điện thoại của Cố Tử Thanh.

"Alo."

"Được."

"Ừ."

Cố Tử Thanh chỉ nói ba chữ kia, đã kết thúc cuộc nói chuyện. Lúc này trong mắt anh dâng lên cảm xúc không vui.

Mai Lạc phát hiện ra điểm bất thường của anh, nhưng cô cũng không hỏi, chỉ im lặng ngồi một bên, ngắm nhìn phong cảnh xa lạ trước mặt.

"Lạc Lạc, chúng ta phải về nhà họ Cố." Cố Tử Thanh mặt không biểu cảm tuyên bố, không chút độ ấm nào.

Mai Lạc nghe xong, giật mình, lập tức gạt đầu, cuối cùng anh cũng phải đưa mình đi gặp người nhà, nhưng tình hình sẽ ra sao, Mai Lạc hơi lo lắng.

Thật ra trước đây Cố Tử Thanh chưa từng nhắc đến người nhà mình, nhưng cô không ngờ lần đầu Cố Tử Thanh nhắc về nhà mình, lại nói như vậy, giọng điệu như vậy, thái độ như vậy.

Cuối cùng chiếc xe trắng chạy chậm lại trước cửa một toà biệt thự cổ như cung điện, biệt thự như vậy Mai Lạc từng thấy ở London, nhưng nhà của Cố

Từ Thanh xuất hiện trong tầm mắt, vẫn đáng sợ khác thường

Lái xe từ cổng đến nhà chính, mất mười lăm phút. Dọc đường có thể thấy cỏ và cây xanh um tùm, còn có dòng suối nhỏ chảy róc rách. Bên cạnh dòng suối là đường lát đá cuội, bên kia còn có hồ câu trắng đục. Đẹp, trang nghiêm, xa hoa như trong tiểu thuyết.

Sau khi xuống xe, Cổ Từ Thanh nắm tay Mai Lạc, chậm rãi đi và biệt thự tráng lệ này, như hoàng tử dắt theo công chúa yêu quý, hay hoàng tử vừa tìm được cô bé lọ lem về vậy.

"Thiếu gia về rồi." Người giúp việc xúc động nhìn vị thiếu gia đã lâu không gặp, đều nhiệt tình tiến lên chào hỏi, Cổ Từ Thanh chỉ lạnh mặt gật đầu chào. ANH một tay bảnh bao dứt túi, một tay nắm tay Mai Lạc.

"Lão gia, thiếu gia đã về." Theo tiếng gọi âm ỉ của người giúp việc, Mai Lạc và Cổ Từ Thanh mười ngón đan chặt, đi vào phòng khách, vừa vào phòng khách đã thấy người đàn ông mặc vest đen ngồi nghiêm túc trên sofa đọc báo, tuy bề ngoài nhìn ông vô cùng nho nhã, nhưng giữa trán lại có phần sắc bén, nghiêm túc lạnh lùng, vừa nhìn đã biết không phải nhân vật bình thường, mà ngồi cạnh ông là một người phụ nữ nhìn có vẻ dịu dàng như ngọc, tay nâng chén trà tinh xảo, dù tuổi đã trên năm mươi nhưng vẫn mi thanh mục tú, nụ cười của bà như gió xuân phả vào mặt, gò má trang điểm tinh tế vô cùng tao nhã.

Mà bên cạnh sofa, Trịnh Vũ Yên đang dương dương đắc ý nhìn Mai Lạc đang chậm rãi bước tới, chắc hẳn hôm nay cô chết chắc rồi.

"Tôi đã về." Cổ Từ Thanh dừng lại cạnh sofa, Lập tức nói thêm: "Đây là Mai Lạc vợ tôi."

Người giúp việc bên cạnh nghe vậy ai nấy đều giật bắn mình, ánh mắt cũng quét qua vị cô chủ mới này.

Dù sao cũng là lần đầu Mai Lạc gặp người lớn nhà Cổ Từ Thanh, thật ra căng thẳng trong lòng cũng là khó tránh, nhưng trong lòng bàn tay lại truyền đến hơi ấm, tiếp cho cô sức mạnh, cô không kiêu ngạo không xu nịnh nhìn vào mắt Cổ Đăng, mỉm cười chào hỏi. "Chào bác, bây giờ mới chào hỏi hai vị, Mai Lạc thất lễ rồi."

Cổ Đăng hừ lạnh, liếc qua Mai Lạc, không dừng lại chút nào, nhanh chóng quay về tờ báo trên tay, nói: "Bây giờ con đủ lòng đủ cánh rồi, ngay cả chuyện kết hôn lớn như vậy cũng không cần nói với ta, phải không?" Lời nói nghiêm khắc khiến cả phòng khách không một tiếng động.

"Chuyện của tôi, chưa bao giờ cần ông quan tâm." Cổ Từ Thanh cười lạnh, lập tức ngắt đầu kiêu ngạo, tỏ vẻ khinh thường và cam 9 phần, Từ Thanh như vậy, đây là lần đầu Mai Lạc thấy.

Cổ Đăng nhìn bộ dáng không thèm quan tâm của Cổ Từ Thanh, cũng bắt đầu tức giận, ném báo, giận dữ quát lên, "Con đừng quên mình là con ai."

"Tôi nhớ rất rõ tôi là con trai của Triệu Nhượng Khê." Khi Cổ Từ Thanh nói đến tên mẹ mình, gằn giọng, ba anh còn nhớ người con gái này không?

Cổ Đăng nghe vậy, trong mắt ánh lên sự khác thường, không nói gì, chỉ tức giận cầm báo lên. Mà người phụ nữ bên cạnh ông lại dịu dàng khuyên giải: "Hai người đừng tranh cãi nữa." Ánh mắt bà lập tức dừng trên người Xổ Từ Thanh, "Từ Thanh, thân thể ba con không tốt, con cũng lớn rồi, đừng chọc giận ba con."

Trịnh Vũ Yên bên cạnh cũng khéo léo đáp lời, "Bác Cố, bác đừng giận hại thân, Đương nhiên Từ Thanh là con trai bác."

Cổ Từ Thanh nghe những lời này, cười lạnh, mở miệng: "Chuyện nhà họ Cố chúng tôi không cần người ngoài các người xen vào."

Cổ Đăng nghe vậy tức giận, đương nhiên ông biết Cổ Từ Thanh đang chỉ Tôn Nhiêu. "Xin lỗi đi Tôn của con đi."

Cổ Từ Thanh chỉ hờ hững đứng đó, nhưng đi Tôn kia lại dịu dàng cười nói: "Sao phải tức giận với đứa nhỏ làm gì, hiếm khi thằng bé về nhà."

Lúc này Cổ Đăng đã bị Cổ Từ Thanh chọc giận. Mai Lạc đứng bên cạnh nghe xong như lạc vào sương mù, cô biết người phụ nữ đoan trang trước mặt không phải mẹ của Cổ Từ Thanh, cũng không biết lý do vì sao Cổ Từ Thanh lại bất hòa với ba, nhìn tình hình này, có lẽ là do người phụ nữ trước mặt. Vậy mẹ của Cổ Từ Thanh đâu? Nhưng đồng thời cô cũng biết là Trịnh Vũ Yên đến nhà họ Cố, nói cho Cổ Đăng biết tin cô và Cổ Từ Thanh kết hôn.

Ánh mắt của Cổ Đăng lạnh lùng, quét lên người Mai Lạc, mở miệng, "Ta sẽ không thừa nhận con gái của phạm nhân tham ô là con dâu mình."

Vừa nghe những lời này, lòng Mai Lạc chùng xuống, đây là tình hình cô đã sớm dự liệu, tuy đã tưởng tượng vô số lần, nhưng lại không ngờ khi nó thật sự xuất hiện lại tàn khốc, lạnh lẽo như vậy.

Mà Trịnh Vũ Yên bên cạnh bày ra dáng vẻ xem kịch vui, cô ta chờ xem Mai Lạc sẽ bị nhục nhã ra sao, biết bản thân không xứng với tình yêu của Từ Thanh đến nhường nào.

Nhận thấy cơ thể Mai Lạc bất giác run lên, bàn tay nắm tay Mai Lạc của Cổ Từ Thanh tăng lực, dịu dàng nhìn vào đôi mắt đang gợn sóng của cô. Lập tức khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, tuyên bố: "Ông có thể không nhận cô con dâu này, bởi vì tôi có thể không làm con ông." Lời nói trong tr3 lạnh lùng, như sét đánh giữa trời quang, đánh vào trái tim mỗi người, kể cả Mai Lạc, mà Trịnh Vũ Yên lại lạnh đến tận xương. "Hôm nay tôi dẫn Mai Lạc đến, là vì ông muốn gặp cô ấy, tôi theo, dù sao bây giờ ông vẫn là ba tôi, nhưng nếu ông còn nói bất cứ lời nào làm tổn thương cô ấy, tôi có thể không có người cha này, dù sao những năm qua, ông cũng chưa làm tròn trách nhiệm của mình."

Cổ Từ Thanh bộc lộ rõ thái độ của anh, thông minh như anh, đã sớm biết ba mình sẽ nói những lời này, nên đã sớm có đối sách. Anh nắm tay Mai Lạc

chuẩn bị rời đi.

"Anh xem đi, bao lâu thằng bé mới về một lần?" Tôn Nhiều hơi tức giận, lập tức nói với Cố Tử Thanh đang định đi khỏi: "Tử Thanh, hiếm khi con đưa cô Mai về, ăn cơm rồi hãy đi."

Cố Tử Thanh không quan tâm, đi thẳng về phía trước, Mai Lạc dừng bước, lịch sự quay người, môi mỏng hé mở: "Dì à, chúng con sẽ không làm phiền bữa tối." Sau đó mắt đẹp nhìn về Cố Đăng đang nhìn chăm chăm tờ báo, nói, "Chú Cố, con biết con không tốt, nhưng mong chú có thể thành toàn cho con và Tử Thanh, vì con thật sự yêu anh ấy." Mai Lạc khiêm tốn giữ lễ, cô cũng không muốn Cố Tử Thanh đoạn tuyệt quan hệ với ba vì mình, hơn nữa cô cũng không kêu Cố Đăng là ba, vì cô biết kêu vậy chỉ tự rước lấy nhục.

Cố Đăng chỉ lạnh nhạt quay đầu đi chỗ khác, giả vờ không nghe thấy, hai cha con nổi nóng như nhau, chuyện đã quyết sẽ không dễ dàng thay đổi.

Mai Lạc cũng không tức giận trước thái độ của Cố Đăng, mỉm cười với Tôn Nhiều bên kia, gật đầu chào, mặc Cố Tử Thanh nắm tay rời khỏi căn nhà giàu có lạnh lẽo này, trước mắt là cỏ thơm um tùm, cũng là nỗi cô đơn vô tận.

Tuy nghe được câu nói này của Cố Tử Thanh, ghen tuông trong lòng, nhưng Trịnh Vũ Yên đã khơi mào mâu thuẫn giữa nhà họ Cố và Mai Lạc thành công, nhà họ Cố tuyệt đối sẽ không dễ dàng chấp nhận nàng dâu như vậy, Mai Lạc sẽ không yên ổn. Nghĩ đến đây cô ta mới thấy thoải mái hơn.

Tác giả có lời muốn nói: Lời của "chờ đợi tình yêu" là tôi tự viết lâu rồi, hứng lên là viết, đúng lúc có thể dùng ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Mận Xanh Rừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.